JENNIFER WILLIAMS
De nepreţuit
ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ELENA MITU

Capitolul 1

Alex auzi uşa de la intrare trântindu-se şi vocea tatălui ei în timp ce vorbea cu menajera, doamna Innes, înainte să vină în sufragerie să-şi ia ceva de băut.

— Bună, draga mea, spuse el, sărutând-o scurt pe obraz înainte să se îndrepte spre barul cu băuturi.

Îşi luă un pahar în care puse gheaţă, apoi turnă whisky.

— Doamne, ce calde este! exclamă bărbatul. Ai avut o zi bună?

— Minunată, replică ea cu răceală, lăsând cu regret cartea din mână pe pat.

Tocmai ajunsese la partea în care criminalul urma să fie demascat.

Tatăl ei se apropie şi se aşeză pe canapea.

— Ei bine, ce-ai mai făcut? Sper că a fost ceva plăcut!

— De dimineaţă am fost la coafor, iar după aceea am băut o cafea cu Melissa şi am făcut cumpărături împreună. Am fost apoi să luăm masa de prânz şi am continuat să facem cumpărături, deoarece voia o haină nouă pentru această seară. Apoi s-a făcut ora potrivită pentru un ceai… După ce m-am despărţit de ea am fost la bibliotecă să schimb cărţile şi apoi am venit acasă.

Tânăra zâmbi cu buzele strânse.

— Una peste alta, am avut o zi foarte amuzantă.

— Eşti o fată bună, comentă Hugh neatent, ceea ce demonstra că nu fusese deloc atent la ce spusese.

Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi fost imposibil să rateze sarcasmul din vocea ei.

Frustrarea o cuprinse din senin.

— Nu mă asculţi, nu-i aşa? îi reproş ea, enervată.

Bărbatul o privi, cu gândul în altă parte, la o

problemă pe care o considera prea dificilă pentru ea, fiind doar o fată.

— Ce e în neregulă?

— Nimic nu e în ordine! exclamă ea, sărind în picioare. Sunt plictisită, tată. Nu fac nimic toată ziua, iar asta mă scoate din minţi!

Dădu cu pumnul în canapea, făcându-l pe tatăl ei să-şi acopere repede paharul cu mâna.

— Am nevoie de ceva de făcut. Am nevoie de o slujbă, suspină ea, întristându-se la vederea expresiei familiare de pe figura lui.

— Ai deja o slujbă, răspunse bărbatul cu calm.

— Ce anume? Să mă duc în câteva dimineţi s-o ajut pe mama Melissei la florărie? Asta nu este o slujbă, e mai degrabă o terapie ocupaţională pentru cei fără niciun dram de minte!

— Alex, declară el, am mai avut această discuţie, iar răspunsul este nu. De ce ai nevoie de o slujbă?

Ai tot ce-ţi doreşti. Nu ţi-am refuzat niciodată ceva, nu-i aşa?

Ea clătină din cap, ochii umplându-i-se de lacrimi inutile şi fără de speranţă. Nu o va asculta, ca de obicei.

— De ce Simon şi nu eu?

— Ştii de ce. Pentru început, poziţia lui Simon în cadrul companiei a fost aranjată de mama lui înainte de moartea ei, iar apoi… Ei bine, nu trebuie să-mi explic deciziile în faţa ta, oftă el. Aşa cum stau lucrurile în aceste zile, nu trebuie să munceşti, ci poţi lăsa o slujbă pentru cineva care are cu adevărat nevoie de ea. Alex, nu te înţeleg. Ţi-am oferit cea mai bună educaţie pe care ţi-o pot oferi banii…

— Dar care era rostul, din moment ce nu mi se dă voie s-o folosesc? întrebă ea.

El zâmbi şters.

— Dar o foloseşti, draga mea. Când avem o cină de afaceri şi te văd stând de vorbă cu oaspeţii cu atâta naturaleţe şi inteligenţă, ştiu că a meritat până la ultimul bănuţ.

Alex ştia că e o pierdere de timp să mai continue. Aceasta nu era decât o reluare a conversaţiilor pe care le avuseseră de la întoarcerea din Franţa, unde îşi încheiase studiile, în urmă cu aproape un an.

Atunci fusese plină de ambiţie şi nerăbdătoare să-şi ia în primire viitorul. O şcoală de administrarea afacerilor, propusese ea, apoi o poziţie în compania tatălui ei. Era încrezătoare că el va fi de acord, fără să ştie că avea propriile lui idei pentru viitorul fiicei lui, niciuna dintre acestea neincluzând o carieră.

Era adevărat că-i oferea orice îşi dorea, totul în afară de înţelegere şi libertatea să-şi trăiască propria viaţă aşa cum crede de cuviinţă. La început se revoltase, aplicase la slujbe fără ştirea lui, fără să-şi dea seama cât de departe se întindeau puterea şi influenţa lui în acest oraş. Din clipa în care oamenii îşi dădeau seama cine era, uşile îi erau închise în faţă cu politeţe, dar fermitate. În cele din urmă, îşi pierduse încrederea în propriile forţe şi încetase să mai caute de lucru.

Chiar şi acum, tatăl ei îşi deschisese portofelul, scosese câteva bancnote pe care i le pusese în mână cu un zâmbet:

— Uite, draga mea, cumpără-ţi ceva drăguţ şi să vedem un zâmbet pe faţa ta frumoasă. Cred că ştii că e ziua lui Simon şi nu se va aştepta la o privire întunecată la întoarcerea acasă.

Alex privi spre banierau bancnote de douăzeci de lire, mai mult decât câştiga într-o lună o secretară care lucra pentru tatăl ei. Se întreba din nou dacă nu greşea să se simtă astfel, când putea avea tot ce-şi dorea. Reuşi să zâmbească slab şi spuse:

— Mulţumesc, tată.

Nu ştia nici ea prea bine ce simte.

Bărbatul o bătu pe obraz cu un zâmbet satisfăcut.

— E mai bine. Acum, fugi şi schimbă-te în ceva frumos pentru această seară. Simon spunea că o să vă ia pe tine şi pe Melissa în oraş la cină. Sunt sigur că ar vrea să arăţi bine…

Tânăra se îndreptă încet spre uşă. Tatăl ei îşi deschise servieta şi ştia că deja o alungase din minte în clipa în care deschise un dosar şi începu să lucreze.

* * *

Cu o ezitare scurtă, Eden O'Rorke semnă la finalul contractului, apoi împinse formularul pe birou. Nu simţea regret, ci doar un profund sentiment de uşurare că proprietatea „Cedrii" fusese vândută. Avocatul luă documentul şi-l strecură într-un dosar.

— Asta este, spuse el cu satisfacţie.

O'Rorke îşi imagina cu cinism că este foarte încântat, gândindu-se la comisionul lui substanţial. Oricum, orice merita uşurarea de a scăpa de datoriile lui Fitzgerald.

— Cât de repede pot fi rezolvate lucrurile cu banca? întrebă el.

— Hugh Lanford a depus deja banii, ceea ce înseamnă că totul se poate rezolva la începutul săptămânii viitoare, răspunse avocatul. Eşti sigur că vrei să faci asta? Nu trebuie s-o faci, cred că ştii. Fitzgerald ţi-a lăsat casa fără să aibă ipotecă asupra ei, iar o companie cu răspundere limitată este responsabilă pentru propriile datorii…

— Richard, ştiu foarte bine toate acestea, declară O'Rorke, vocea lui calmă fiind în contradicţie cu răceala ochilor cenuşii. Sunt de asemenea conştient că oamenii pe care vărul meu i-a păcălit să investească în afacerea lui sunt cei care nu-şi permiteau anumite pierderi şi nu vreau să-i am pe conştiinţă.

În ochii avocatului citea în acelaşi timp milă şi admiraţie. Se cunoşteau de ani buni şi probabil bărbatul credea că O'Rorke nu era în toate minţile să se despartă de un milion de lire ca să plătească datoriile vărului lui. Poate că avea dreptate, nu ştia nici el. Ceea ce ştia, era că avea nevoie să se poată privi în oglindă în fiecare dimineaţă fără să se simtă ruşinat. Mândrie, poate aroganţă… iar Dumnezeu ştie că avea destule de făcut cu banii, dar…

Se ridică în picioare, îndreptându-se spre fereastră,

simţind brusc nevoia de aer curat.

Fereastra era deschisă spre strada aglomerată, copleşită de căldură. Putea mirosi gazele de la eşapamentele maşinilor şi auzi zgomotul traficului. Îşi vârî mâinile în buzunar, dorindu-şi deschiderea şi prospeţimea provinciei, simţindu-se închis, limitat de clădiri şi de oameni; atât de mulţi oameni. îl privi pe avocat cu uimire. Acest bărbat îşi petrecea întreaga viaţă în furnicarul uman.

— Cum poţi suporta asta în fiecare zi? întrebă el.

— Până la urmă, te obişnuieşti, râse Richard. Nu suntem cu toţii antisociali ca tine, să ştii. Când te întorci la Leicestershire?

— Mâine, din fericire.

Nu cred că pot suporta mai mult de două zile această viaţă dintr-un oraş mare, şi să-mi păstrez şi minţile intacte.

Mişcă nerăbdător din umerii laţi, ca şi cum camera se strânsese în jurul lui. Corpul lui zvelt era tensionat, muşchii încordaţi, dând senzaţia de putere abia reţinută, ca o panteră într-o cuşcă prea mică.

— În plus, trebuie să fiu înapoi înainte de weekend. Sâmbătă concurăm la Kempton.

— O să fie ceva care să merite un pariu? se interesă Richard zâmbind.

— Caii mei merită mereu un pariu, declară O’Rorke cu încredere justificată.

— Te-ai mai gândit dacă îţi iei sau nu un asistent?

Bărbatul ridică din umeri.

— Problema mea este să găsesc pe cineva în care să am încredere şi cu care să pot lucra. Nu e chiar atât de uşor.

— Nici nu-mi imaginam că va fi uşor să găseşti pe cineva care să se ridice la standardele tale de perfecţiune, îl ironiză avocatul.

Celălalt bărbat râse, fără să se simtă jignit, conştient prea bine de propriile defecte. Asta în cazul în care dorinţa de a deveni cel mai bun antrenor de cai de curse din ţară poate fi considerată un defect.

— Oricum, va trebui să găsesc pe cineva, mai ales

dacă mă hotărăsc să preiau şi caii lui Langford.

— Aşadar, te-a contactat?

— Nu personal; de fapt, nu l-am întâlnit niciodată. Am primit un telefon de la unul dintre angajaţii lui care mă întreba dacă aş vrea să arunc o privire la caii lor. Aparent, Langford nu este mulţumit de rezultatele de acum şi doreşte o schimbare.

Se opri o clipă, privind cu o expresie de neplăcere traficul aglomerat.

— Nu ştiu dacă voi prelua sau nu caii lui. S-ar putea să nu aibă rezultate bune, deoarece caii lui nu sunt chiar atât de buni.

— Nu prea cred că asta e problema, clătină din cap Richard. Nu cumpără decât caii cei mai buni. Am auzit că luna trecută a dat mai mult ca un şeic arab pentru un mânz.

O'Rorke râse.

— O să vedem. Uneori, cel mai scump nu este neapărat şi cel mai bun, declară el, îndepărtându-se de fereastră. Ce fel de om este acest Hugh Langford?

— Cred că este genul de om de afaceri care s-a ridicat prin propriile puteri. A început cu aproape nimic, iar acum controlează propria corporaţie financiară. Oamenii care au făcut afaceri cu el spun că nu este bine să-l superi, dar presupun că era de aşteptat. La urma urmei, în afaceri nu evoluează cei foarte manieraţi.

— E căsătorit? întrebă O'Rorke.

— A fost, de două ori. Se pare că a divorţat de prima soţie tocmai pentru a se căsători cu a doua, o văduvă foarte bogată. Au murit amândouă, dar are o fiică şi un fiu vitreg, care îi este partener de afaceri. Din câte ştiu, pe fiică, Alexandra, o ţine mai mult în fundal, deşi am văzut-o la câteva petreceri. E foarte frumoasă.

Bărbatul din faţa lui îşi pierduse interesul. Acoperindu-şi gura cu mâna ca să-şi ascundă un căscat, spuse:

— Ei bine, cred că ţi-am răpit destul timp pentru o zi, Richard…

Tonul lui calm, politicos, ascundea o dorinţă copleşitoare de a pleca în această secundă, de a se urca în maşină şi a conduce cât mai departe, fără să mai privească înapoi.

— Deloc, replică avocatul. Vii la cină la noi în această seară? M-am gândit că ne putem apoi duce să vedem noul club despre care se vorbeşte atât de mult. Se numeşte Car Park.

— Cum?

— Car Park, repetă Richard. O companie foarte întreprinzătoare a avut ideea să transforme un garaj subteran al unei clădiri noi într-un club de noapte. E considerat cea mai mare discotecă din lume.

— Sună minunat, dădu din cap O'Rorke.

Primul lui impuls era să refuze oferta lui

Richard, apoi îşi dădu seama că nu era foarte încântat la gândul petrecerii serii singur, în camera de hotel. Dacă n-ar fi avut a doua zi dimineaţa o întâlnire cu văduva vărului lui, ar fi plecat din această seară. Oraşul îl apăsa, îl făcea să dorească să dea cu pumnii în pereţi. Poate că o seară cu Richard şi soţia lui în casa lor plăcută o să-l facă să se simtă mai bine, deşi nu era prea sigur de acest lucru.

— Mulţumesc, spuse el. Eşti sigur însă că Dinah nu se va supăra dacă apari cu un oaspete neaşteptat la masă?

Richard zâmbi.

— A fost ideea ei să te invit. Dacă mă duc acasă fără tine, o să mă omoare.

— Nu e minunat aici, Alex? exclamă Melissa, iar ochii ei de culoarea chihlimbarului străluciră de entuziasm.

Alex se strădui să nu caşte.

— Grozav, replică ea, ştiind că sarcasmul n-o va atinge pe prietena ei.

Numai faptul că era ziua lui Simon o făcuse să se lase convinsă să vină la Car Park. Ar fi preferat mai degrabă să stea acasă, să se uite la noul serial de aventuri. De fapt, orice ar fi mai bine decât să-şi petreacă seara într-un garaj care părea o peşteră prost luminată, cu pereţii acoperiţi cu

posterele unor maşini de curse.

Băuse destul de multă şampanie ca să nu mai vadă foarte clar şi, după ce se forţase să danseze cu câţiva prieteni de-ai lui Simon şi îşi afundase deliberat tocul subţire în piciorul unuia dintre ei, ale cărui mâini erau prea cercetătoare pentru gustul ei, refuzase cu răceală orice altă invitaţie. Se aşezase la o masă în apropierea ieşirii împreună cu actuala prietenă a lui Simon, dorindu-şi ca seara să ia mai repede sfârşit.

Aruncă o privire spre locul în care Simon dansa cu o tânără pe nume Angela, o blondă cu unghii negre şi care nu părea în stare să vorbească despre nimic. Alex oftă. Poate că Simon era un adevărat geniu financiar şi un vrăjitor al calculatorului, dar gustul lui în materie de femei era îngrozitor.

Asculta flecăreala Melissei cu iritare crescândă. În lume se întâmplau atâtea lucruri interesante, dar prietena ei putea vorbi la nesfârşit despre haine şi coafuri şi despre cine este cu cine. Era atât de nerelevant şi de plictisitor, încât Alex dorea să ţipe: „Şi ce dacă?” Dar nu putea s-o facă, desigur. Îşi păstră figura calmă şi de nepătruns, cum o făcea de obicei, continuă să bea şampanie şi încercă să se gândească la altceva.

Melissa o prinse de braţ.

— Hei, uite cine a intrat acum, chicoti ea. Mai ales cel înalt şi brunet. Mă întreb cine este.

Alex aruncă o privire spre uşă, atenţia fiindu-i atrasă de cei doi bărbaţi din cadrul ei. Unul, scund şi mai degrabă rotofei, era complet pus în umbră de însoţitorul lui, înalt şi părând puternic, cu păr negru şi ochi albaştri care păreau să surprindă întreaga atmosferă cu o privire rapidă, neplăcut impresionată. În timp ce privea, îşi dădu seama că se contraziceau. Părea că bărbatul înalt voia să plece, dar celălalt încerca să-l convingă să mai stea.

Ochii albaştri străbătură camera rapid, nerăbdători, apoi întâlniră privirea ei, trecură mai departe şi reveniră. Alex simţi privirea rece ca şi cum degete îngheţate i-ar fi atins pielea. Se înfioră, incapabilă să-şi ia privirea de la el.

Bărbatul zâmbi slab şi se întoarse însoţitorul lui.

— Dacă tot vorbeam de lup, spuse Richard, făcând un semn din cap spre masa la care stăteau cele două fete. Aceea este Alexandra Langford.

— Care dintre ele? întrebă O'Rorke, privind în jur fără prea mult interes.

Zgomotul era asurzitor, iar atmosfera înăbuşitoare, ceea ce însemna că nu va fi în stare să stea prea mult. Ochii lui se îndreptară spre cele două fete, trecând de la prima la cea de-a doua, apoi înapoi.

Văzu un păr lung, ca de mătase, ochi mari mărginiţi de gene lungi şi o gură mică.

— Care este fiica lui Langford? întrebă el din nou.

— Cea brunetă. Vrei să te prezint?

Replica lui Richard nu era de prea mare ajutor, deoarece ambele fete erau brunete, dar una era drăguţă, pe când cealaltă era uluitor de frumoasă.

O'Rorke simţi că respiraţia i se opreşte în gât, ca şi cum ar fi fost împins spre femeia din faţa lui.

— Nu, mulţumesc, o să mă prezint singur, spuse el, făcându-şi loc spre masa celor două.

Făcu o mică plecăciune spre ambele, deşi nu o vedea decât pe una singură. Presupuse că are în jur de douăzeci de ani, cu piele perfectă de adolescentă, iar rochia ei verde de mătase o făcea să pară de pe altă lume, ca o singură floare sălbatică într-o seră.

— Domnişoara Langford? întrebă el, văzând cum expresia ochilor verzi se schimbă.

Fata dădu din cap spre însoţitoarea ei.

— Aceasta este Alex Langford, spuse ea cu răceală. Spune-i bună ziua domnului, Alex.

Alex acţionase din instinct, deşi mai târziu nu putea să-şi explice nici ea de ce o făcuse. Poate nu era decât o încercare de a însufleţi o seară plictisitoare.

O privire feroce spre Melissa o opri să strice farsa. Aceasta chicoti şi spuse repede:

— Bună seara. Vă cunoaştem de undeva?

Bărbatul purta un costum negru şi, văzut de aproape,

părea mai înalt, graţios şi sigur pe el. Ochii lui albaştri păreau amuzaţi când privi spre ele.

— Nu, nu ne cunoaştem, domnişoară Langford, replică el. Numele meu este Eden O'Rorke.

Alex simţi că ar fi cazul să recunoască numele, că îl mai auzise undeva, deşi nu-şi amintea unde.

— Bună seara, domnule O'Rorke, spuse ea, retrăgându-se în starea de răceală cu care se înconjura de fiecare dată când se simţea nesigură sau în pericol.

Nu era surprinsă că n-o recunoscuse; faptele tatălui ei erau prezentate frecvent în presă, dar avusese grijă să-şi ţină fiica departe de aparatele de fotografiat. Chiar dacă acest bărbat nu părea foarte impresionat de vederea unei celebrităţi şi nici nu avea acea privire cercetătoare a celor avizi de a cunoaşte o vedetă.

— Vă deranjează dacă iau loc? întrebă el privind-o în ochi, fără să pară intimidat de răceala ei.

Melissa chicoti din nou, părând foarte amuzată de glumă. Alex ridică din umeri.

— Cum doriţi.

El o fixă cu privirea în timp ce trase un scaun în apropiere, iar ea se înfioră din nou, conştientă de apropierea corpului puternic. Se retrase, încercând să lase un spaţiu liber între ei doi, în timp ce-l căuta din priviri pe Simon.

— Pot să vă ofer ceva de băut, doamnelor?

— Bacardi şi cola, vă rog, spuse Melissa, cu un alt chicotit. Aceste sunete începeau deja s-o irite pe Alex. îl zări pe Simon care îi făcu un semn de departe, strângându-şi prietena în braţe. După câteva secunde, îşi dădu seama că Eden O'Rorke vorbea cu ea.

— Ce?… Ah, şampanie, vă rog.

Bărbatul făcu un semn unui chelner care trecea prin apropiere cu siguranţa unuia obişnuit să fie ascultat imediat. După ce comandă, se întoarse din nou spre ea.

— Bărbatul de acolo, care v-a făcut semn cu mâna, este prietenul dumneavoastră?

— Cine, Simon? râse ea. Nu, e fratele meu. De ce mă

întrebaţi?

— Oh, sunt doar interesat.

Chelnerul aduse băuturile şi Alex îşi dori să nu-l fi invitat pe bărbat să li se alăture, deoarece avea sentimentul că nu va reuşi să scape prea uşor de el. Bău încet din pahar, curioasă în ciuda acestor gânduri.

— Eden? E un nume neobişnuit pentru un bărbat.

El făcu o grimasă.

— Din nefericire, e vina mamei mele australiene. Majoritatea cunoscuţilor îmi spun O'Rorke.

Numele i se potrivea; avea o duritate care se potrivea de minune cu strălucirea aspră din ochii albaştri. Chiar dacă avea în continuare impresia că îi este familiar, nu ştia de unde îl cunoaşte.

Şampania era caldă şi nu mai avea niciun gust, aşa că renunţă repede la ea. Oricum, băuse deja prea mult în această seară, pentru a scăpa de plictiseală, şi ştia că mâine va trebui să suporte consecinţele.

— Este irlandez? întrebă brusc Melissa. Am avut o dată un prieten care era irlandez. Se pare că plouă foarte mult în Irlanda. N-am fost niciodată acolo, dar am citit despre asta undeva. Ştiaţi că obişnuiesc să ţină animalele în casă? Cum ar fi să ai o vacă în sufragerie? îţi place aici? Mie mi se pare grozav. Tata nu prea e de acord să vin aici, aşadar i-am spus că-mi petrec seara acasă la o prietenă…

Vocea tinerei fu acoperită din nou de chicoteli, iar Alex întâlni privirea rece a lui O'Rorke cu o ridicare din umeri.

— Vrei să dansezi? o întrebă el, deşi bănuia că o invitase în primul rând să scape de trăncăneala fără rost a Melissei, decât de dorinţa de a urca pe ringul de dans.

Începuse o baladă lentă, iar Alex îl zări pe Simon care se îndrepta spre ei, de data aceasta singur. Se ridică repede în picioare, zâmbind:

— Da, mi-ar face plăcere să dansez, spuse ea, îndreptându-se spre mulţimea de dansatori înainte ca Simon să ajungă lângă ei şi s-o dea de gol.

O'Rorke o cuprinse în braţe cu fermitate, iar senzaţia

trupului lui solid lipit de ea, dându-i senzaţia că este mai mult goală, o lovi ca un şoc. O palmă mare se fixase pe spatele ei, în timp ce cealaltă îşi găsise locul sub părul ei, astfel încât se odihnea pe gâtul ei.

Încercă să se retragă, dar era împiedicată de aglomeraţia din jurul lor. Putea simţi bătăile inimii lui prin rochia subţire, încordarea muşchilor puternici, şi brusc avu impresia că nu mai poate să respire. Inima începuse să-i bată mai tare şi se prinse de umerii lui, ameţită, temându-se de propria reacţie ciudată la apropierea lui, precum şi de ce ar crede acest bărbat, dacă şi-ar da seama de această reacţie.

În încăpere era foarte cald şi mirosea a fum de ţigară şi a parfum. Luminile străluceau deasupra capetelor lor, iar melodia lentă fu înlocuită cu ritmuri alerte. Bărbatul privea în jurul lui cu neplăcere.

— Chiar îţi place acest loc? întrebă el.

— Nu neapărat, replică ea cu sinceritate.

De fapt, nu-mi place deloc. Am venit doar pentru că Simon voia să vin.

— Şi faci întotdeauna ce vrea Simon?

— Nu, desigur, dar azi e ziua lui.

O'Rorke aruncă o privire prin încăpere.

— Pare foarte ocupat cu prietena ta. Crezi că va fi foarte dezamăgit dacă pleci de aici fără el?

Alex zâmbi.

— Nu prea cred că va observa.

Bărbatul îi întinse mâna.

— Haide, să mergem de aici.

— Hei, nu ţi se pare că e cam brusc? obiectă ea, rezistând dorinţei copleşitoare de a accepta.

Mâna oferită avea degete lungi şi puternice şi unghii curate, tăiate scurt.

— La urma urmei, nu te cunosc, continuă ea. Ai putea fi oricine.

— Te asigur că nu sunt oricine, replică el cu solemnitate. Şi acum, vreau să plec. Vrei sau nu să vii cu mine?

Ochii lui albaştri o subjugaseră. I se părea imposibil să privească în altă parte şi acceptă fără niciun cuvânt mâna întinsă. El o trase după el, ţinând-o aproape în vreme ce îşi croia loc prin mulţime. Aruncă o privire prin jur, zărindu-l pe bărbatul cu care venise, care dădu din cap râzând, apoi îşi continuă drumul spre ieşire, până când ajunseră în stradă. Cu toate că încă se simţeau gazele de eşapament, aerul de seară era răcoritor după căldura înăbuşitoare din interior.

— Aşa e mai bine, răsuflă uşurat O'Rorke. Acum putem respira.

Apoi, strecurându-şi braţul în jurul umerilor ei, se îndreptă cu hotărâre în direcţia râului.

Ca o ciudăţenie, Alex nu se simţea deloc temătoare să fie singură cu el, dar ştia foarte bine că fusese o prostie să plece cu un bărbat pe care nu-l cunoştea. Era un lucru despre care tatăl ei şi Simon nu încetau să-i vorbească. Dar O'Rorke era într-un fel foarte diferit. Se simţea protejată de puterea lui, în timp ce se plimbau pe strada mărginită de copaci.

Se opriră sub lumina unui felinar şi se aplecară peste balustradă, privind râul. Suprafaţa apei părea întunecată şi uleioasă sub lumina lunii, iar tânăra fu străbătută de un fior.

— Ţi-e frig? întrebă el imediat, strângând-o mai tare.

— Nu, nu mi-e frig, răspunse ea, plăcându-i căldura prezenţei lui.

Îi trecu prin minte că se afla cel mai aproape de un bărbat care nu era tatăl ei, dar prezenţa lui nu era în niciun fel neliniştitoare.

— Am impresia că trebuie să te cunosc de undeva, spuse ea. Eşti faimos?

Bărbatul începu să râdă.

— Mi-e teamă că nu sunt tocmai faimos.

— Oh, îmi pare bine. Adică, ar fi fost neplăcut din partea mea să nu te recunosc, nu crezi? Numai că nu am o memorie prea bună pentru figuri.

Ştia că vorbea fără şir, dar nu părea să se poată

abţine. Să ştie că o privea cu atenţie o făcea să se fâstâcească, obişnuita ei faţadă rece prăbuşindu-se sub privirea scrutătoare a ochilor albaştri.

— Trebuie să te uiţi astfel la mine? izbucni ea în cele din urmă.

Mă faci să mă simt de parcă aş fi văzută la microscop.

— Îmi place să mă uit la tine, ridică el din umeri.

Degetul lui îi atinse uşor obrazul, iar ea se înfioră, simţind că această atingere aprinde flăcări de dorinţă pe pielea ei.

— Ai fost pentru prima oară la Car Park? întrebă ea brusc, încercând cu disperare să umple tăcerea tensionată dintre ei.

El dădu din cap.

— Şi pentru ultima oară. Mi se pare imposibil de înţeles că sunt oameni care se simt bine acolo.

— E un loc proiectat să dansezi şi să te întâlneşti cu oamenii, aşadar să te simţi bine.

— Nu mi s-a părut că te simţeai foarte bine, replică el cu o sinceritate dezarmantă.

Ea ridică din umeri.

— Nu era petrecerea mea. Am fost prezentă acolo doar ca să se completeze numărul de persoane de la masă.

— Mi se pare greu de crezut. Şi, apropo, nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Nu-i aşa? râse ea. Nu contează, oricum.

Bărbatul râse.

a w

— Îţi păstrezi aura de mister?

— Nu contează cine sunt, nu-i aşa? Presupun că nu ne vom mai revedea după această seară.

— Aşa credea şi Cenuşăreasa, şi ştii prea bine ce a păţit.

— Ah, dar ea a fost neglijentă şi a scăpat pantoful pentru prinţ, în timp ce eu voi ajunge acasă purtând ambii pantofi şi îmi voi aduce aminte de tine ca fiind bărbatul care m-a salvat de o seară plictisitoare.

— Aşadar, îţi vei aduce aminte de mine? întrebă el.

Privirea lui coborî spre buzele ei, iar Alex începu să respire mai repede. Părea ţintuită, incapabilă să se mişte sub privirea lui hipnotizatoare. Bărbatul coborî încet capul şi buzele lui o atinseră uşor. Alex rămase încremenită, neîndrăznind măcar să respire.

Închise ochii, apropiindu-se instinctiv de el, palmele ridicându-i-se singure să atingă părul de pe ceafa lui. Se relaxă sub atingerea uşoară, respirând adânc.

Braţele lui o cuprinseră şi sărutul se adânci, devenind mai pasional, mai profund şi mai seducător. Palmele lui i se mişcară pe spate, trăgând-o mai aproape cu mişcări ademenitoare, făcând-o să se lipească de trupul înalt şi puternic.

Brusc, atingându-l atât de intim, Alex tresări şi se retrase, cu obrajii roşii şi picioarele moi.

— Nu, te rog… murmură ea, simţindu-se ameţită.

El râse răguşit, fără să creadă reacţia ei de retragere, întinzându-se din nou s-o cuprindă în braţe.

— Da, te rog, doamna mea misterioasă.

Părăsind obişnuita ei răceală din cauza reacţiei neaşteptate pe care o avusese la atingerea şi la sărutul lui, Alex intră în panică, dându-şi seama că făcuse o greşeală foarte gravă. O'Rorke nu era un băiat, pe care să-l respingă cu uşurinţă cu o replică acidă, ci era un bărbat în adevărata putere a cuvântului şi, ca să fie sinceră, îl lăsase să tragă o concluzie greşită. Acum trebuia să scape din

A w A A A w

Încurcătura în care se vârâse singura, iar asta trebuia s-o facă foarte repede!

Dar el o ţinea în braţe, iar dacă o va săruta din nou, totul va fi pierdut, ştia foarte bine. Mâna lui alunecă de-a lungul gâtului ei, apoi pe braţ, ajungând la palma ei, pe care o ridică spre buze. O sărută fierbinte în centrul palmei, urmărindu-i reacţia cu ochi atenţi, simţind fiorul care o străbătea.

Aruncă o privire nemulţumită în jurul lui.

— Aici e un loc prea public. Hotelul meu nu e prea

departe…

Cuvintele acestea o salvară.

— Nu merg la hotelul tău! exclamă ea indignată. Ce crezi că sunt?

Iraţional, era dezamăgită de predictibilitatea comportamentului lui, ca şi cum ar fi sperat că acest bărbat era altfel decât ceilalţi, când desigur aşa ceva era imposibil.

Bărbatul îşi ascunse repede surpriza la vederea respingerii ei. Privirea lui era dură, când mârâi:

— Nu ştiu, iubito. Ce eşti?

O femeie ieftină, de consumaţie, care vrea să se simtă bine, sau o fetiţă care tocmai şi-a dat seama în ce încurcătură s-a vârât? zâmbi el cu ironie. E atât de dificil să-ţi dai seama în aceste zile!

În câteva secunde, Alex urma să se facă de râs izbucnind în plâns. Privi disperată în jur, văzând un taxi care tocmai se apropia şi alergă spre el cu braţele ridicate, făcându-i semne şi strigând şoferului să se oprească. Acesta se opri în scârţâitul zgomotos al frânelor, iar tânăra îşi dădu seama că probabil credea că fuge de un atacator. Oricum, nu-şi mai dorea decât să pună cât mai mult spaţiu între ea şi Eden O’Rorke.

Îşi dădu adresa şi urcă în taxi, abia respirând. În timp ce maşina începuse să prindă viteză, riscă să arunce o privire în urmă şi îl văzu pe bărbatul de care tocmai fugise aplecându-se să ia ceva de pe trotuar. Cu un hohot de râs pe care nu şi-l putu reţine, îşi dădu seama că în încercarea ei disperată de a fugi de el îşi pierduse un pantof.

Îl văzu îndreptându-se cu pantoful în mână şi privind după taxi. Râdea când îi făcu un semn cu mâna, iar Alex se surprinse pe ea însăşi murmurând:

— Mult noroc, Făt-Frumos!

Era un pantof atât de mic şi atât de sumar, încât nu era de mirare că-l pierduse. O’Rorke îl puse în buzunar şi se îndreptă spre hotelul lui. Dintr-un punct de vedere, fusese o seară dezamăgitoare, dar tot se alesese cu un suvenir. Râse din nou, întrebându-se cine fusese

misterioasa tânără. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Cum spusese şi ea, probabil nu se vor mai revedea, dar era oricum o femeie uluitoare, frumoasă ca un vis.

Îşi aminti parfumul ei, senzaţia trupului suplu şi fierbinte pe care îl ţinuse în braţe. Dar trebuia să nu se mai gândească la ea, dacă mai voia să doarmă în această noapte. Privi în jur la strada luminată, plină de oameni chiar la această oră târzie, ştiind cu siguranţă că-i va face mare plăcere să se întoarcă acasă.

Dimineaţa următoare, Alex îl întâlni pe Simon în timp ce se împleticea încercând cu greu să ajungă la dulapul cu medicamente, dorind să înghită un flacon întreg de aspirină.

— Doamne, arăţi îngrozitor, remarcă fratele ei vitreg, deşi nu mai era nevoie de o asemenea replică. Ce ţi s-a întâmplat? Nu, nu-mi spune, bănuiesc de fapt că ai băut nişte apă de râu cu bule care este prezentată drept şampanie.

Alex îşi cuprinse cu palmele tâmplele dureroase.

— Chiar trebuie să strigi? Doamne, mă simt de parcă a venit cineva în timp ce dormeam şi mi-a smuls toţi dinţii. Pentru o clipă, mulţumi cerului că tatăl ei luase micul dejun de ceva vreme şi plecase deja să-şi admire caii de curse, altfel ar fi fost nevoită să asculte o predică interminabilă pe care era sigură că i-ar fi fost imposibil s-o suporte.

Simon râse.

— Nu te înveţi niciodată minte, nu-i aşa? Haide, un pahar de suc proaspăt de portocale e cel mai bun remediu.

Tânăra îl privi încruntată. Nu se întorsese de prea multă vreme de la petrecere, era sigură, dar arăta strălucitor, cu ochi limpezi, cu părul pieptănat cu grijă şi impecabil în costumul cenuşiu.

— Nu crezi că e mai bună o găleată de cafea neagră? murmură ea.

— Suc de portocale, replică el cu fermitate. Cofeina nu va face decât să-ţi înrăutăţească durerea de cap. Oricum, unde te-ai dus seara trecută? Ultima oară când te-

am văzut, ieşeai din club agăţată la braţul unui tip, fără măcar să-mi faci un semn de rămas-bun. Melissa mormăia ceva despre un irlandez, dar cu mintea ei, s-ar putea să nu fi însemnat mare lucru.

Simon o conduse spre masa din bucătărie unde luau de obicei micul dejun, apoi umplu un pahar înalt cu suc de portocale rece ca gheaţa. Doamna Innes aruncă o singură privire la faţa ei palidă şi clătină din cap dezaprobator.

— Presupun că n-are rost să te mai întreb dacă vrei costiţa şi ouăle pe care ţi le-am pregătit pentru micul dejun, mormăi ea cu răceală.

Alex simţi că stomacul îi urcă în gât şi zâmbi slab.

— Mai degrabă nu, dacă nu vă deranjează.

O altă privire dezaprobatoare, iar tânăra se strâmbă când farfuriile fură trântite în chiuvetă.

— E o pierdere de timp să pregătesc masa în această casă, din moment de nimeni nu vrea să mănânce!

— Eu mănânc, declară Simon cu mândrie. Am o poftă nebună să mănânc ouă şi costiţă.

— Nemernicule! murmură Alex, strâmbându-se la el prin spatele menajerei.

Bău încet sucul şi trebui să admită că se simţea ceva mai bine. De fapt, după ce îl termină şi se forţă să ronţăie o bucată de pâine prăjită, începuse să creadă că va supravieţui.

— Nu ştiu de ce bei şampanie când ştii foarte bine că îţi va face rău, declară fratele ei vitreg cu superioritate.

Ar trebui să rămâi la vin alb data viitoare… sau mai bine la suc.

— Dispari! replică ea cu calm.

— Ai de gând să-mi povesteşti despre irlandezul tău?

Stomacul tinerei se strânse brusc, dar de această dată nu mai avea nicio legătură cu mahmureala. Avea legătură cu Eden O’Rorke, bărbatul care o ţinuse în braţe seara trecută.

— Nu era irlandezul meu, spuse ea. De fapt, nici nu sunt sigură că era irlandez. E o idee care i-a venit Melissei cu imaginaţia ei, din cauza numelui lui.

— Ei bine, care era acest nume? întrebă bărbatul răbdător.

— O'Rorke… Eden O'Rorke. Simon o privi lung.

— Eşti sigură?

— Desigur, replică ea iritată.

Fratele ei vitreg începu să râdă.

— E minunat, chiar minunat. Ce coincidenţă! Sper că i-ai făcut o impresie bună.

Ea îl privi nedumerită.

— Ce vrei să spui? Cum adică o impresie bună? Dacă vrei să ştii, nici măcar nu mi-am spus numele.

Nu avea rost să-i spună cum îl păcălise pe bărbatul acela; nu avea chef de astfel de explicaţii la o oră matinală.

— Cum adică e o coincidenţă?

— N-ai auzit de Eden O'Rorke?

— Numele lui mi se pare vag familiar, dar…

— Este antrenor de cai de curse, draga mea. Acum sună cunoscut şi creieraşului tău?

— Ar trebui să-mi ţin respiraţia de admiraţie sau ce? Ştii foarte bine că nu mă interesează cursele de cai.

— Da, poate că aşa este, numai că acest Eden O'Rorke se întâmplă să fie unul dintre cei mai buni noi antrenori, iar bătrânul vrea neapărat să-l convingă să se ocupe de câţiva dintre caii noştri. M-a pus să-i dau telefon zilele trecute, doar ca să-i facem o primire prietenoasă.

— Credeam că domnul Benson este antrenorul tatii.

Lui Alex nu-i plăcuse deloc acel bărbat, după ce îl văzuse biciuind cu cruzime un ajutor de la grajd pentru o greşeală minoră.

— Aşa este, pentru moment, dar este privilegiul unui proprietar de cai să-i poată muta la un alt antrenor, dacă este de părere că vor avea astfel rezultate mai bune.

— Dar caii? Se întreabă cineva dacă ei vor să fie mutaţi?

Simon râse.

— Copiliţă sentimentală, treaba cailor e să alerge şi să câştige curse. Nu le pasă unde locuiesc, atâta vreme cât cineva are grijă de ei.

Alex se ridică în picioare, dorind să facă un duş pentru a se recupera în totalitate.

— Ei bine, ştii ce părere am despre acest lucru. Sunt în întregime de partea calului.

— Foarte bine, dar să nu începi să faci valuri când o să-l vezi din nou pe domnul O'Rorke. Da, draga mea? O să-l superi pe bătrânul.

— Cum adică? O să-l întâlnesc din nou pe domnul O'Rorke? Dacă mă pot împiedica, n-o să-l mai întâlnesc vreodată!

Numai gândul că va trebui să dea din nou ochii cu figura lui ironică o făcea să îngheţe.

— Desigur că o vei face, draga mea, nu ţi-am spus?

— Ce să-mi spui? întrebă ea suspicioasă.

— Duminică o să mergem cu toţii în Leicestershire ca să vedem casa de la ţară pe care tocmai a cumpărat-o bătrânul. Tânăra se opri brusc, întorcându-se spre fratele ei vitreg.

— Lasă-mă să mă obişnuiesc încetul cu încetul cu noutăţile. Ce casă de la ţară?

— Nu ţi-a spus încă? Ei bine, a cumpărat o casă la ţară. Se numeşte „Cedrii".

— E un nume drăguţ şi foarte rural, replică Alex cu ironie. E ciudat cum par să fiu persoana care află ultima aceste lucruri. Dar nu contează, acum vreau să ştiu care este rolul lui O'Rorke în această poveste.

— Bătrânul a cumpărat această casă de la Eden O'Rorke, explică Simon cu răbdare.

Alex respiră adânc.

— Bine, acum am înţeles. Dar trebuie să înţelegi şi tu că nu contează ce spune tata, iar eu am planuri pentru duminică.

Nu avea, desigur, dar prefera să petreacă ziua cu Melissa, decât să dea din nou ochii cu Eden O'Rorke.

Simon o privi cu calm.

— Draga mea, nu în această duminică. Acum vei merge în Leicestershire cu noi. Bătrânul a insistat foarte mult.

Ea îl privi uimită.

— Dar de ce? Ce legătură are cu mine?

Bărbatul ridică din umeri.

— Treaba noastră nu este să înţelegem…

— Oh, la naiba! exclamă ea, ştiind din experienţele trecute că, dacă tatăl ei voia să meargă împreună cu ei duminică în Leicestershire, nu avea ce face.

— Curaj, draga mea, murmură Simon cu blândeţe. Nu e sfârşitul lumii. În plus, poate că descoperi că îţi place.

Capitolul 2

Hugh Langford se îndreptă spre Leicestershire duminica viitoare la volanul Rollsului lui albastru. Vremea era bună, iar Alex s-ar fi bucurat de excursie dacă n-ar fi fost îngrozită de gândul că va da ochii cu Eden O'Rorke.

— E o zonă foarte frumoasă, comentă Simon în clipa în care intrară pe un drum îngust care ducea spre satul Loxton.

— Am crescut aici, răspunse Hugh. Îmi place. Dincolo de satul pe care îl traversară repede, un drum particular trecea printr-un şir masiv de rododendroni, fiind mărginit de doi stâlpi înalţi de cărămidă care susţinuseră probabil cândva o poartă mare de metal. Mai departe, drumul continua printre copaci, luând sfârşit în faţa unei case mari, de formă dreptunghiulară, construită din piatră cenuşie, cu trei etaje şi cu ziduri crenelate. Un şir de coşuri înalte se îndreptau spre cer ca nişte degete uriaşe.

— Aceasta este proprietatea cunoscută sub numele de „Cedrii”, spuse Hugh, iar mândria şi încântarea răsunau în vocea lui.

Coborâră din maşină, iar tânăra privi clădirea cu uimire.

— Destul de mare, nu-i aşa? remarcă Simon. Nu prea mi se pare potrivit să-i spui „casă”. Mi se pare cam mare pentru trei persoane.

Hugh îi aruncă o privire iritată, observând:

— Nu e mai mare decât un conac obişnuit.

Netulburat, Simon râse:

— Poţi să mai spui o dată. Cât teren ai primit împreună cu această clădire, pentru acea jumătate de milion de lire pe care ai plătit-o?

— Grădinile şi parcul din spatele casei, cu toate că unul dintre fermierii din vecinătate are o înţelegere semnată pe termen lung pentru a paste oile în parc, iar eu n-am nicio intenţie să calc această înţelegere. Nu vreau să irit comunitatea locală încă de la sosire.

— Pare foarte trist, observă Alex, aruncând o privire spre grădinile copleşite de buruieni.

Amândoi bărbaţii să întoarseră spre ea.

— Cum adică trist? întrebă Hugh.

Ea ridică din umeri.

— Ca şi cum nimănui nu i-ar păsa.

— Ei bine, acest loc a fost neglijat câţiva ani, dar mă voi ocupa de acest lucru. O să fii surprinsă de diferenţă după ce voi da un strat proaspăt de vopsea.

Îi conduse pe drumul spre spatele casei, scoţând o legătură mare de chei din buzunar, alegând una şi deschizând uşa din spate.

Simon strâmbă din nas când mirosul de mucegai la ajunse la nas.

— Doamne, locul acesta miroase îngrozitor!

Acolo, pe podea, nu sunt urme de şoareci?

— Nu contează, ridică din umeri Hugh. V-am adus aici să aruncaţi o privire şi să faceţi câteva sugestii utile în legătură cu renovarea, aşadar cred că e mai bine să ignoraţi şoarecii şi să vă concentraţi pe asta, da?

Fiul lui se strâmbă din nou.

— Ok, Alex, să mergem. Să începem de la etajul superior şi să încheiem la parter, ce părere ai?

O prinse de mână şi, lăsându-l pe tatăl lor în pragul bucătăriei de modă veche, de mărimea unei săli mici de bal, alergară împreună pe scări râzând ca nişte copii.

— Crezi că sunt fantome? murmură Simon cu voce cavernoasă.

Alex se înfioră. Coridorul pe care se aflau era întunecat şi avea pe fiecare parte câteva uşi încuiate. Paşii

lor răsunau pe podeaua din lemn, iar în colţuri atârnau pânze de păianjen.

— Nu spune prostii. Nu există fantome! spuse ea, începând să meargă grăbită de-a lungul coridorului, deschizând uşi la întâmplare. Uite, vezi? Nu e nicio fantomă, doar o mulţime de camere murdare care arată ca şi cum ar fi fost închise de ani întregi.

Ştergându-şi mâneca prăfuită, aruncă o privire pe fereastră, spre grădina care se întindea în spatele casei.

— Mă întreb de ce au lăsat totul să ajungă într-un asemenea hal.

— Probabil pentru că n-au avut bani, ridică Simon din umeri. Acesta pare să fie motivul în zilele noastre. Casele acestea mari se potriveau cu o altă epocă, atunci când oamenii îşi puteau permite să angajeze atâta personal încât să poată avea grijă de ele. Presupun că e trist, dintr-un anumit punct de vedere. Haide, mai bine coborâm şi-l căutăm pe bătrân. O să se aştepte să facem propuneri de renovare.

— Ei bine, ce părere aveţi de această casă? răsună vocea lui Hugh în coridorul întunecat, iar Alex se întoarse spre el ridicând din umeri.

— E foarte frumoasă, tată, dar a fost teribil de neglijată.

— Nu-ţi place? răsună întrebarea pe un ton acuzator.

Ea zâmbi, ştiind că va trebui să arate ceva entuziasm, dacă nu vrea ca drumul spre Londra să fie parcurs într-o tăcere apăsătoare. Simon plecase să arunce o privire prin jur, lăsând-o singură să-i dea explicaţii tatălui lor.

— N-am spus că nu-mi place, nu-i aşa? Casa e drăguţă, iar terenurile din jur sunt frumoase. Numai că am nevoie de ceva timp să mă obişnuiesc, asta e tot. Mai întâi, e mult mai mare decât apartamentul, nu-i aşa? Câte dormitoare sunt? Am pierdut numărul după al cincilea.

— Nouă la primul etaj, şi trei săli de baie. Şapte dacă adaugi şi depozitul, iar la ultimul etaj mai sunt două băi, declară bărbatul, frecându-şi mâinile satisfăcut. E o casă de mărime potrivită cu planurile mele.

— Dar care sunt acestea? întrebă Alex, suspicioasă.

Tatăl ei o privi, displăcându-i fără îndoială vocea ei tăioasă, dar trecând peste ea.

— Am hotărât că este timpul să avem o casă de vacanţă. Undeva unde putem invita oamenii să stea, să dăm petreceri şi genul acesta de lucruri, spuse el.

— Loxton este un sătuc drăguţ, dar e destul de izolat, comentă Alex neconvinsă. N-ar fi fost mai bine să cumperi ceva mai aproape de Londra?

— Am fost crescut în Midlands. Îmi place această parte a ţării. În plus, nu e atât de izolată precum pare, cu autostrada la doar douăzeci de minute şi câteva aeroporturi la care ai acces cu usurinţă. Ai spus întotdeauna că nu-ţi face plăcere să locuieşti la Londra, continuă el privind-o cu subînţeles. Ei bine, aceasta este şansa ta să te bucuri de oschimb are. O să poţi veni aici în weekend, să-ţi aduci prietenii. O să ai ceva de făcut.

Alex îşi spunea că nu cunoaşte pe nimeni în cercul de prieteni căruia să-i placă atât de mult încât să vrea să petreacă weekendul împreună, dar dându-şi seama că tatăl ei aştepta de la ea susţinere în această aventură, hotărî că n-ar fi tocmai potrivit să-i spună acest lucru.

— Dar cum facem cu mobila? întrebă ea în cele din urmă. O să avem nevoie de un adevărat depozit de mobilă ca să umplem o casă atât de mare.

Expresia de pe figura bărbatului era plină de încredere.

— Nu-ţi face probleme, acest amănunt este deja rezolvat, declară el, atingând peretele cu tandreţe şi adăugând: ca să-ţi spun adevărul, pândesc ocazia să pun mâna pe această casă de ani buni. Am văzut-o prima oară când aveam zece ani. Unchiul meu Charlie m-a adus pe dealurile din apropiere de câteva ori, iar eu mi-am spus că, dacă voi avea vreodată destui bani, o să-mi cumpăr un loc exact ca acesta.

Alex ştia că tatăl ei se născuse în Leicestershire, dar nu vorbea foarte mult despre copilăria lui.

— N-ai mai vorbit niciodată despre ea.

— N-avea sens. Şi nici nu mi-a trecut vreodată prin cap că „Cedrii” va fi vândută la un moment dat. Familia O’Rorke părea să aibă o situaţie financiară foarte bună.

Păstrându-şi vocea cât mai neutră, tânăra întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu această familie despre care vorbeşti?

Hugh ridică din umeri.

— Acelaşi lucru care s-a întâmplat cu multe familii vechi. Au fost câteva decese destul de apropiate, iar taxele şi impozitele au fost prea greu de susţinut de supravieţuitori. Familia O’Rorke deţinea cea mai mare parte din zona aceasta. Casa aparţinea lui Fitzgerald O’Rorke. A pierdut cea mai mare parte din banii lui, precum şi ai altora, în câteva investiţii riscante, apoi s-a înecat la o partidă de pescuit în Cornwall, lăsând moştenire casa şi toate datoriile vărului lui, Eden O’Rorke.

Bărbatul ridică privirea spre locurile goale de pe pereţi, unde fuseseră la un moment dat agăţate picturi.

— Cred că a vândut tot ce a putut ca să amâne inevitabilul, dar în cele din urmă a trebuit să renunţe la ea.

Alex se gândi la Eden O’Rorke, la siguranţa de sine şi la mândria de care părea să dea dovadă.

— Cred că a fost foarte greu pentru el să se despartă de această casă.

Hugh ridică din nou din umeri.

— N-ai de ce să-ţi pară rău pentru oameni ca O’Rorke, Alex. Au profitat cum au putut mai bine de banii lor, atunci când îi aveau.

Fără să-i placă satisfacţia din vocea tatălui ei, tânăra se întoarse să privească pe fereastră, spre grădina din jurul casei. Aerul care pătrundea în interior era parfumat, datorită multelor flori multicolore. Oftă, întristată. Era foarte greu să-şi imagineze cum te simţi când eşti nevoit să-ţi vinzi casa. Aproape că se simţea vinovată, ca şi cum ar profita de nefericirea altcuiva.

— Simon mi-a spus că acest Eden O’Rorke antrenează cai de curse, remarcă ea cu voită indiferenţă.

— Aşa este, dădu din cap tatăl ei. Mă gândeam să-i

dau în grijă câţiva din caii mei. Ca o favoare acordată unui vecin, dacă mă înţelegi.

— Simon spunea că e destul de bun, insistă Alex.

— Va trebui să aflăm dacă aşa stau lucrurile, nu? ridică Hugh bărbia cu mândrie.

Tânăra privi mai departe, dincolo de grădină, spre gardul care separa proprietatea de parc. Cineva călărea pe drumul care străbătea parcul, împrăştiind oile care păşteau în apropiere. Bărbatul avea capul descoperit, şi chiar dacă era la o distanţă considerabilă, era vizibil că are părul negru. Părea născut în să călărind cu usurinţă, fiind o adevărată plăcere să-l urmăreşti. Alex simţi că i se strânge inima când îl zări îndreptându-se spre casă.

Vocea tatălui ei îi întrerupse şirul gândurilor.

— La ce te uiţi?

Ea arătă în direcţia bărbatului.

— E cineva care călăreşte în parc.

Bărbatul se apropie, privind pe fereastră cu o încruntare.

— Oricine ar fi, vine aici. Ar fi mai bine să ieşim şi să-l anunţăm că încalcă o proprietate privată.

Alex râse.

— Probabil că ştie deja acest lucru. Pare să se simtă ca acasă.

Coborâră la parter şi ieşiră în faţa casei, aşteptând sosirea necunoscutului. Chiar dacă ghicise deja despre cine este vorba, silueta familiară a lui Eden O'Rorke o impresionă prin puterea degajată. Inima începu să-i bată mai tare la vederea ochilor lui pătrunzători.

Calul se opri la primirea unei comenzi cu voce blândă dar fermă, rămânând nemişcat. Bărbatul nu descălecă, ci rămase pe loc, cu o mână odihnindu-se neglijent pe o coapsă şi privindu-i cu ochii lui albaştri şi reci. Nu părea s-o fi recunoscut, iar Alex începu să se simtă jenată. Parcă era un copil care fusese prins furând mere din livada cuiva.

Ochii bărbatului îi studiau fără prea mult interes.

— Bună dimineaţa, spuse el cu voce joasă, plină de

hotărâre. Presupun că sunteţi familia Langford.

— Aşa este, replică Hugh.

Alex putea simţi neplăcerea tatălui ei, care se simţea înjosit că i se vorbea de pe cal. Fiind un bărbat înalt, nu era obişnuit să ridice privirea pentru a vorbi cu cineva, iar această poziţie părea inconfortabilă.

— Tocmai am cumpărat „Cedrii”, declară el cu hotărâre. Şi parcul…

O’Rorke zâmbi, iar Alex îşi spuse că avea un zâmbet plăcut, chiar dacă nu purta nicio urmă de căldură. Nu era de mirare, dacă ţinea cont de tonul pe care vorbise tatăl ei.

A

— Îmi cer scuze că v-am încălcat proprietatea. Obiceiurile vechi mor greu, aşa se spune. Sunt Eden O’Rorke.

Hugh Langford zâmbi.

— Îmi pare bine să te cunosc în cele din urmă, O’Rorke, spuse el, apoi adăugă, punând o mână pe braţul ei: aceasta este fiica mea, Alexandra.

Alex se încruntă auzind folosirea pretenţioasă a întregului ei nume. Ochii albaştri ai bărbatului o fixară, iar pentru o secundă în adâncimea lor luci o scânteie de interes, dar care se stinse repede. Era clar că nu-i va spune tatălui ei că se cunoşteau deja, iar aceasta era o adevărată uşurare.

Eden O’Rorke dădu din cap.

— Îmi pare bine, domnişoară Langford.

— Şi mie, domnule O’Rorke.

Îl fixă cu privirea, fără să se mai simtă jenată, iar bărbatul zâmbi slab. Acum, că îl privea la lumina zilei, putea observa câteva şuviţe de păr alb şi riduri fine în jurul ochilor.

Îşi aduse aminte râsul lui, cum se simţise cuprinsă de acele braţe puternice, dar totul îi dădea impresia de irealitate, de parcă fusese un vis. Nu avea nicio legătură cu acest străin.

— Vă place casa? întrebă el politicos.

— E foarte frumoasă, răspunse ea. Probabil că

regretaţi că trebuie s-o părăsiţi.

El ridică din umeri, aruncând o privire spre intrare ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— N-am locuit niciodată aici, domnişoară Langford. „Cedrii” era casa vărului meu. Ceea ce îmi va lipsi va fi plimbarea ocazională prin parc.

— Nicio problemă, declară Hugh cu un zâmbet larg. Simte-te liber să faci câte plimbări vrei. N-am nicio obiecţie.

O’Rorke dădu din cap.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, răspunse tatăl ei, apoi adăugă, fără s-o privească: Alex, du-te să-l găseşti pe Simon. Cred că e pe undeva prin casă.

Alex se întoarse să intre în casă. O’Rorke o privi şi, pentru prima dată, putea vedea din expresia lui că este amuzat. Brusc, se intimidă sub privirea lui scrutătoare. Părea foarte sigur de el, ca şi cum ar face parte din acest loc. Din punctul acesta de vedere, el era acasă, iar ei nu erau decât nişte intruşi.

Alergă pe scări, iar când intră auzi vocea tatălui ei care spunea:

— Îmi pare bine că ai trecut azi pe aici, am vrut să iau legătura cu tine…

Dar nu mai auzi restul conversaţiei pentru că Simon apăru brusc de sub scări, iar costumul lui cenuşiu era acoperit de pânze de păianjen.

— Alex, ar trebui să vezi pivniţa! E ca o catacombă, cu tavanul cu arcade şi stâlpi de piatră şi cu zone speciale în care se depozitau butoaiele cu vin. De fapt, mai sunt butoaie, continuă el încercând fără succes să-şi scuture pantalonii, dar presupun că trebuie curăţate.

— Văd şi eu, comentă ea. Oricum, n-am nici cea mai mică intenţie să mă duc acolo acum, când sunt o mulţime de păianjeni păroşi care abia aşteaptă să sară pe mine. Oh, Simon, eşti un adevărat dezastru. Trebuie să încerci să te cureţi, pentru că altfel nu-l văd pe tata primindu-te în maşină cu atâta praf pe haine.

Bărbatul scoase o batistă din buzunar şi Alex se strădui să îndepărteze cea mai mare parte din pânzele de păianjen de pe hainele lui.

— Dar ce făceai în pivniţă?

— Încercam să văd cât este de rezistentă. Oricum, speram că a mai rămas ceva prin butoaie.

— Ce păcat! Oricum, mă aşteptam ca familia O'Rorke să fi băut tot înainte de plecare. Şi dacă tot vorbeam despre ei, să ştii că tocmai a apărut antrenorul acela de cai de curse. Tata m-a trimis să te găsesc, ceea ce presupun că înseamnă că vrea să te prezinte. A făcut un lucru bun şi a ascuns că mă cunoaşte din seara aceea de la club, aşadar ai face bine să nu mă dai tu de gol, ai înţeles?

Simon zâmbi larg.

— Desigur, draga mea, doar mă cunoşti. Sunt discreţia în persoană.

— Tocmai asta e problema, că te cunosc prea bine, ridică Alex din umeri, ştiind din experienţele trecute că fratele ei vitreg nu făcea decât ce e mai bine pentru el. Acum să mergem, tata te aşteaptă.

Afară, Hugh stătea nerăbdător lângă maşină. Simon se grăbi spre el, aşteptând să fie prezentat, dar Alex rămase în urmă, privindu-i din susul scărilor. Ochii ei erau la acelaşi nivel cu cei ai lui O'Rorke, iar când bărbatul o privi în trecere îşi dădu foarte bine seama că o recunoştea. Se înfioră.

— Tată, o să mai arunc o privire prin casă, anunţă ea.

Toţi bărbaţii se întoarseră spre ea.

— Bine, dar să nu stai prea mult, dădu din cap tatăl ei. Am comandat masa de prânz pentru ora unu.

O'Rorke zâmbi.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnişoară Langford. La revedere, pentru moment.

Brusc, tânăra îşi pierdu răsuflarea şi simţi că se îmbujorează.

— La revedere, domnule O'Rorke, răspunse ea, întorcându-se repede pe călcâie şi grăbindu-se spre intrare.

Se plimbă încet din cameră în cameră, forţându-se să examineze tapetul deteriorat şi vopseaua cojită doar pentru a nu se gândi la ce se petrece afară. Aruncă o privire de la o fereastră înaltă şi zări capul bărbatului, auzindu-i în acelaşi timp râsul profund.

Se întoarse nemulţumită de la fereastră. La urma urmei, nu este decât un bărbat. Un bărbat atrăgător, foarte masculin dar pe care, pentru propria linişte, ar face mai bine să-l ţină la distanţă.

Cu aceste gânduri îşi continuă plimbarea, mergând ceva mai repede, închizându-şi mintea la orice altceva în afara lucrărilor care ar trebui făcute în această casă.

Când Alex ieşi în cele din urmă, Eden O'Rorke plecase deja; îl putea zări călărind prin parc şi, în timp ce privea după el, îl văzu întorcându-se şi ridicând mâna în semn de salut.

Tatăl ei îşi frecă palmele satisfăcut.

— O dimineaţă foarte productivă, spuse el. O'Rorke ne-a invitat la grajdurile lui după masa de prânz, iar dacă îmi place cum arată, putem pune totul la punct.

— Crezi că va vrea să accepte caii noştri? întrebă Simon.

— A spus că-i va accepta doar dacă sunt destul de buni, râse Hugh. Tot felul de declaraţii arogante. De parcă i-aş cere să antreneze un măgar pentru curse. Cred căsi va schimba părerea după ce va vedea pe toţi caii.

— Lui Benson nu-i va plăcea, clătină din cap Simon cu o expresie gânditoare.

— La naiba cu Benson! Plătesc pentru rezultate, nu pentru scuze!

Alex ascultă discuţia lor cu o ureche, continuând să privească silueta bărbatului care se micşora în depărtare. Undeva în sinea ei, ştia că şi-ar dori ca O'Rorke să-l refuze pe tatăl ei şi să nu aibă nimic de-a face cu caii familiei lor, cu toate că nu ştia să explice de ce avea aceste sentimente. Cu excepţia faptului în care nu şi-ar fi dorit să-l audă pe tatăl ei vorbind despre el cu acelaşi dispreţ cu care vorbea despre domnul Benson.

Ridicând din umeri, se întoarse cu spatele, dându-şi seama că se purta copilăreşte, mai ales că Eden O'Rorke părea mai mult decât capabil să se descurce cu tatăl ei.

Bărbatul privi înapoi la cei trei care stăteau în faţa casei, lângă un Rolls de o culoare albastră uimitoare, dar cu care era obişnuit din culorile purtate de echipajul Langford. Era o uşurare să ştie că vânduse casa şi scăpase de datoriile lui Fitzgerald, dar descoperi că şi-ar fi dorit ca altcineva să fi cumpărat „Cedrii". Hugh Langford îi displăcuse de la prima vedere, iar instinctele îl avertizau să n-aibă nicio legătură cu caii acestuia.

Apoi îşi permise în cele din urmă să se gândească la fiica lui, Alexandra, iar acest gând îi aduse zâmbetul pe buze. O recunoscuse din prima clipă, desigur, şi fusese destul de greu să nu reacţioneze. La prima privire se simţise enervat şi-şi spusese că nu e decât o fetişcană bogată şi răsfăţată. Oricum, arăta corespunzător: haine scumpe purtate cu eleganţă, păr lung şi întunecat, care strălucea ca şi cum ar fi fost lustruit şi o privire rece, capabilă să îngheţe un bărbat pe loc.

Dar la a doua privire descoperise o uşoară nesiguranţă, chiar teamă în ochii ei verzi, iar acest lucru îl făcuse să-şi schimbe părerea despre ea. Alexandra Langford nu prea se potrivea în rolul de fetiţă răsfăţată a tatii şi, fără să se poată opri, îl copleşi curiozitatea, care depăşi iritarea la amintirea modului în care încercase să-l facă de râs.

Nu ştia nici el prea bine de ce îi invitase la grajdurile lui în această după-amiază. Dumnezeu ştie că nu se grăbea deloc să înceapă o legătură de afaceri cu Hugh Langford. Oricât de buni ar fi caii lui, era ceva în legătură cu el care îi provoca fiori, iar o astfel de neplăcere evidentă nu părea să fie o bază foarte sigură pentru începutul unei relaţii de afaceri cu acest bărbat, oricum ar fi.

Apoi îşi aduse aminte de tânăra elegantă, care stătuse în faţa lui în pantalonii verzi care se asortau cu bluza de mătase fină.

Îşi aminti ochii mari, de un verde cenuşiu, şi de felul

în care îşi dăduse părul la o parte de pe frunte ca să se uite la el, nedorind să recunoască în faţa tatălui ei că se întâlniseră deja. De fapt, nu putea s-o învinovăţească pentru acest lucru. Fusese un joc, o glumă care, dacă n-ar fi apărut acel taxi, ar fi luat o altă întorsătură pentru ea, deoarece nu era deloc pregătit să accepte un răspuns negativ.

Spre uimirea lui, era uşurat că plecase în acea seară. Clătinând din cap, îşi conduse calul pe drumul care străbătea parcul.

— Acest loc este numit „Ferma Ashdown”, spuse Hugh, privind prin parbriz în încercarea să descopere semnele de circulaţie.

Porniseră pe un drum de ţară care ieşea din Loxton. Copaci înalţi îl mărgineau de ambele părţi, întâlnindu-se deasupra capetelor lor ca să formeze un tunel de verdeaţă.

— Pe acolo trebuie să mergem, spuse Simon, arătând spre un semn scris cu vopsea albă.

Drumul pe care îl indică el se termina cu nişte porţi înalte, fixate într-un zid înalt de cărămidă. Porţile erau larg deschise, dar puteau zări obiectivul întunecat al unei camere de supraveghere fixată deasupra.

Când pătrunseră pe porţi, descoperiră că se aflau într-o curte mare, înconjurată pe trei laturi de grajduri pentru cai, în spatele cărora se puteau zări câteva hambare. Drept în faţă, drumul ducea spre o casă mare, cu două etaje, construită din piatră cenuşie.

Când Hugh Langford coborî din maşină, dintr-un grajd ieşi un bărbat care îi veni în întâmpinare. Era de înălţime medie, suplu şi bine proporţionat.

— Bună ziua, domnule Langford, spuse acesta, ridicând degetele spre pălăria de pe cap. Sunt Geoff Stevens, primul ajutor al domnului O’Rorke. M-a rugat să vă transmit scuzele lui, dar a fost chemat de urgenţă pe neaşteptate. Mi-a dat instrucţiuni să vă conduc să vedeţi grajdurile.

Alex îşi dădea seama că tatăl ei era supărat că O’Rorke lipsea, chiar dacă îşi ascundea destul de bine

sentimentele. Fără să ştie nici ea prea bine de ce, se simţea oarecum dezamăgită că O’Rorke nu stătuse să-i primească, dar probabil că era mai bine aşa.

Orice indiciu cât de mic referitor la întâlnirea trecută l-ar face pe tatăl ei să pună întrebări stânjenitoare, mintea lui suspicioasă începând să construiască tot felul de scenarii ciudate, doar pentru că nu spusese nimic despre acest lucru. Fiind în general o persoană directă şi sinceră, i se părea foarte greu să suporte o înşelăciune cât de mică.

— Câţi cai aveţi aici? întrebă Hugh cu răceală în timp ce treceau pe lângă şirul de grajduri în care se zăreau cai de rasă, cu descendenţă aristocrată.

A w i

— În acest moment, ne ocupam de patruzeci, anunţă Geoff cu mândrie. Apoi, mai sunt câţiva care se odihnesc dintr-un motiv sau altul. Am putea lua mai mulţi, avem destul spaţiu, dar şeful preferă să se ocupe personal de totul.

Ajunseră la capătul şirului de boxe, dincolo de care se întindea un padoc. Destul de uşor de recunoscut, calul pe care O’Rorke îl călărise de dimineaţă, păştea liniştit.

— Acesta este calul domnului O’Rorke, Leonides. Poate că vă aduceţi aminte de el. A fost un cal foarte bun în zilele lui de glorie. Acum a fost retras.

— Îmi aduc aminte de Leonides, spuse Simon. N-a câştigat cupa în urmă cu câţiva ani?

Geoff strălucea de încântare.

— Aşa este. E un cal bun, Leo al nostru.

Îi conduse apoi la hambare, apoi la sala de antrenamente din interior. În ciuda lipsei de interes, Alex era impresionată. Ajunsese la concluzia că unele dintre clădiri, mai ales casă, aveau cel puţin o sută de ani vechime, dacă nu mai mult, dar totul strălucea de curăţenie. Locul se bucura de asemenea de o linişte şi pace care i se păreau foarte atrăgătoare.

Când se întoarseră spre curte, ajunse să păşească în apropierea lui Geoff.

— De când lucrezi pentru domnul O’Rorke, Geoff? îl

întrebă ea.

Bărbatul zâmbi larg.

— De când am terminat scoala, domnişoară, dar tata a lucrat pentru colonel până la retragere, aşadar pot spune că am fost în preajmă cea mai mare parte a vieţii mele.

— Colonel? se interesă ea curioasă.

— Bunicul şefului, colonelul Fergus O'Rorke. A locuit în casa cea mare şi a crescut cai pentru propria plăcere, mai ales pentru vânătoare. Aveau bani în acele zile, dacă mă înţelegeţi.

Alex dădu din cap aprobator.

— Înţeleg.

Rămase o vreme pe gânduri, apoi îşi aminti de domnul Benson şi de felul în care îşi trata ajutoarele.

— Cum este să lucrezi pentru domnul O'Rorke, Geoff? întrebă ea brusc.

Însoţitorul ei o fixă cu privirea, surprins de întrebarea ei directă.

— N-am de ce să mă plâng, răspunse el grijuliu.

Tânăra zâmbi.

— N-am întrebat dacă ai de ce să te plângi, doar cum e să lucrezi pentru el.

— E un om bun, domnişoară, şi foarte cinstit, nu ca alţii despre care puteţi auzi, care îţi plătesc o sumă oarecare de bani, dar se aşteaptă să lucrezi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Într-adevăr, aşteaptă de la noi să dăm ce e mai bun, iar cine nu e dispus s-o facă, n-are decât să plece.

Dar nu se întâmplă prea des. Oamenii ştiu prea bine să aprecieze ce le este oferit.

— Îmi place, spuse Alex în clipa în care se îndreptau spre maşină.

— Pare un loc destul de decent, mormăi tatăl ei nemulţumit.

— Haide, tată, e mult mai bun decât grajdul domnului Benson şi ştii foarte bine acest lucru.

Simon arătă spre camera de supraveghere.

— Şi securitatea este alta. Oricum, e mult mai bine

decât uşile legate cu lanţuri ale lui Benson.

— Mi-ar fi plăcut mai mult dacă O’Rorke şi-ar fi dat osteneala să ne prezinte el grajdul, se răsti Hugh, încheind astfel conversaţia.

Alex aruncă o privire spre casă şi văzu o fetiţă ieşind pe uşa principală. Avea cam doisprezece ani şi purta o pereche de pantaloni foarte strâmţi, astfel încât picioarele ei arătau ca nişte beţe. Cămaşa neagră era cu câteva numere prea mare. Părul ei ar fi putut fi blond, deşi era greu de spus deoarece fusese vopsit în diverse nuanţe de verde şi apoi strâns într-o coadă în vârful capului, părând un tufiş cu ţepi. Merse încet de-a lungul aleii, privindu-i cu vădită neplăcere, apoi dispăru după colţul casei.

Simon râse.

— Doamne, ce apariţie! Credeţi că O’Rorke o ţine aici să-i sperie pe vizitatorii nedoriţi?

— Probabil că este fiica unuia dintre angajaţi, comentă Hugh cu neplăcere. Hai mai repede, vreau să ajung în oraş înainte de miezul nopţii!

Întoarse maşina pe drumul spre sat şi se îndreptă spre autostradă. După o vreme, începu să vorbească despre casă. Alex asculta doar cu o ureche, gândindu-se la O’Rorke şi încercând să facă o legătură între bărbatul pe care îl văzuse în această dimineaţă şi străinul elegant care o sărutase în acea seară pe malul râului.

Apoi, dându-şi seama că se gândea prea mult la domnul O’Rorke, se forţă să se concentreze pe ce spunea tatăl ei.

Era destul de obosită şi, sprijinindu-şi capul de fereastră, se gândi cât de diferită devenise viaţa ei în ultimii cinci ani.

Aruncă o privire spre silueta întunecată a tatălui

A

ei. În urmă cu cinci ani, când mama ei încă trăia, acest bărbat nu fusese decât o umbră întunecată din trecut. Dar trecutul devenise prezent la înmormântarea mamei ei, când un străin care susţinea că este tatăl ei venise s-o ia cu el.

Lui Alex, singură şi rănită, i se păruse ca şi cum fusese transportată din senin pe o planetă ciudată. O luase de acasă, de lângă prietenii ei, de lângă tot ce-i era drag şi familiar, aducând-o să locuiască împreună cu el într-un apartament din Londra, cu un frate vitreg pe care nu-l mai cunoscuse vreodată.

Fusese forţată să schimbe scoala în timpul examenelor, dar Hugh considerase acest lucru prea puţin important.

— Fetele n-au de ce să fie isteţe, spusese el. Nu trebuie decât să fie frumoase.

Tânăra fusese flatată că o consideră frumoasă şi, în ciuda suferinţei, se bucurase de hainele noi pe care i le cumpărase. Erau mult mai bune decât îşi permisese vreodată, pentru că nu avuseseră niciodată suficienţi bani.

Dar îi luase destul de mult timp să se obişnuiască, nu numai să locuiască împreună cu tatăl ei, ci şi să îndure resentimentul pe care îl simţea aducându-şi aminte cât de mult se străduise mama ei să supravieţuiască.

Se întoarse să-l privească pe Simon, admirând părul lui de un blond strălucitor şi ţinuta impecabilă. Era foarte legată de el, şi-i plăcea să creadă că nu e doar fratele ei vitreg, ci şi un bun prieten. Fusese întotdeauna foarte bun cu ea, şi nu avea cum să dea vina pe el că ea şi mama ei fuseseră date la o parte de dragul banilor mamei lui.

Nu mai durea chiar atât de tare cum o făcuse. Durerea ascuţită de la început devenise una surdă. Ştia foarte bine că n-are niciun sens să se gândească prea mult la trecut. Poate că, dacă se va preocupa mai mult de această casă cumpărată de tatăl ei, se va simţi mai puţin inutilă şi goală.

Eden O’Rorke dădu telefon chiar în acea seară. Tatăl ei şi Simon nu erau acasă, astfel încât Alex fu cea care răspunse la telefon, supărată să constate că inima îi bătea cu putere, supărată pe el, fără să ştie nici ea de ce.

— Tata nu e acasă, declară ea cu fermitate.

— Nu contează, veni răspunsul. Am dat telefon doar ca să-mi cer scuze pentru absenţa din această după-

amiază. A fost vorba despre o problemă personală. Sper că înţelegi.

— Desigur. Plăcerea vine înaintea afacerilor, asta obişnuiesc să spun, cu toate că nu cred că tata este de acord cu mine. Se aştepta să fie condus de proprietar şi a fost dezamăgit când a trebuit să se mulţumească doar cu domnul Stevens. Nu că n-ar fi fost foarte priceput, desigur, dar cred că ştii cum stau lucrurile…

Bărbatul râse.

— Da, desigur. Poate vrei să ştii că Geoff a fost foarte impresionat. Chiar şi în meseria noastră, nu vezi foarte des un astfel de Rolls. Mai ales de o culoare atât de neobişnuită. Ei, ce părere ai despre grajdurile mele?

Dacă se aşteaptă să fie lăudat, ei bine, o să aibă o mare surpriză, îşi spuse Alex cu ironie.

— Ca şi domnul Stevens, par adecvate, replică ea cu răceală, deşi tata este cel cu care trebuie să stai de vorbă despre acest lucru.

Cred că o să ia curând legătura cu tine.

— Cred şi eu, mai ales că este atât de dornic să-i preiau caii.

— După cum am mai spus, va trebui să vorbeşti cu el. N-am nimic de-a face cu interesele legate de caii de curse ai tatălui meu.

— Dar ce te interesează pe tine, domnişoară Langford? murmură el. În afară de a juca jocuri periculoase cu bărbaţii pe care îi agăţi în cluburi.

Ea se crispă, şocată.

— Eu niciodată… adică, nu agăţ bărbaţi în cluburi!

— Da? În acest caz, ce era acea mică şaradă din seara în care ne-am cunoscut? O provocare sau ceva la fel de stupid? Oricare ar fi fost jocul, ai avut noroc… nu ţi-ai pierdut decât pantoful, chicoti el. Dacă ai fi fost fiica mea, te-aş pus pe genunchi şi ţi-aş fi dat o bătaie bună, iar în plus te-aş fi pedepsit o lună.

— În acest caz, trebuie să fiu recunoscătoare că nu sunt fiica ta, replică ea netulburată.

El râse din nou.

— O să-ţi trimit pantoful prin poştă mâine dimineaţă, acum că ştiu la ce adresă trebuie să-l trimit.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil.

— Nu-i aşa? Iar data viitoate, Cenuşăreaso, ai mai multă grijă unde îţi laşi lucrurile.

— Nu l-aş fi scăpat, dacă n-ai fi fost atât de… insistent! se răsti ea.

— Insistent? în niciun caz! replică el cu răceală. Felul în care m-ai sărutat a fost o invitaţie destul de clară.

— Îmi pare rău că am lăsat o impresie greşită…

Vocea ei se pierdu într-o tăcere jenată, iar tânăra era bucuroasă că nu poate să-i vadă faţa roşie de ruşine.

— Aşadar, noapte bună, domnule O’Rorke. O să-i spun tatii despre acest telefon.

— Te rog. Ah, am observat că are un cal în cursa de la Ascot, săptămâna viitoare.

Vei fi acolo?

— Ţi-am spus, nu împărtăşesc interesul tatălui meu pentru caii de curse.

Surprinzând reproşul din vocea ei, bărbatul o întrebă:

— Nu eşti de acord cu cursele de cai?

— Nu sunt de acord cu orice care se bazează pe exploatarea animalelor pentru bani, iar asta include cursele de cai.

Ştia că suna de parcă ţinea o predică, dar asta gândea cu adevărat.

El râse.

— Dar este exact scopul pentru care sunt crescuţi.

— Presupun că îmi vei spune acum şi că le face plăcere.

— Celor mai mulţi dintre ei, da, imediat după ce se obişnuiesc.

Ar trebui să faci un efort şi să vii la o cursă de cai; ai putea fi plăcut surprinsă.

— Mă îndoiesc. La revedere, domnule O’Rorke.

După două zile, sosi un pachet pentru Alex. Era bucuroasă că Simon şi tatăl ei plecaseră la serviciu, şi luă

repede pachetul în camera ei, departe de privirile curioase ale doamnei Innes.

A

Într-o cutie mică, înfăşurat cu grijă în câteva straturi de hârtie de ambalaj, se afla pantoful ei. Nu era nicio notă, singurul indiciu privind provenienţa pachetului fiind ştampila postei.

Privi o clipă pantoful, apoi îl puse în dulap lângă perechea lui, răsuflând uşurată şi sperând că acest incident nu va avea niciun fel de urmări.

Capitolul 3

Soarele de iunie strălucea deasupra mulţimii adunate la Ascot, iar oamenii se tot împingeau şi se străduiau să zărească măcar pentru o secundă vreo celebritate.

Alex stătea între tatăl ei şi Simon, cu faţa protejată de borul larg al pălăriei şi ascunsă sub o pereche mare de ochelari de soare. Dacă întorcea capul doar un pic, îl putea zări pe Eden O'Rorke stând de vorbă la marginea padocului cu Harry Wentworth şi cu Polly, soţia lui, proprietarii

A 1 t AI A A

mânzului superb pe care îl înscrisese în următoarea cursă. Familia aceasta făcea parte din grupul de prieteni ai tatălui ei, iar Alex îi cunoştea destul de bine, chiar dacă nu-i plăceau prea tare.

O'Rorke arăta înalt şi elegant în haina lui cenuşie şi cu pălăria pusă într-o parte. Se aplecă uşor şi-i spuse ceva la ureche lui Polly Wentworth. Nu-i vorbise încă, deşi tatăl ei îl căutase încă din clipa în care ajunseseră la locul cursei. De fapt, în afară de un scurt semn din cap, se purtase de parcă ar fi fost invizibilă, ceea ce o deranja cu adevărat. La urma urmei, venise în această după-amiază doar la sugestia lui, chiar dacă mai degrabă ar fi murit decât să recunoască acest lucru. Mai mult decât atât, pentru el alesese acest costum galben pal, în care ştia că arată foarte bine.

— Se pare că Moonflower se joacă din nou, comentă Simon.

Alex îi simţi mâna pe talie, conducând-o spre locurile lor, în timp ce iapa pe care o introduseseră în concurs apăruse în arenă, dând din cap cu violenţă, de parcă ar fi vrut să smulgă frâiele din mâna celui care o conducea.

— În mod clar, e plină de ea însăşi, spuse şi domnul Benson, deşi afirmaţia lui era inutilă.

— Să sperăm că nu-şi epuizează toată energia înainte de cursă, mormăi Hugh, cu o figură încruntată.

Alex aruncă o privire spre grupul din jurul lui O'Rorke. Părea foarte încrezător, în vreme ce mânzul stătea perfect nemişcat în timp ce jocheul urcă în să în contrast cu mişcările iepei lor, care părea hotărâtă să-şi dea jos călăreţul.

În cele din urmă, jocheul urcă în să şi Moonflower fu condusă spre locul de unde se lua startul. Alex îşi ţinu respiraţia urmărind mişcările ei laterale, fluturarea nervoasă a cozii şi spuma care o acoperea deja.

— Nu-mi place cum arată, comentă Simon, luând braţul lui Alex şi conducând-o mai aproape de balustradă, ca să poată vedea mai bine.

Domnul Benson se târî în urma lor, părând nemulţumit.

Tatăl ei fusese plăcut surprins când Alex îl anunţase că vrea să vină cu ei.

— Grozav, spusese el. Poţi să accepţi trofeul când Moonflower va câştiga cursa. O să arate foarte bine în ziare.

Alex se îndoia că iapa avea vreo şansă să câştige ceva, dar preferă să păstreze această convingere pentru sine. Tatăl ei părea destul de supărat, iar tinerei i se făcu milă de domnul Benson, dar şi mai multă milă pentru animalul obligat să ia parte la ceva care era evident că nu-i face nicio plăcere.

Atmosfera era încărcată de încântare şi entuziasm, în timp ce caii se îndreptară spre standuri. Alex aruncă o privire spre O'Rorke, simţind că i se strânge stomacul când întâlni privirea lui albastră. Bărbatul zâmbi scurt, apoi se întoarse cu spatele, lăsând-o să se simtă ameţită, de parcă

sub picioarele ei s-ar fi deschis un abis.

Cred că e din cauza căldurii, îşi spuse ea, apoi uită de O’Rorke la auzul vocii furioase a tatălui ei:

— Oh, doamne, refuză să intre! exclamă el, cu degetele încordate pe binoclu. O să fie descalificată! Nu-mi vine să cred, a fost descalificată!

Înjură cu violenţă, iar Alex se simţi ruşinată când privirile celor din jur se întoarseră spre ei.

Domnul Benson părea că vrea să intre în pământ, când Hugh se întoarse spre el:

— Am terminat cu tine, Benson! strigă el. Mi-ai spus că iapa e pregătită pentru cursă şi priveşte la ea! Numai uită-te la ea!

Aproape că se aştepta ca mânzul antrenat de O’Rorke să câştige cursa. Polly Wentworth acceptă trofeul, iar Alex îl auzi pe tatăl ei felicitându-l pe Harry cu o voce tensionată, de parcă abia reusea să-şi ţină temperamentul în frâu.

— Sunt sigur că-i vine să moară că trebuie să zâmbească în faţa lui Harry, murmură Simon la urechea ei, coborând apoi să stea de vorbă cu un cunoscut.

Simon cunoştea atât de multă lume, încât îi era aproape imposibil să şi-i amintească pe toţi.

Tânăra întâlni privirea lui Eden O’Rorke. Era singurul care nu părea afectat de toată agitaţia, în timp ce verifica starea animalului înainte să fie condus la grajduri.

Se îndreptă apoi spre ea şi făcu un semn politicos din cap.

— Ce drăguţ să te văd totuşi aici, domnişoară Langford, spuse el.

Privirile lui se plimbară de-a lungul siluetei ei, dar singura sclipire vizibilă era cea de amuzament.

— Şi, dacă îmi permiţi să adaug, arătând răpitor.

Ea zâmbi slab.

— Îţi permit şi îţi mulţumesc, domnule O’Rorke. Presupun că trebuie să te felicit pentru succes. Nu ştiu ce se spune în aceste ocazii, dar ştiu că trebuie să te fi descurcat de minune.

Bărbatul zâmbi uşor.

— Calul trebuie felicitat, domnişoară Langford, dar o să-i transmit cele mai bune urări data viitoare când îl văd, ce părere ai? Presupun că tatăl tău nu este foarte încântat de performanţa lui Moonflower, nu-i aşa?

— Dacă ai fi în locul lui, ai fi încântat? Cred că umilirea în public e ce detestă cel mai mult, mai ales după ce a spus tuturor că va câştiga azi cu siguranţă.

— Se mai întâmplă, cu toţii avem şi zile mai proaste, mai ales când este vorba despre o iapă tânără, zâmbi el larg. La fel ca femeile, femelele sunt mai greu de antrenat decât masculii.

Alex se îmbujoră, fără să ştie nici ea de ce.

— Presupun că ştii mai multe decât mine despre acest lucru, domnule O'Rorke, replică ea cu răceală. Mie îmi pare rău de cal. N-avea niciun sens să-i spună că neliniştea din ochii animalului o făcuse aproape să plângă. Tatăl ei spunea că e prea sentimentală şi prea sensibilă cu animalele şi poate că avea dreptate, dar nu-i păsa.

— E foarte încăpăţânată şi mai are nevoie de ceva antrenament ca să dea ce e mai bun din ea. Sper că tatăl tău ştie acest lucru.

Alex se încruntă.

— Tatăl meu e preocupat doar de câştigători, domnule O'Rorke. Presupun că o va vinde imediat ce va găsi un cumpărător.

— Ar trebui s-o păstreze, are clasă. Aş spune că, dacă ar fi antrenată aşa cum trebuie, ar fi o potenţială câştigătoare a cursei Oaks.

— Un antrenament aşa cum trebuie este cel pe care îl oferi?

El ridică din umeri.

— Dacă vrei să consideri asta…

— Prefer oamenii modeşti, replică ea cu răceală.

— O să încerc să reţin acest lucru, domnişoară Langford, zâmbi el.

— De ce să te osteneşti? Nu prea cred că ne vom mai întâlni, declară ea.

— Oh, sunt sigur că ne vom mai întâlni. La urma urmei, vom fi vecini, nu?

Tânăra îl privi lung.

— Nu văd ce importanţă are. Oricum, vom folosi casa doar în timpul weekendurilor.

— Ce irosire pentru o casă bună, comentă bărbatul. Dar chiar şi aşa, tot o să dăm unul peste altul, mai ales într-o comunitate restrânsă. Locuiesc doar la câteva mile de „Cedri” şi am în continuare permisiunea să călăresc în parc, îţi aduci aminte?

Alex simţi că stomacul i se strânge, dar se strădui să păstreze o expresie netulburată.

— Şi? Tot nu cred că vom da unul peste altul, domnule O’Rorke.

— După cum spuneam, Loxton este o comunitate foarte restrânsă, îi aminti el cu încredere, privind-o cu ochii lui albaştri şi pătrunzători, insistând o clipă pe buzele ei, ca şi cum ar fi vrut să-i aducă aminte cu totul altceva. Ah, dacă tot vrei să schimbăm subiectul, ai primit pachetul pe care ţi l-am trimis?

Alex îşi blestemă din nou tenul deschis la culoare, care se îmbujora atât de repede.

— Da, mulţumesc. A fost drăguţ din partea ta că mi l-ai trimis.

— Orice pentru mulţumirea unei doamne. O să-mi spui acum de ce ai făcut-o?

— Ce anume? De ce mi-am pierdut pantoful? Ţi-am spus, mi-a căzut când am alergat spre taxi, iar dacă n-ai fi fost atât de… Ei bine, ştii la ce mă refer.

— Cred că da, deşi nu-mi dau seama de ce să fie doar vina mea, ţinând cont de faptul că nici tu nu păreai virgina înfricoşată. Dar nu vorbeam despre asta, ci despre farsa aceea, când ai pretins că eşti altcineva.

— Oh, aceea! Ei bine, mă plictiseam şi mi s-a părut un mod plăcut de a petrece timpul.

— Să-mi dai de ştire când te mai plictiseşti, sunt curios ce mai eşti în stare să faci.

— Crede-mă, domnule O’Rorke, n-o voi mai face,

spuse ea cu fermitate.

— Alex, draga mea, îmi cer scuze că întrerup această conversaţie fascinantă, dar tata e nerăbdător să plece. Şi cred că acolo se află un domn care vrea să-i ia un interviu domnului O'Rorke pentru televiziune.

Alex simţi mâna lui Simon pe braţul ei şi se întoarse, zâmbind dulce.

— Simon, trebuie să-l feliciţi pe domnul O'Rorke pentru victorie.

Calul n-ar fi făcut-o fără ajutorul lui, ştii foarte bine.

Zâmbetul politicos al lui Eden O'Rorke deveni tensionat.

— Cred că este o exagerare, dar dacă insisti…

— Să nu pui sare pe rană, Alex, o avertiză fratele ei vitreg cu o privire furişă spre tatăl lor. E furios din cauza lui Moonflower.

Bietul Benson a fost trimis să-şi facă bagajele cu coada între picioare.

Simon se întoarse spre bărbatul de lângă ei.

— Crezi că ai destul loc pentru întreaga noastră herghelie? zâmbi el larg.

— Am destul loc, dar e o cu totul altă problemă dacă vreau sau nu să sfârşesc precum bietul Benson.

— Înţeleg ce vrei să spui, dădu Simon din cap, adăugând: o să vii în seara asta la petrecerea de sărbătorire de la familia Wentworth?

— Mă îndoiesc, răspunse O'Rorke cu o ridicare din umeri. Am socializat destul pentru o zi.

Alex se apropie de el şi-i puse mâna pe braţ:

— Oh, dar domnule O'Rorke, trebuie să vii, eşti antrenorul care a adus victoria, trebuie să vii. Petrecerea n-ar mai fi la fel fără tine!

Bărbatul se încruntă şi-i dădu mâna la o parte, ca şi cum atingerea ei l-ar fi ars.

— Promit că mă voi gândi la asta, domnişoară Langford, spuse el cu politeţe. Acum îmi este teamă că trebuie să vă rog să mă scuzaţi.

Cu un semn scurt din cap, se întoarse pe călcâie şi-i

lăsă singuri.

— Ce a fost cu rolul ăsta de fetiţă răsfăţată? întrebă Simon amuzat. Nu-ţi place tipul?

— Cum de ţi-ai dat seama? replică ea cu ironie, urmărindu-l din priviri pe bărbatul care se îndepărta împreună cu Harry Wentworth şi ziaristul care voia să-i ia interviu.

Figura lui Simon exprima amuzamentul.

— O să-mi spui ce se petrece între voi doi?

— Nimic, ridică ea din umeri. Doar că nu-mi place, aşa că putem s-o lăsăm?

Fratele ei vitreg o privi scurtător.

— Îmi pare bine că te aud spunând asta, draga mea, pentru că nu prea cred că vei fi în stare să-l faci pe domnul O'Rorke să-ţi facă pe plac.

— Nu-ţi e niciodată greu să descoperi unde este tatăl tău, nu-i aşa Alex, draga mea? Doar trebuie să descoperi unde sunt adunate o mulţime de femei atrăgătoare, iar acolo îl vei găsi şi pe el, făcându-le curte.

Alex zâmbi femeii de lângă ea, privind-o cu ochii ei verzi şi reci.

— Tu ar trebui să ştii mai bine, Polly dragă, spuse ea.

Putea să-l vadă pe tatăl ei în capătul opus al sălii şi trebuia să admită că Polly avea dreptate. Se afla întotdeauna în mijlocul unui grup de femei. Una dintre ele, o blondă micuţă, se agăţase de braţul lui şi-l privea cu adoraţie.

Femeile pe care le prefera tatăl ei erau la fel: blonde, mignone, gata să se agaţe de el şi, inevitabil, fără prea mult creier. Nu era nicio surpriză că gustul lui în materie de femei reflecta foarte bine părerea lui despre ele în general.

Faţa fardată cu grijă a lui Polly se coloră uşor.

— Cu toţii învăţăm din experienţe, draga mea, aşa cum sunt sigură că vei descoperi singură. Îmi place rochia asta, şi cred că ţi se potriveşte de minune. Albul este… foarte virginal.

Reuşise să facă remarca să sune ca o insultă, dar

Alex o ignoră, obişnuită cu stilul ei.

Polly Wentworth îşi răsuci gâtul privind în jurul ei, arătând ca o broască ţestoasă.

— Oare acolo lângă uşă îl văd pe Eden O'Rorke? Cred că da. L-am implorat să vină în seara asta, dar nu visam că o va face. Nu vine niciodată la petreceri.

— Se pare că la asta a venit, comentă Alex cu răceală, ignorând brusca accelerare a bătăilor inimii. Poate că puterea ta de convingere a fost prea mult pentru el, draga mea Polly.

Fără să observe ironia din vocea însoţitoarei ei, gazda zâmbi fericită.

— Poate că nu mi-am pierdut talentul. Te rog să mă scuzi, draga mea, dar trebuie să mă duc neapărat să-l salut.

Alex o urmări îndepărtându-se, dorindu-şi din toată inima s-o poată plăcea măcar puţim. Dar Polly putea să fie atât de rea, încât îi fusese imposibil să se poată apropia prea tare de ea. Nici faptul că ştia că avusese o relaţie cu tatăl ei nu era de ajutor, ci era mai degrabă neplăcut.

Femeia ajunsese deja în cealaltă parte a camerei şi se ridicase pe vârfuri să-l sărute pe obraz pe invitatul nou-sosit. Bărbatul începu să privească repede în jur, cu o expresie de persoană vânată. Alex nu era surprinsă. Polly avea de obicei acest efect asupra oamenilor.

O'Rorke privi în jurul lui, iar ochii lui albaştri o zăriră. În clipa în care privirile li se intersectară, stomacul tinerei se strânse.

Cu toate acestea, după ce dădu scurt din cap, în semn de salut, el se întoarse cu spatele, părând neinteresat.

Ticălosul! îşi spuse ea, zâmbind larg grupului de bărbaţi din jurul ei. Majoritatea erau prieteni de-ai lui Simon, care păreau să se afle mereu în preajma ei la diversele petreceri, în ciuda răcelii ei. În clipa în care unul dintre ei propuse să se îndrepte spre casa de vară a familiei Wentworth în care fusese improvizat un ring de dans pentru cei tineri, fu imediat de acord, hotărâtă să-l

ignore pe Eden O’Rorke.

Sala era aglomerată de tineri care dansau. Rămase o vreme în mijlocul lor, dansând, dar apoi pretextă că este obosită şi, descoperind o fereastră deschisă, se aşeză în cadrul ei, bucurându-se de aerul curat.

Îşi dădu părul pe spate, aruncând o privire spre feţele înroşite de căldură. Tinerii râdeau, cântau sau stăteau de vorbă. Alex se simţi deodată ca o străină, separată de această mulţime printr-o barieră invizibilă. Luă un pahar de vin alb de la un chelner care trecea prin apropiere şi bău încet din el, dorindu-şi să nu se mai simtă atât de îndepărtată de aceşti oameni care ar trebui să fie prietenii ei.

Oftă, simţind că nu mai suportă aerul închis şi că are nevoie de o gură de aer proaspăt. Ieşi pe terasă respirând adânc, purtând în continuare paharul de vin în mână, ridicându-şi uşor poalele rochiei cu cealaltă. Se îndreptă cu paşi lenţi spre micul lac ornamental, care strălucea ca o bijuterie sub lumina lunii. Putea să se vadă reflectată în întuneric, rochia albă lucind ca argintul.

— N-o face, viaţa nu poate fi chiar atât de grea, răsună o voce din spatele ei.

Tresări şi ar fi căzut în apă, dacă un braţ puternic n-ar fi prins-o. Se întoarse spre necunoscut, cu inima bătându-i cu putere de teamă, care se transformă în soc la vederea lui Eden O’Rorke care o strângea cu putere de braţ.

— Doamne, m-ai speriat! murmură ea. Chiar trebuie să te furişezi astfel în spatele oamenilor?

El ridică nepăsător din umeri.

— Am fost aici primul.

— Ei bine, ai fi putut spune ceva înainte să mă sperii într-un asemenea hal.

Oricum, ce făceai aici?

— Cred că acelaşi lucru ca şi tine: respiram aerul curat al nopţii. Sau ai aranjat să te întâlneşti cu cineva? zâmbi el cu răceală. Dacă e aşa, pot să dispar cu discreţie…

Alex îşi puse paharul cu vin pe marginea balustradei.

— Nu, nu vreau să întâlnesc pe nimeni, replică ea.

Oftă adânc, aplecându-se peste balustradă, fără să-i pese că umezeala îi putea păta rochia.

— Nu fac astfel de aranjamente, completă tânăra cu voce blândă.

El râse.

— Preferi excitarea unei aventuri cu un străin, cineva care nu va mai apărea în viaţa ta să te facă să te simţi jenată?

Ea clătină din cap, deranjată să constate că un singur act necugetat o condamnase pentru vecie în ochii lui Eden O'Rorke. Mai ales, era surprinsă că îi păsa de acest lucru.

— Chiar este nevoie să aduci mereu aminte de asta? întrebă ea. Recunosc, a fost o prostie, dar n-ai făcut niciodată o prostie în toată viaţa ta?

— Frecvent, recunoscu el. Oricum, continuu s-o fac, de unde se poate vedea că uneori nu înveţi din experienţă.

Se apropie de ea, iar umbrele lor se reflectară pe suprafaţa apei. Tânăra se simţea mică în preajma lui, simţind puterea şi fermitatea lui. Îşi aminti cum arătase în să cum părea să se fi născut acolo, cu briza uşoară răvăşindu-i părul întunecat.

Era atât de diferit de bărbaţii fini cu care era obişnuită: prietenii lui Simon, acoliţii tatălui ei, mereu atenţi şi mereu servili. Să fii cu unul dintre ei era plictisitor şi dulceag, pe când bărbatul din faţa ei era dur şi puternic.

Umărul lui se lovi de al ei; parfumul lui masculin îi ajunse la nări, îmbătând-o şi făcând-o să se înfioare.

— Aşadar, în cele din urmă te-ai hotărât să vii, comentă ea. El ridică din umeri.

— Am avut o seară liberă pe neaşteptate şi m-am gândit că petrecerea aceasta îngrozitoare poate fi mai bună decât nimic.

— Să n-o laşi pe Polly să audă că ai spus aşa ceva, îl avertiză Alex râzând uşor.

— Ştiu… Are impresia că toată lumea e dornică să vină la petrecerile ei. Într-un fel, presupun că are dreptate,

multă lume îşi doreşte acest lucru, genul ei de oameni… Poate genul tău de oameni…

— Hei, nu mă judeca atât de repede, obiectă Alex cu aprindere. Nu sunt un gen de om, sunt o persoană… eu.

Bărbatul zâmbi larg.

— Îmi cer scuze, domnişoară Langford. Cum am putut să uit cât eşti de diferită?

— Ai hotărât ce vrei să faci? Accepţi sau nu să preiei caii noştri?

Întrebase primul lucru care îi venise în cap, orice numai să rupă tăcerea care se lăsase între ei.

— Cred că ştii că tata şi-a pus multe speranţe în tine.

O'Rorke zâmbi uşor.

— Sunt sigur că a făcut-o. I-am spus că voi arunca o privire la ei şi să evaluez ce potenţial au, în vederea concursurilor de anul viitor. O voi face, dar rămâne de văzut dacă sunt sau nu potriviţi pentru asta.

Tonul lui o enerva. Era atât de sigur de el, atât de hotărât în privinţa cailor lor superbi şi, pentru prima oară în viaţa ei, se alie cu tatăl ei împotriva aroganţei acestui bărbat.

— Vrei să sugerezi cumva că animalele noastre sunt mediocre, domnule O'Rorke?

El ridică din umeri cu nepăsare.

— Nu voi şti decât în clipa în care le voi vedea la treabă, dar pot să-ţi spun de acum că nu iau decât ce este mai bun, declară el, privind-o lung. Cel mai bun în toate.

Tânăra se înfioră din nou, de parcă degete îngheţate i-ar fi atins spatele. În plus, se simţea speriată, dar şi provocată. Zâmbi cu răceală.

— Acesta este privilegiul tău, desigur. Eşti norocos că-ţi poţi permite să fii atât de pretenţios. Alţi antrenori ar fi fericiţi să preia caii noştri.

— Eu nu sunt alt antrenor. Am lucrat din greu să-mi construiesc reputaţia şi succesul, domnişoară Langford. Nu sunt pregătit să arunc totul din cauza unui proprietar plin de entuziasm, fără să conteze cât este dispus să plătească. Am descoperit pe propria piele că proprietarii

tind să supraestimeze capacităţile propriilor cai. Îmi aduc nişte cai mediocri şi aşteaptă minuni, apoi dau vina pe mine când asta nu se întâmplă.

Nu prea cred că tatăl tău este altfel, în ciuda banilor lui.

Alex era furioasă.

— Ai foarte mult tupeu să vorbeşti astfel despre tatăl meu, domnule O'Rorke!

— Nu spun decât adevărul, domnişoară Langford. Mama spunea că trebuie să fii sincer. Viaţa e mai puţin complicată astfel, după cum ar trebui să ştii deja.

Ignorând ultima împunsătură, ea întrebă:

— Sinceritatea cu preţul bunelor maniere?

— Dacă preferi, fu el de acord. Nu-ţi place prea mult această idee?

— Nu cred că da, eu…

— Ah, preferi să înjunghii pe la spate, cu un zâmbet prietenesc? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Pare să se potrivească.

Atitudinea lui atotştiutoare o irita dincolo de limite, iar impulsul ei era să-i arunce paharul cu vin în faţă. În loc de asta, zâmbi cu răceală şi spuse:

— Voiam să spun că depinde de circumstanţe.

Sunt situaţii în care este foarte dureros să spui adevărul.

— Sunt de acord, dar uneori e bine să fii crud ca să fii bun, sau aşa se spune. Pot? întrebă el, luând paharul cu vin de pe parapet.

— Te rog, nu-mi place deloc.

— Nu mai bei şampanie?

— Am hotărât să nu mai beau; mi se suie la cap.

— Ei bine, cred că e ceva demn de a fi văzut, râse el. Domnişoara Langford cea sigură pe ea, ameţită din cauza băuturii. Dar presupun că e o scuză la fel de bună ca oricare.

Ea îl privi cu răceală.

— De ce ai spus că pare să se potrivească?

— Ce anume? râse el. Oh, ştii foarte bine: hainele

elegante, părul moale şi lucios, zâmbetul îngheţat…

Se opri o clipă, privind-o ca şi cum i-ar fi atins pielea cu degete nevăzute.

— Acest parfum special, înşelător… Un bărbat se poate îmbăta doar mirosindu-te. Mătasea albă de acum, vrea să însemne inocenţă? murmură el.

Poate că e un lucru bun că nu mă las păcălit de inocenţă.

Tânăra se retrase un pas, dorindu-şi ca rochia ei să nu se lipească atât de seducător de trupul ei, să nu se simtă aproape goală sub privirile lui arzătoare.

Mâna lui îi atinse braţul gol şi Alex tresări. Degetele se plimbară uşor pe braţ, iar ea se retrase mai mult.

— Nu pleca, sopţi el, continuând s-o atingă, degetele lui mângâindu-i umărul înainte să urce spre părul ei, fixându-se pe ceafa ei şi trăgând-o mai aproape. Eşti o femeie frumoasă, domnişoară Langford, şi poţi să mă faci repede să uit…

Privirea lui coborî spre gâtul ei, iar capul i se aplecă uşor, învăluind-o cu respiraţia parfumată.

Lumea se dizolvă în fragmente, rămânând conştientă doar de atingerea buzelor lui. Se prinse de umerii lui ca să găsească un sprijin, iar căldura corpului lui o ardea prin rochia subţire.

— Nu mă pot hotărî în privinţa ta, murmură el încet. Ai corpul unui înger şi nu e de mirare că toţi acei băieţi roiesc în jurul tău ca albinele la miere, dar simt o indiferenţă în tine, de parcă lumea ar dispărea pentru tine. Eşti o enigmă, domnişoară Langford, ştiai acest lucru?

Chiar dacă sângele îi vuia nebuneşte în urechi, Alex se auzi râzând uşor.

— Misterul este secretul succesului meu, nu ştiai? Să-i ţii mereu în întuneric şi lucruri de genul ăsta…

Vocea ei era ascuţită, trădându-i agitaţia, iar ea îşi dădu foarte bine seama că nu-l putea păcăli aşa uşor.

Degetele lui îi mângâiară obrazul.

— Alex, nu mă confunda cu alţii, spuse el. Nu sunt atât de uşor de tulburat.

Îl privi lung, având impresia că este pe marginea unei prăpăstii, ţinându-se cu degetele de o stâncă, temându-se de el şi de suferinţa pe care i-o putea produce.

Ştia din instinct că putea s-o rănească foarte uşor, dacă îi dădea ocazia.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Asta este o întrebare şi jumătate, murmură el, cuprinzându-i faţa. Nu cred că am destul timp să răspund în această seară, dar cred că este suficient pentru început.

O sărută din nou, de această dată cu pasiune, aproape cu brutalitate, lăsând-o istovită şi fără suflare, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Zâmbi apoi spre ea, sigur de el şi de propria dominare. Fără să încerce cu adevărat, îi doborâse toate barierele de apărare şi descoperise cele mai ascunse secrete ale inimii ei, iar Alex simţea că îl urăşte din această cauză.

— Cum îndrăzneşti să-mi faci aşa ceva? exclamă ea.

El ridică din umeri, continuând să zâmbească.

— E doar un sărut, un joc între două persoane. Şi tu eşti bună la jocuri, Alex…

De undeva din apropiere răsunară voci, iar cineva o strigă pe nume. O’Rorke îi dădu drumul din braţe cu o exclamare de neplăcere, în timp ce Simon şi câţiva dintre prietenii lui se îndreptară spre ei.

Alex se uită lung la grupul de bărbaţi, uitând pentru o clipă unde se află, ţinându-se de balustradă cu degete încleştate, conştientă de prezenţa bărbatului atât de aproape de ea.

Simon se uita de la unul la altul cu o expresie ciudată, aproape ostilă în ochii lui de un verde pal.

— Tata întreabă de tine, spuse el scurt, apoi îl privi pe O’Rorke, făcând un semn scurt din cap. Haide, Alex, ştii că nu-i place să aştepte.

Tânăra îl privi pe O’Rorke, dându-şi la o parte părul de pe faţa înroşită, căutând din priviri un semn că şi el era la fel de copleşit ca şi ea.

Dar el zâmbi slab şi dădu din cap.

— Fugi, Alex, tata te aşteaptă.

Se întoarse cu spatele, fără să mai aştepte să-l vadă pe Simon prinzând-o de braţ şi conducând-o prin iarbă spre casa de vară.

Se opriră o clipă înainte de intrare, iar Alex se strâmbă la auzul muzicii zgomotoase, care părea deranjantă după tăcerea binecuvântată din grădină. Simon continua s-o ţină de mână, iar degetele lui erau fierbinţi. O cuprinse cu braţul în timp ce intrau în încăpere, iar ea se retrase.

Bărbatul se întoarse spre ea, cu figura lipsită de emoţie. Se întinse spre ea şi-i dădu pe spate părul răvăşit, apoi îi atinse buzele înroşite cu un deget.

— Ar fi mai bine să te duci să te aranjezi înainte să apari în faţa lui Hugh, spuse el cu un zâmbet. Arăţi de parcă tocmai ai fi fost sărutată cu pasiune.

Ea se întoarse cu spatele, mormăind:

— Vezi-ţi de treburile tale!

Simon izbucni în râs, dar descoperind o cunoştinţă, se îndepărtă, lăsând-o singură.

O'Rorke rămase privind apele întunecate, cu degetele strângând cu putere marginea balustradei, respirând adânc în încercarea de a-şi calma bătăile sălbatice ale inimii.

Se întoarse la timp s-o vadă pe Alex împreună cu escorta ei de tineri intrând în casă, văzând mâna posesivă a lui Simon pe talia ei. Apoi zări pantofii ei, încă pe marginea lacului, unde îi lăsase. Începu să râdă.

Se aplecă şi-i ridică, examinându-i cu atenţie.

Erau mici, din mătase albă, asortaţi cu rochia pe care o purta, dar acum erau uzi şi pătaţi din cauza ierbii. Era foarte neglijentă cu lucrurile ei, dar de ce n-ar fi când avea atât de mulţi bani? oftă adânc şi, cu pantofii în mână, ca şi cum ar fi purtat nişte fructe ciudate, se îndreptă spre casă.

Discuţia care se purta în jurul ei era despre cai, curse de cai şi rase performante, precum şi despre meritele unui antrenor în comparaţie cu altul.

— Alex, sper că-ţi aduci aminte de domnul O'Rorke.

Vocea tatălui ei care răsună din apropiere o smulse din gânduri. Îşi compuse repede o expresie de politeţe detaşată şi se întoarse cu un zâmbet rece, întinzând mâna spre bărbatul de lângă tatăl ei, fără să se uite cu adevărat la el. Nu îndrăznea de fapt să-l privească.

— Bună din nou, domnule O'Rorke, spuse ea ascultătoare.

Bărbatul dădu din cap.

— Domnişoară Langford, cred că aceştia vă aparţin. Cineva i-a găsit în grădină.

Alex aruncă o privire la pantofi, apoi la picioarele ei goale şi începu să râdă.

— Oh, ce prostie din partea mea să-i uit! Mulţumesc, domnule O'Rorke, sunteţi foarte amabil.

Se încălţă repede, evitând privirea tatălui ei.

— Plăcerea e de partea mea, replică bărbatul.

— O'Rorke a fost de acord să antreneze patru din caii noştri de doi ani pentru întrecerile de anul viitor, spuse tatăl ei.

Alex dădu din cap cu politeţe.

— Foarte interesant. Eşti sigur că este pregătit pentru aşa ceva? Adică, nu vreau să repetăm dezastrul cu Moonflower.

Ştia că era incredibil de nepoliticoasă, dar dacă spera că-l va tulbura în vreun fel pe O'Rorke, era o mare dezamăgire pentru ea. El zâmbi tolerant, ca şi cum ar fi fost un copil care nu ştie să se comporte, spunând:

— Oh, cred că ştiu care este problema iepei, domnişoară Langford. Nu e foarte greu să-ţi dai seama, atunci când ştii ce cauţi.

— Iar dumneavoastră ştiţi, desigur?

— E nevoie de experienţă, domnişoară. Acum, vă rog să mă scuzaţi…

Îi întoarse spatele şi Alex, simţindu-se ca un copil, fu nevoită să aştepte în vreme ce stabilea împreună cu tatăl ei să se întâlnească la o dată viitoare. Pentru prima oară, îl privi pe tatăl ei cu obiectivitate, fără să mai simtă animozitatea obişnuită.

Era la fel de înalt ca O’Rorke şi arătos; poate chiar mai arătos decât el, fiind mai puţin dur. Mereu îmbrăcat imaculat, purta hainele elegante cu lejeritate. Pe de altă parte, bărbatul de lângă el trăgea impacientat de cravată ca şi cum l-ar fi sufocat, chiar dacă hainele i se potriveau ca turnate.

Alex rămase pe loc, simţindu-se în plus între cei doi bărbaţi. Chiar dacă aceştia păreau să discute prieteneşte, îl cunoştea prea bine pe tatăl ei să ştie că încerca să judece cât de bine se potrivea acest bărbat cu ce avea în gând. Acum părea să se poarte prieteneşte, dar dacă nu-i va face pe plac, nu va ezita să-l distrugă. N-ar fi fost prima oară, iar un sentiment neclar o făcu să vrea să-l avertizeze pe acest bărbat.

Dar nu putea spune nimic fără să pară că-şi trădează tatăl şi oricum avea sentimentul că O’Rorke era capabil să aibă şi singur grijă de el însuşi. Oricum, dacă era un antrenor atât de bun pe cât se lăuda, nu avea de ce să-şi facă probleme.

Cu siguranţă, era diferit de bărbaţii pe care îi cunoscuse. Îl privea pe tatăl ei în faţă, nefiind intimidat aşa cum se întâmpla de obicei cu cei care lucrau pentru el. Impresia pe care o lăsa era că nu-i pasă foarte mult dacă se ocupă sau nu de caii lui Hugh Langford, ceea ce însemna fie că era foarte bogat, fie foarte sărac. Alex nu-şi dădea prea bine seama care era varianta corectă.

— Noapte bună, domnişoară Langford, spuse bărbatul când îşi luă rămas-bun.

Îi trimise un zâmbet îngheţat şi răspunse:

— Noapte bună, domnule O’Rorke.

— Eden, dragule, răsună din apropiere vocea lui Polly Wentworth, sper că nu ne părăseşti atât de repede. Pot să te rog să-mi acorzi o secundă înainte de plecare? Mulţumesc, eşti un înger.

Tânăra urmări amuzată schimbul de priviri, văzând cum expresia bărbatului devine cea a unui animal prins în cursă. O merită din plin, îşi spuse ea satisfăcută.

Bărbatul o privi pe Polly Wentworth, ascunzându-şi

cu greu neplăcerea. Era vizibil că începea să-şi arate vârsta. Din punctul lui de vedere, Alex Langford era prototipul de frumuseţe clasică. Figura ei va fi mereu una frumoasă. Poate că va fi chiar mai frumoasă la o vârstă medie decât e acum…

Se smulse din gândurile care îl absorbiseră, dându-şi seama că Polly vorbea cu el.

— Aşadar, ai întâlnit-o pe mica noastră Alex, spuse ea cu o privire amuzată. Un copil atât de dulce!

O'Rorke râse.

— Nu mi se pare tocmai un copil.

Femeia îi întinse un pahar de whisky.

— Eşti cumva interesat? Ai grijă, dragule.

Hugh Langford şi-a făcut deja planuri pentru mieluşica lui preţioasă şi n-ar vrea să le vadă stricate.

Bărbatul ridică din umeri.

— Să cuceresc virgine nu este aria mea, Polly. Nu sunt chiar atât de disperat.

— Dar e frumoasă, murmură ea gânditoare. Harry, dragul de el, e îndrăgostit până peste urechi de ea.

Atâta tinereţe şi inocenţă îl scoate din minţi, mai ales la o vârstă dificilă ca a lui.

O'Rorke aruncă o privire spre colţul camerei în care soţul femeii de lângă el se străduia să se îmbete cât mai repede. Ce ticălos! Dar îşi putea imagina cum e să fii îndrăgostit de Alex Langford.

— Ei bine, ce părere ai despre el? o întrebă tatăl

A 1 A. w ei când erau în maşină.

Simon plecase să petreacă weekendul împreună cu nişte prieteni, ceea ce însemna că erau singuri.

— Despre ultimul antrenor de cai de senzaţie? replică ea cu voce plictisită. Dragul Eden al lui Polly Wentworth?

În spaţiul închis al maşinii, putea simţi o urmă de parfum ieftin, ceea ce însemna că tatăl ei petrecuse cea mai mare parte a serii într-o cameră din casa lui Polly împreună cu prietena lui blondă. Pentru că nu voia să-l privească, începu să urmărească peisajul.

— Desigur. Despre cine altcineva te puteam întreba?

se enervă Hugh. După cum spune Harry, este minunat şi scoate ce e mai bun şi dintr-un animal mediocru.

— Harry Wentworth ar trebui să ştie cel mai bine, mai ales pentru că majoritatea cailor lui sunt mediocri.

Tatăl ei o privi lung.

— Nu fi nesuferită, Alex. Ştiu că nu-ţi place Harry, dar e mai bine să păstrezi asta pentru tine. Îmi este folositor.

Alex se simţi enervată pe propria persoană pentru că îşi pierduse controlul. îl ura pe Harry Wentworth. Părea o broască hrănită prea mult, iar tatăl ei nu văzuse niciodată cum o dezbrăca din priviri şi încerca s-o atingă cu degetele lui fierbinţi şi transpirate de fiecare dată când avea ocazia. Dar oare i-ar păsa, mai ales dacă Harry îi era de folos? se întrebă ea cu amărăciune.

Oftă încet.

— Am avut impresia că are o părere prea bună despre el însuşi, dar cred că e mai bine să aşteptăm să vedem de ce e în stare. De ce nu i-o dai pe Moonflower? Ar fi un test foarte bun pentru abilităţile lui de antrenor. Tatăl ei o privi gânditor.

— Aveam intenţia s-o vând, după dezastrul de azi.

— Domnul O’Rorke crede că, dacă este antrenată aşa cum trebuie, poate să alerge anul viitor la Oaks.

— Asta crede? râse Hugh. Ei bine, dacă asta crede, poate că e cazul să-l lăsăm s-o facă.

Deoarece obişnuia să conducă destul de repede, ajunseră în apartament în aproape o jumătate de oră. În hol, Alex îşi lăsă haina pe un scaun şi se întinse. Pentru prima oară, îşi dori ca menajera să fie acasă şi să-i facă o ciocolată fierbinte, dar era seara ei liberă.

Îl urmări cu privirea pe tatăl ei, în timp ce se dezbrăca.

— Vrei să bei ceva înainte de culcare?

El clătină din cap.

— Cred că ar fi bine să ne vârâm cât mai repede în pat. A fost o zi lungă.

Se aplecă spre ea, sărutând-o pe obraz.

— Noapte bună, draga mea.

Alex încercă din răsputeri să se relaxeze şi să nu se simtă ciudat la atingerea lui, dar i se părea imposibil. Imposibil să nu se gândească la femeile lui şi la lacrimile mamei ei, chiar după atâta timp.

Era tatăl ei şi presupunea că o iubea în felul lui, dar oricât de mult ar fi încercat, nu se simţea confortabil în preajma lui.

— Noapte bună, tată, murmură ea, îndreptându-se spre propriul dormitor.

Hugh făcuse ce crezuse că e mai bine pentru ea. Camera era frumoasă, cu tapetul cu boboci roz de trandafir şi dantele albe, cu covoare şi draperii albe şi aurii. Dulapurile erau pline de haine scumpe şi care, de-a lungul anilor, îi păruseră doar un vis. Dacă voia să fie sinceră, casa pe care o împărţise cu mama ei fusese mică, întunecată şi rece, dar acolo se simţise într-adevăr fericită.

Se schimbă repede şi se aşeză în pat. Închise ochii dar, cu toate că era epuizată, somnul refuza să vină. Încercă din răsputeri să nu se gândească la O'Rorke, dar ştia că era prea târziu. Locuia deja în mintea ei, râzând ironic de încercările de a-l ignora, făcându-i corpul să ardă la amintirea îmbrăţişărilor pasionale.

Respiră adânc, încercând să înţeleagă ce era atât de special în atingerea lui. La urma urmei, mai fusese sărutată.

Dar ştia că nu se simţise niciodată atât de copleşită, atât de dezvelită în faţa privirilor lui care păreau să-i citească direct în suflet. Nici măcar nu ştia cu siguranţă dacă îl place sau nu.

Se rostogoli în pat, strângându-se singură în braţe, închizând ochii strâns în încercarea de a uita de el…

Capitolul 4

Alex străbătu holul cu paşi măsuraţi, trecând pe lângă Simon care se certa cu doamna Innes în legătură cu locul cel mai potrivit pentru aşezarea unui scaun.

— Nu ştiu de ce vă mai obosiţi, oricum tata va fi cel care va decide unde va sta, ridică ea din umeri.

Hugh ştia foarte bine cum vrea să arate casa lui şi de aceea nu voia să asculte sugestiile nimănui. Spre disperarea ei, în curând casa urma să arate mai degrabă ca un muzeu, decât ca o locuinţă.

Ieşi pe una din uşile laterale, rămânând o vreme să privească grădina, inspirând cu nesaţ aerul parfumat de tufele de trandafir. Oamenii angajaţi de tatăl ei să se ocupe de grădină păreau să-şi facă foarte bine treaba.

Balustrada de piatră care conducea spre terasă era acoperită de iederă, iar urnele de piatră conţineau tufe colorate de flori. Spre grădină coborau câteva scări, mărginite de câteva statui de bronz.

Tânăra oftă, mulţumită de liniştea şi tăcerea din jur, dacă reuşea să ignore zgomotele care veneau dinspre casă.

Ferestrele de la etaj erau deschise şi se auzeau destul de clar strigătele tatălui ei. Continuase să strige de la prima oră de dimineaţă, când părăsiseră Londra împreună cu un camion încărcat de antichităţi.

Din fericire, nu se mută prea des. Altfel, ar fi în stare să facă un atac de cord din cauza agitaţiei.

Se plimbă puţin prin grădină, traversând o mică pădure situată între grădină şi parc, bucurându-se de spaţiul liber şi de liniştea care îi lipsea atât de mult la Londra. Îşi întinse braţele, respirând adânc.

Se urcă pe marginea zidului şi îmbrăţişă cu privirea peisajul, până la satul Loxton, care se zărea în depărtare.

Fără să-şi dea seama, gândurile ei se îndreptară automat spre Eden O’Rorke. Era mereu în mintea ei, bântuind-o ca o fantomă încăpăţânată, chiar dacă trecuseră patru săptămâni de la petrecerea lui Polly Wentworth. O eternitate în care retrăise la nesfârşit acea seară, încercând să minimalizeze efectul devastator pe care îl avusese asupra emoţiilor ei.

Îşi spunea că reuşise. Merseseră de câteva ori la Loxton în ultimul timp, dorind să urmărească progresele echipei care se ocupa de renovare, iar Alex ajunsese să nu mai caute imediat din priviri silueta lui. Trebuie să fie o îmbunătăţire. Dacă ar putea să înceteze să se mai

gândească la el…

Se aşeză pentru o vreme pe marginea gardului, bucurându-se de linişte, nedorind să se întoarcă în casa în care toată lumea alerga în toate părţile cu diverse cutii în braţe. Până şi temperamentul imperturbabil al lui Simon părea să se fi molipsit de iritabilitatea tatălui lui.

— Toată agitaţia asta doar ca să creeze un cămin stabil, mormăise acesta. Dar e nevoie de mai mult decât două, trei statui, dacă vrei să convingi pe cineva că eşti aici de mai multă vreme decât de două zile!

— Nu e frumos din partea ta, Simon, îl avertizase ea.

— Ei bine, cunoşteam un designer care ar fi terminat totul în câteva ore, fără niciun pic de agitaţie.

— Simon! strigase tatăl lui de la etaj. Unde e lampa aia blestemată?

Bărbatul se strâmbase.

— Oh, doamne, iar începe să plesnească din bici! Şi nu m-am oferit decât să-l ajut cu sfaturi legate de decorare!

Dacă ştiam că mă va pune să mut mobila, m-aş fi îmbrăcat corespunzător.

Tânăra zâmbi, aducându-şi aminte de expresia de pe figura fratelui ei vitreg.

Brusc, din apropiere răsunară sunete nefamiliare: crengi rupte, foşnetul frunzelor uscate. Speriată, se întoarse la timp să-l descopere pe Eden O’Rorke care păşea încet pe cărare, conducându-şi calul. Ignorând tresărirea aproape dureroasă a inimii la vederea lui, îl întrebă:

— fără încalci proprietatea, O’Rorke?

— Bună ziua şi ţie, replică el zâmbind. E o zi foarte plăcută, nu crezi? Şi nu încalc proprietatea, pentru că am primit permisiune, nu-ţi aduci aminte?

— Ai permisiunea să călăreşti în parc. Asta este grădina noastră.

— De obicei utilizez o scurtătură prin aceste tufişuri şi sper că tatăl tău nu va fi deranjat, ridică el din umeri, dând drumul frâielor şi aşezându-se lângă ea. Mi s-a părut

mie, sau au venit deja o duzină de camioane cu mobilă? Tatăl tău nu face lucrurile pe jumătate, nu-i aşa?

— Au fost doar trei, declară ea.

Braţul ei se lipi de al lui, iar fiorii familiari i se răspândiră până în degete. Aşadar, fusese doar impresia ei că se simţea mai detaşată.

— Dacă localnicii tot trebuie să bârfească, măcar să spună adevărul.

— Bârfa nu are nicio legătură cu adevărul, credeam că ştii deja. Iar în ceea ce priveşte noii locuitori ai „Cedrilor”, e firesc să fie atâţia oameni curioşi.

— Acum se numeşte „Reşedinţa Langford”, îl corectă ea.

El o privi cu ochi mari.

— Ce?

— Casa… tata i-a spus „Reşedinţa Langford”.

— Chiar aşa? Oh, doamne!

Ochii lui albaştri erau plini de amuzament, iar Alex se simţi deranjată.

— Da, a făcut-o, declară ea cu răceală. Oricum, nu ştiu de ce i se spunea „Cedrii”. Nu e nici un singur cedru în tot ţinutul, am căutat.

— Ai făcut-o? Cât de interesant din partea ta, comentă el cu ironie.

Dar nu va face nicio diferenţă, sper că ştii.

— Ce anume?

— Schimbarea numelui. Casa aceasta s-a numit „Cedrii” de când se ştie şi nu prea cred că tatăl tău poate altera memoria locuitorilor.

— Dar poate să încerce, replică ea cu dulceaţă. La urma urmei, acum este casa noastră. Sunt sigură că putem să-i spunem cum vrem.

El ridică din umeri.

— Atâta vreme cât tatăl tău nu încearcă să se declare lord al proprietăţii. Am mai întâlnit genul acesta de oameni care au ajuns prin puterile proprii la putere, iar acum cred că banii pot cumpăra orice.

Dar o să aibă surprize neplăcute dacă va dori să

trateze locuitorii din Loxton ca pe o mulţime de ţărani ignoranţi.

Alex îl privi uimită, fără să-i vină să creadă că era atât de nepoliticos în legătură cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Că ghicise destul de bine adevărul nu avea nicio importanţă.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel despre tata?

Doar pentru că familia ta a trăit în această casă de la potop…

— De fapt, nu chiar de atunci, râse el.

— Oricum, acum nu mai are nicio importanţă. Lucrurile se schimbă.

— Presupun că ai dreptate. Cum merge mutatul?

— Nu mă întreba, se înfioră ea. S-a dezlănţuit iadul când Simon a scăpat o cutie cu argintărie pe scările din spate. Tata e într-o dispoziţie groaznică de atunci.

— Bietul Simon. Au fost stricăciuni mari?

— Numai una dintre tăvi a fost îndoită. Oricum, nu era în totalitate vina lui Simon. S-a împiedicat de o măsuţă de cafea lăsată de cineva în drum, iar el oricum nu se aştepta să fie nevoit să mute mobila.

— Poate că nu, dădu din cap bărbatul. Nu pare construit pentru aşa ceva, aşa că nu înţeleg de ce o face. Ea îl privi cu compătimire.

— Tu de ce iei caii noştri?

— Hei, nu mă compara cu blegul acela! protestă el, indignat.

— Şi tu să nu-i spui fratelui meu vitreg bleg! Are studii aprofundate de economie!

— Mare lucru! Oricum, încă n-am acceptat să iau caii tatălui tău.

— Nu, dar o vei face.

El râse amuzat.

— Nu fi atât de sigură, domnişoară. Dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai şti că n-am nevoie de ajutor în ce priveşte deciziile, mai ales când este vorba despre cai.

Alex râse şi ea.

— Bine, o să-mi păstrez comentariile pentru când te

voi cunoaşte mai bine.

— În acest caz, plănuieşti să mă cunoşti mai bine? Zâmbetul lui era prietenos şi amuzat.

Chiar dacă ar fi vrut să se împotrivească, se simţi cucerită.

— Ţi se pare că am de ales? La urma urmei, avem atât de multe în comun. Pentru început, nişte cai care valorează o avere.

Aproape de el, îi putea mirosi parfumul bărbătesc, ceea ce era oarecum tulburător. Purta haine lejere, care i se potriveau chiar mai bine ca hainele formale de la petrecere.

Bărbatul se încruntă.

— Nu-mi place să mă refer la valoarea monetară a unui cal, iar din câte te cunosc, cred că nici ţie.

Ea clătină din cap şi-şi feri privirea.

— Nu, nu-mi place. Îmi pare rău…

Îşi dăduse seama că trata la fel orice cal pe care îl antrena, indiferent de valoarea lui. Era acest gen de om.

— În plus, sper că putem să fim prieteni, cu sau fără cai, încheie el.

Părea foarte tânără în această dimineaţă, îşi spuse el, urmărind expresia de pe figura ei. O adevărată copiliţă, cu părul legat cu o panglică şi faţa curată, fără urmă de machiaj. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani; o copilă inocentă şi vulnerabilă.

— Nu am prieteni, declară ea brusc. Am doar cunoştinţe.

Nostalgia din vocea ei era aproape dureroasă, deşi era în stare să creadă ce spunea.

Cu Hugh Langford ca tată, majoritatea celor din jur o priveau doar ca o fată de bani gata, iar nemernicul nu părea să fi făcut prea multe s-o facă să-şi recapete încrederea în propriile forţe. Chiar dacă nu era treaba lui, simţi că-l urăşte pe acest bărbat pentru asta.

Calul se apropie de ei, privind-o plin de curiozitate.

Alex întinse mâna cu timiditate şi-l atinse pe botul catifelat.

— Ce băiat bun eşti tu, Leo, murmură ea, apoi se întoarse spre O’Rorke: de ce vrei să-mi fii prieten?

Îşi aminti cum se simţise în braţele lui, cum sărutările lui o făcuseră aproape să-şi piardă minţile. Înţelegea foarte bine dorinţa sexuală, dar nu vedea de ce ar dori o prietenie, fără niciun fel de legătură şi obligaţie.

El sări de pe zid şi rămase o vreme în faţa ei, sprijinindu-se cu ambele mâini de zid.

— Trebuie să existe un motiv? întrebă el.

— În general, descopăr că oamenii vor ceva în schimbul prieteniei, râse ea cu amărăciune. Dacă ar şti că sunt ultima persoană din lume care are vreun pic de influenţă asupra tatălui meu.

O’Rorke îi întâlni privirea calmă, urându-l pe tatăl ei pentru că o făcuse să devină atât de cinică.

— Dar mama ta?

Ea îşi feri privirea.

— E moartă. A murit în urmă cu cinci ani, când aveam cincisprezece ani.

A

— Îmi pare rău.

Privindu-l din nou, descoperi că era sincer, ceea ce i se păru uimitor. La urma urmei, de ce să-i pese?

— Aşadar, ce vrei să faci cu viaţa ta?

— Să fac? Te referi la carieră, muncă sau ceva asemănător?

— Cam aşa ceva.

Râsul ei era amar.

— O ajut pe mama Melissei la florăria ei, de două ori pe săptămână.

— Cine este Melissa?

— Pe a W A t < W

Tânăra se îmbujoră.

— Era fata cu care am fost la club…

Bărbatul începu să râdă.

— Îmi aduc aminte… E vorba despre experta în viaţa irlandezilor.

Alex chicoti amuzată.

— Este şi prietena lui Simon.

— Ce noroc pe el, comentă el cu răceală. Şi ce altceva mai faci?

Ascunzându-şi frustrarea sub o mască de indiferenţă, ea ridică din umeri.

— Nimic, dacă nu pui în calcul şi dăţile în care joc rolul gazdei, împreună cu tatăl meu.

— Depinde cât de mult îţi place ce faci.

— Satisfacţia în legătură cu munca nu intră în discuţie. Când mama a murit, tata m-a luat în grija lui, cum obişnuieşte să spună. M-a trimis la cele mai bune şcoli pe care ţi le pot oferi banii, iar acum trebuie să-şi recupereze investiţia, nu crezi?

Privirea ei era sfidătoare, ca şi cum l-ar fi provocat s-o contrazică.

El îndrăzni, fără nicio teamă.

— Da, dacă te priveşti ca o marfă care poate fi vândută şi cumpărată.

Ea ridică nepăsătoare din umeri.

— Nu prea contează cum mă privesc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti o femeie care dispune de propria judecată! exclamă el enervat. Vrei să-ţi petreci toată viaţa fiind la dispoziţia tatălui tău?

— De ce ţi-ar păsa? Dacă tot am ajuns aici, de ce este treaba ta ce fac cu viaţa mea?

Bărbatul zâmbi cu răceală.

— Nici n-am spus că ar fi. Îmi pare rău dacă te-am deranjat.

Nu părea să-i pară rău, ci părea mai degrabă enervat. Alex nu înţelegea de ce era supărat, iar supărarea lui o rănea. Dintr-un motiv misterios, voia să aibă încredere în el.

Dar nu putea, desigur. O să creadă că este slabă pentru că nu se împotriveşte dorinţelor tatălui ei.

— Care este locul lui Simon în această poveste? întrebă el.

— După divorţul părinţilor mei, tata s-a însurat cu mama lui, ridică ea din umeri. N-am cunoscut-o.

— Niciodată?

— Nu l-am văzut pe tata vreme de zece ani, de la divorţ până la moartea mamei.

— Doamne, toţi aceşti ani te-a ignorat? exclamă el, fără să-i vină să creadă. Cum poţi să-i fii loială în aceste condiţii?

— Nu înţelegi. Mama a fost cea care n-a vrut să-l mai vedem, din cauza noii lui soţii. Iar el a încercat să se revanşeze.

— Şi asta ar trebui să repare tot?

Ea ridică din umeri.

— Ce mai contează acum? Prezentul are importanţă, nu trecutul.

— E un punct de vedere foarte înţelept din partea cuiva atât de tânăr, remarcă bărbatul.

— E doar punctul de vedere pe care îl am faţă de un lucru pe care e prea târziu să-l mai schimb, murmură ea, apoi, dându-şi seama că spusese prea multe despre ea, schimbă subiectul: o să vii la petrecerea de caritate pe care o va da Polly săptămâna viitoare? Sper că va fi plăcut.

— Nu cred că voi veni, sosi răspunsul.

Din punctul meu de vedere, ar putea găsi cauze mai nobile, iar apoi, cred că voi fi foarte ocupat. Ca să-ţi spun adevărul, chiar dacă antrenez doi cai ai lui Harry, prefer s-o văd pe draga de Polly cât mai rar. A fost mai degrabă prietena soţiei mele, nu a mea…

Era căsătorit. Chiar dacă părea evident să fie. Alex bănuia că avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi, simţind că îngheaţă, declară:

— Ar trebui să o aduci şi pe ea în vizită la un moment dat. Sunt sigură că ar fi interesată de schimbările pe care le facem…

El o privi uimit.

— Soţia mea a murit. Nu ştiai?

Alex ar fi vrut ca pământul să se deschidă şi s-o înghită.

— Oh, nu… Nu ştiam, îmi pare rău, se bâlbâi ea. Se pare că am făcut o gafă, nu-i aşa?

O’Rorke ridică din umeri.

— Nu-ţi face probleme. S-a întâmplat de foarte mult timp.

— Oricum, am făcut o prostie.

— N-ai ştiut, zâmbi el. Să uităm de asta şi nu-ţi mai cere scuze, da?

Bărbatul era foarte aproape de ea, braţele lui ţinând-o prizonieră, şi nu părea că vrea să se mişte. Putea să-i vadă părul cu fire albe şi ridurile fine de pe faţă. Presupunea că râdea destul de des. Mâinile lui erau bronzate şi puternice, umerii largi şi bine clădiţi.

— Călăreşti? întrebă el brusc.

Ea dădu din cap aprobator.

— Da, obişnuiam s-o fac. Noimama şi cu minelocuiam aproape de o şcoală de călărie. Obişnuiam să petrec cea mai mare parte a timpului liber acolo. De ce m-ai întrebat?

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să călăreşti cu noi câtă vreme eşti aici?

Nu avea nici cea mai mică idee de ce făcuse această invitaţie, dar era prea târziu s-o mai retragă. Când văzu bucuria de pe figura ei, ştiu că era prea târziu.

— Chiar vrei?

— Desigur. O să afli şi alte lucruri despre mine.

Nu spun niciodată ceva ce nu cred cu adevărat. Crezi că tatăl tău poate avea obiecţii?

— De ce ar face-o? Oricum, el şi Simon vor pleca la New York poimâine, pentru o conferinţă. O să am o întreagă săptămână să fac tot ce vreau, şi-i voi spune tatii că mi-ar plăcea să stau aici, nu la Londra.

Cred că va fi de acord, mai ales că menajera noastră va sta aici să angajeze personal.

— Minunat. Azi e vineri, aşadar putem stabili o întâlnire pentru miercuri dimineaţă, la şapte şi jumătate?

Ea zâmbi.

— Voi fi aici.

Leo alese acest moment să se vâre între ei, iar Alex simţi că începe să alunece. Apoi mâinile lui o prinseră cu fermitate de braţe, coborând apoi în jurul taliei ca s-o ajute

să coboare de pe zid. Corpul ei se lipi de al lui pentru o clipă, iar ochii ei mari se ridicară spre el.

Îi dădu drumul imediat, ca şi cum l-ar fi ars, iar dezamăgirea ei era de netăgăduit. îi plăcuse să fie ţinută în braţe, îi plăcea interesul din ochii lui, chiar dacă avea destulă minte să nu-l creadă.

Briza îi lipea cămaşa subţire de sâni, scoţându-i în evidenţă feminitatea. Părul i se desprinsese din panglică şi încercă să-l prindă din nou. Poziţia ei arcuită era provocatoare, chiar dacă nu părea conştientă de acest lucru.

O'Rorke simţi că începe să respire cu greutate, amintindu-şi seara petrecută pe podul din grădina lui Polly Wentworth.

Alex îşi dorea din toată inima să fie în braţele lui, dar un sentiment de nesiguranţă o făcu să se retragă.

— Trebuie să plec, sopţi ea fără suflare. O să se întrebe unde am dispărut.

El se întinse s-o prindă în braţe, brusc încordat.

— Lasă-i să se întrebe. Stai…

Dar ea scăpă din strânsoarea lui, râzând.

— Nu, trebuie să plec.

Alergă cu paşi uşori pe alee, cu părul în vânt.

— Ne vedem miercuri, strigă în urma ei, dispărând printre copaci.

Bărbatul o privi lung, încruntându-se şi strângând pumnii. Apoi urcă în şa şi se îndreptă spre sat.

Spre seară, tatăl ei se mai calmase. Armata de bărbaţi care aduseseră mobila dispăruse. Mutarea era aproape încheiată, fără prea multe nenorociri, iar Alex trecu satisfăcută din cameră în cameră.

Casa era mobilată cu gust, mobila şi antichităţile costând o adevărată avere. Chiar dacă ea fusese de părere că e mai bine să păstreze podeaua de lemn neacoperită, punctul ei de vedere nu fusese luat în seamă, ca de obicei.

— Arată minunat, nu crezi? întrebă Hugh, cerându-i aprobarea.

— Da, într-adevăr, fu ea de acord, evitând privirea lui

Simon.

Casa arăta într-adevăr foarte bine, chiar dacă dădea o impresie oarecum impersonală. Unele dintre mobile aveau patină şi fuseseră cumpărate să creeze impresia de continuitate, aşa cum observase cu ironie şi fratele ei vitreg.

— Pe A.W. w J A

Tânăra respira adânc.

— Tată, este în regulă dacă stau aici cu doamna Innes câte vreme sunteţi la New York? Nu vreau să stau singură în apartament.

Hugh zâmbi.

— Desigur, draga mea. Voiam să sugerez acest lucru. Mai sunt câteva lucruri de făcut, şi cred că o poţi ajuta pe doamna Innes să aleagă angajaţii. O să-ţi fie de folos mai târziu, când o vei face singură.

Nu era sigură ce voia să spună cu aceste cuvinte, dar era prea încântată că planul ei reuşise ca să se mai întrebe ce voia să spună.

— Mulţumesc, tată, spuse ea fericită, întinzându-se să-l sărute pe obraz.

Simon o urmări pe scări spre camera ei, care se afla la primul etaj. Era foarte frumoasă, cu mobilă franţuzească, şi draperii vaporoase.

— Îţi place camera ta? o întrebă el, ducându-se să arunce o privire pe fereastră.

— Da, e foarte frumoasă, spuse ea, fără să se mai obosească să spună că ar fi preferat să aleagă singură mobila. Îmi place patul, e foarte romantic.

A cui a fost ideea?

— De fapt, a fost a mea. Hugh alesese unul masiv, cu multe sculpturi, dar i-am spus că-ţi va provoca vise urâte, zâmbi el. De ce eşti atât de dornică să stai s-o ajuţi pe doamna Innes? Presupun că n-are nicio legătură cu Eden O’Rorke, nu?

— Nu, cu siguranţă, declară ea cu fermitate, întorcându-se să examineze unul dintre dulapuri.

— E ciudat, dar am avut impresia că-l zăresc în

această dimineaţă călărind prin parc.

Alex ridică din umeri.

— Poate că l-ai văzut. Tata i-a dat voie să folosească parcul. Doamne, aici e nevoie de nişte naftalină. Nu îndrăznesc să pun nimic în el înainte.

Simon râse uşor.

— Nu mă păcăleşti, Alex, te ştiu prea bine. Şi te-am văzut în acea seară la petrecerea lui Polly, dacă îţi aduci aminte.

— Şi ce dacă m-ai văzut? Un sărut, nimic mai mult. Oamenii obişnuiesc să se sărute.

— Poate că da, dar nu tu. N-ai fost niciodată persoana legăturilor de o seară, şi de aceea trebuie să spun că sunt cam îngrijorat din cauza acestui bărbat. E prea bărbat pentru tine, draga mea.

— Oh, Simon, crezi că sunt idioată? Nu mă pot lansa într-o relaţie serioasă cu un străin.

— Orice fel de relaţie cu Eden O'Rorke este periculoasă pentru tine, Alex.

Tânăra era enervată.

— De când ţi-ai asumat rolul de îngerul meu păzitor?

El o privi pe sub sprâcene, îmbujorându-se uşor.

A

— Îmi pasă ce se întâmplă cu tine şi nu vreau să fii rănită.

Ea oftă.

— Uite, Simon, nu sunt un copil. Am douăzeci de ani şi sunt destul de mare să gândesc şi singură. Îţi promit că nu mă voi lăsa rănită.

— A fost căsătorit, să ştii. Din ceea ce am auzit, n-a fost tocmai un succes.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetezi să mai vorbeşti despre Eden O'Rorke? exclamă ea.

— Bine, bine, calmează-te. Numai să-ţi aduci aminte ce ţi-am spus.

— Simon, dacă nu taci din gură, o să arunc după tine cu ceva! râse ea. Acum, să vedem dacă e ceva de mâncare în bucătărie. Mor de foame!

Alex se întoarse la Londra cu tatăl ei şi cu Simon, lăsând-o pe doamna Innes la Loxton. Fratele ei nu mai spuse nimic despre Eden O'Rorke, deşi îl surprinse privind-o gânditor de câteva ori, în timp ce-şi făcea bagajul pentru întoarcerea la „Reşedinţa Langford".

— De ce iei asta cu tine? o întrebă în clipa în care o văzu punând în valiză pălăria de călărie.

— Oh, nu se ştie niciodată, poate am şansa să călăresc.

Nu vreau să stau toată ziua în picioarele doamnei Innes.

— Numai să ai grijă, Alex, este tot ce-ţi cer.

Interpretând intenţionat greşit, replică:

— Voi avea grijă, desigur. Chiar dacă sunt o călăreaţă foarte bună…

El oftă exasperat.

— Bine, fie cum vrei. Acum, ai văzut pe undeva cămaşa mea cea galbenă? Nu dau deloc de ea.

— Ai nevoie de o soţie care să ştie mereu unde îţi sunt hainele, mormăi Alex, îndreptându-se spre camera lui şi scotocind prin dulap, ca s-o găsească în spatele altora.

Simon râse.

— Cred că glumeşti. Mai degrabă cumpăr o altă cămaşă; e mai uşor pentru nervii mei.

— Ascultă vocea experienţei, îl certă Alex, clătinând din cap. Să transmit această informaţie Melissei?

Bărbatul o urmă în camera ei şi, după ce bagajul fu terminat, se refugiară în sufragerie, pentru o băutură meritată din plin.

— Dacă vrei, n-ai decât. Am terminat cu ea din clipa în care mi-a spus că vrea un copil.

— Ce? Oamenii n-ar trebui să se căsătorească mai întâi?

— Tocmai asta e problema. Mama ei planifică deja nunta. Vrei nişte sherry?

— Da, te rog.

Poate că ar fi mai bine să stai în State până când îşi va pierde interesul. Numai în cazul în care nu te gândeşti

cum ţi-ar sta pe treptele bisericii, îmbrăcat în haine de gală?

— Singurul mod în care pot scăpa de Melissa e să mă însor cu altă femeie, declară el, întinzându-i paharul.

— Şi ce faci, cauţi voluntari? glumi ea, fără să fie prea atentă, dându-şi seama că nu-şi pusese în bagaj rochia verde de mătase, care era favorita ei. Nu prea credea că avea nevoie de ea, dar nu se ştie niciodată…

El nu mai zâmbi, ci o privi lung, cu solemnitate.

— Mi-ar plăcea să te întreb pe tine, Alex, murmură el.

Tânăra era pe punctul să părăsească încăperea, dar se opri brusc. Se întoarse spre el şi-l privi lung, simţind că inima începe să-i bată cu putere.

— Ce-ai spus?

El respiră adânc.

— Am spus că mi-ar plăcea să te cer în căsătorie.

— Dar e ridicol! exclamă ea, fără să-şi creadă urechilor.

Cum ajunseseră în această situaţie? Cu câteva secunde în urmă râdeau şi glumeau, iar acum…

— Nu poţi să mă ceri în căsătorie, pentru numele lui Dumnezeu! Suntem fraţi! Ar fi un soi de incest!

— Nu, nu este adevărat. De fapt, nu suntem rudă în niciun fel. Putem să ne căsătorim legal.

— Nu e vorba dacă putem sau nu s-o facem din punct de vedere legal.

E mai important cum ne simţim, iar eu simt că îmi eşti frate.

— Păcat, ridică el din umeri, pentru că sentimentele mele pentru tine n-au nicio legătură cu dragostea frăţească.

— Oh, Simon, murmură ea, încercând să-şi revină din şoc, îmi pare rău… N-am ştiut… Dar cum aş fi putut să ştiu?

Ridică privirea spre el, văzându-l pentru prima oară nu ca Simon, fratele ei vitreg, ci ca pe un tânăr înalt şi blond, cu ochi cenuşii. Era spiritual şi fermecător, întotdeauna bine îmbrăcat. Probabil că era considerat un

bărbat frumos, dacă era să ţină cont de numărul admiratoarelor lui.

Dar nu se gândise niciodată la el ca la un bărbat, aşa că nu putea să aprecieze. Îşi aminti toate dăţile în care se plimbase prin apartament în lenjerie de corp, fără măcar să-l observe.

— N-am ştiut, ridică ea din umeri, neajutorată.

Ce putea spune altceva?

El clătină din cap.

— Doar pentru că nu spun ceea ce simt, asta nu înseamnă că n-o fac, Alex. Te iubesc. Te-am iubit din prima zi în care Hugh te-a adus acasă, după înmormântarea mamei tale. Îţi aduci aminte?

Ea dădu din cap aprobator.

— Ai fost atât de bun cu mine în acea zi!

M-ai lăsat singură să plâng, apoi mi-ai adus ceai şi sandvişuri şi nenumărate pachete de şerveţele.

El zâmbi.

— Ai plâns atât de mult, încât îmi era teamă că o să te dizolvi.

După aceea, se străduise s-o facă să se simtă mai bine şi să uite.

— Oh, doamne, e ciudat. Nu ştiu ce să spun, murmură ea.

— Nu spune nimic acum. Numai să te gândeşti la ce ţi-am spus câtă vreme sunt plecat, iar când ne întoarcem, putem să stăm de vorbă şi cu Hugh.

— De ce? Doar n-am fost de acord!

Simon se întoarse cu spatele, făcând câţiva paşi spre fereastră. Când o privi din nou, părea că vrea să vadă prin ea.

— Dar el n-ar fi de acord, nu crezi?

Simon zâmbi larg.

— Tu ce crezi, Alex? îl cunoşti destul de bine. Nu crezi că va fi foarte încântat să mă aibă ca ginere?

— Nu te cred, clătină ea din cap. E doar imaginaţia ta. E un soi de glumă bolnavă.

Brusc, bărbatul străbătu distanţa care îi separa şi o

prinse de braţe.

— Nu e nicio glumă, Alex. Dacă nu mă crezi, de ce nu-l întrebi pe tata?

A

Înainte să se poată retrage, Simon o sărută cu violenţă, buzele lui fiind calde şi umede, iar strânsoarea puternică. O împinse cu corpul lui spre canapeaua din apropiere.

Teama îi dădu puterea să reacţioneze. Frica se amesteca oarecum cu repulsia, iar mirosul de aftershave o făcea să i se facă rău. îl împinse cu putere, lovindu-l până când bărbatul se retrase gemând.

Făcu un pas înapoi, ştergându-şi buzele cu dosul mâinii, cu ochii măriţi de uimire.

— Să nu mă mai atingi vreodată, ai înţeles? se răsti ea. Niciodată!

A A

— Îmi pare rău, Alex, îşi ceru el scuze. Îmi pare foarte rău.

Ea clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred. Oh, Simon, de ce a trebuit să faci aşa ceva? Acum ai stricat tot.

— Nu mă iubeşti deloc? murmură el.

Văzând disperarea din privirea lui, se mai calmă. Momentul de rătăcire trecuse şi nu credea că va încerca din nou s-o atingă.

— Desigur că te iubesc, dar nu în acel mod, spuse ea, întorcându-se să plece. Şi nu cred că o voi face vreodată.

— Dar nu te-a deranjat să te ţină în braţe antrenorul acela de cai, se răsti el, prinzând-o de braţ şi trăgând-o cu violenţă spre el. Pe el l-ai lăsat să te sărute, pe mine de ce nu m-ai lăsa?

Tremurând de teamă, Alex se smulse din strânsoarea lui şi luă o statuetă de pe masă.

— Pari un copil răsfăţat care vrea să se facă doar voia lui, dar dacă te mai apropii o dată de mine, o să te lovesc! Sunt cât se poate de hotărâtă, Simon!

El se opri şi întinse braţele, neajutorat.

— Bine, bine, îmi pare rău. Nu te mai ating.

Tânăra îl privi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu mai spune că-ţi pare rău. Nu are niciun sens, dacă nu crezi asta cu adevărat.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

Ajunsă în camera ei, luă valiza de pe pat, haina şi cheile de la maşină. Nu mai avea nicio importanţă dacă uita ceva.

Simon apăru în cadrul uşii.

— Unde pleci?

— Plec la Loxton chiar în această clipă, murmură ea cu hotărâre.

Trecu pe lângă el, străduindu-se să nu-l atingă.

— Dă-te la o parte din drum.

— Nu poţi să pleci acum. Ce o să-i spun lui Hugh?

— Sunt sigură că vei găsi tu ceva. La revedere, Simon!

Doamna Innes era surprinsă s-o vadă atât de repede.

— Ar fi trebuit să dai un telefon, spuse ea. Aş fi plecat de azi să fac nişte cumpărături. Îmi e teamă că nu prea avem mâncare.

— Nicio problemă, zâmbi Alex. Sunt sigură că ne vom descurca. Şi pot să fac eu cumpărăturile, dacă tot sunt aici.

— O să fii un ajutor preţios.

Am destul de multe de făcut, fără să încerc să mă descurc într-un magazin străin.

Tânăra urcă la etaj să despacheteze, liniştită de tihna şi calmul casei, un adevărat balsam pentru nervii ei zdruncinaţi.

Se simţea ca un hamster într-o cuscă, alergând mereu în jurul roţii, prinsă în interiorul acestei iluzii de libertate. Dacă stătea să se gândească, nu-i venea greu să-şi dea seama că tatăl ei şi Simon hotărâseră deja pentru ea, chiar dacă i se părea că fratele ei vitreg se lăsase dus de val.

S-ar potrivi de minune cu firea lui Hugh să pună aşa ceva la cale fără s-o consulte, dar nu avea nici cea mai

mică intenţie să fie soţia fratelui ei vitreg.

Se învârti înfuriată prin cameră, cuprinsă de furie, până când absurditatea situaţiei o copleşi şi

A w A 1 w începu să râdă.

Cel puţin, avea la dispoziţie o săptămână să se gândească la o soluţie, iar între timp ar fi mai bine să nu se gândească.

Capitolul 5

La Loxton, Alex începu încetul cu încetul să se relaxeze. O ajută pe doamna Innes la treburile casei şi descoperi că munca fizică o calma.

Tatăl ei îi dădu telefon duminică seara, ca să-i spună rămas-bun înainte de plecarea spre aeroport.

Nu spuse nimic despre hotărârea ei bruscă de a se întoarce la Loxton, iar asta însemna că Simon găsise o explicaţie satisfăcătoare.

Nu că i-ar fi păsat foarte mult. Uneori reuşea chiar să se convingă că fratele ei juca una dintre cunoscutele lui farse, iar data viitoare când se vor vedea se va comporta din nou normal.

Apoi îşi amintea privirea lui, senzaţia buzelor umede şi fierbinţi, simţindu-se cuprinsă de greaţă.

Luni dimineaţă, câteva femei din sat se prezentară pentru interviu.

— Trebuie să ai mare grijă, o avertiză doamna Innes înainte de sosirea lor. Câteva sunt cu adevărat interesate, dar unele vin doar din curiozitate. Apoi, trebuie să te asiguri că sunt persoane de încredere. Nu putem angaja pe cineva care să plece acasă cu argintăria.

— Dar cum ne vom da seama?

— Trebuie să le urmăreşti privirile, dădu menajera din cap cu înţelepciune. Poţi să-ţi dai seama după ochii lor.

Lui Alex i se părea destul de greu, lăsând această treabă în grija menajerei, în timp ce ea le prezenta femeilor casa.

Din cele şase persoane care veniseră, doamna Innes se declară mulţumită de două dintre ele, pe care le şi angajară.

Vremea era bună, iar după amiezile lui Alex fură folosite pentru explorarea ţinutului şi a satului din apropiere. Uitase cât de mult îi lipsise traiul la ţară şi se bucură de plimbările lungi prin pădure.

Ziua de marţi veni foarte repede. Ştiind că ziua următoare va urma să călărească la Ashdown, era cuprinsă de entuziasm. Se simţea de parcă urma să primească un dar preţios. După amiază lucră în grădină, tăind crengile uscate de trandafiri, îmbătată de parfumul florilor.

Undeva în apropiere se auzea o maşină de tuns iarba. Brusc, avu sentimentul că este privită. Când ridică privirea, văzu tufişurile din marginea păduricii mişcându-se uşor.

Chiar dacă senzaţia era puternică, o ignoră şi continuă să lucreze. Apoi, după ce termină, se îndreptă spre tufişuri. Câteva crengi uscate răsunară sub picioarele cuiva care se retrăgea rapid.

— Hei, cine eşti? Aşteaptă!

Dar intrusul o ignoră. Lăsă uneltele din mână şi se avântă în urmărirea lui, fără să-i pese de crengile pline de spini. Curând, zări o fetiţă care alerga prin pădure spre zid. O prinse în clipa în care era pe punctul să urce pe zid şi o strânse în braţe, chiar dacă se zbătea cu putere.

— Stai liniştită, nu vrei?

În cele din urmă, dându-şi seama că e inutil să se mai lupte să scape, copila se linişti şi o privi cu ochii ei albaştri plini de mânie.

— Nu făceam nimic rău! declară ea. Doar mă uitam!

Era foarte slabă, cu braţe şi picioare subţiri. Purta pantaloni rupţi în genunchi, iar părul ei blond avea şuviţe colorate în albastru. Alex o recunoscu imediat ca fiind copila din curtea lui O’Rorke.

— Cine eşti? o întrebă ea cu blândeţe.

— Vezi-ţi de treaba ta, replică fata cu agresivitate.

— Nu crezi că e treaba mea? La urma urmei, erai în grădina mea.

— Nu e grădina ta! E grădina mea, suspină fetiţa, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

E grădina mea secretă!

Alex simţi fragilitatea copilului şi zâmbi cu blândeţe.

A

— Îmi pare rău. Ţi-ar plăcea să vii cu mine în casă pentru un pahar de suc de portocale, apoi să-mi povesteşti despre ce e vorba?

Copilul ezită o clipă, apoi dădu din cap aprobator. Se întoarseră împreună spre casă.

Din fericire, doamna Innes era ocupată la etaj. Alex scoase o sticlă cu suc de portocale din frigider şi o cutie de biscuiţi cu ciocolată. Copilul nu spuse nimic, ci doar privi cu ochi mari aparatele noi din bucătărie.

— Îţi place? o întrebă Alex.

— Era mai bine înainte, veni răspunsul mormăit. Era mai prietenos.

Alex îşi aduse aminte de cuptorul mare şi de dulapurile din lemn.

— Da, poate că ai dreptate. Acum arată ca o sală de operaţie. Vrei să ieşim pe terasă?

Copilul dădu din cap.

— Dacă vrei…

Afară, aruncă o privire la grădina din spatele casei, apoi se aşeză cu grijă pe marginea unui scaun. Bău repede paharul cu suc, dar refuză biscuiţii cu ciocolată.

— Nu pot să mănânc ciocolată, spuse ea. Bunica spune că-ţi provoacă pistrui.

Alex îşi ascunse un zâmbet. Copila avea o piele albă, fără urmă de pată.

— Nu cred că este cazul să-ţi faci probleme din acest motiv. Câţi ani ai?

— Doisprezece şi patru luni. Bunica spune că sunt mică pentru vârsta mea.

— Oamenii cresc cu viteze diferite, spuse Alex cu înţelepciune. Eram mai mică decât tine când aveam doisprezece ani.

Privirile fetiţei erau interesate, ceea ce arăta că era preocupată de înălţimea ei.

— Chiar aşa? Crezi că voi ajunge la fel de înaltă ca

tine?

— Depinde de înălţimea părinţilor tăi. Ai putea să ajungi chiar mai înaltă.

Copilul dădu din cap cu satisfacţie.

— Mi-ar plăcea. Oamenii nu te tratează de sus când eşti înalt.

Tânăra îşi amintea destul de uşor glumele care se făceau pe seama înălţimii ei şi se simţi cuprinsă de compasiune.

— Numele meu este Alex Langford, se prezentă ea. O să-mi spui numele tău?

Fetiţa oftă.

— Presupun că trebuie să-l spun, pentru că îl vei afla oricum. Sunt Erin O'Rorke.

Alex rămase uimită, străduindu-se să reziste şocului.

— În acest caz, Eden O'Rorke este tatăl tău?

Erin dădu din cap aprobator.

— Da… şi îl urăsc. Mi-a vândut casa.

Veninul din vocea copilului o şocă.

— Poţi să-mi spui de ce îl urăşti?

— Ţi-am spus, pentru că mi-a vândut casa.

— Vrei să spui această casă? „Cedrii”?

— Da, desigur. Unchiul Fitzgerald spunea că va fi casa mea, după moartea lui. Mi-a promis, dar apoi i-a lăsat-o tatii, iar el a vândut-o.

Ştia cât de mult o iubeam, dar a vândut-o. îl urăsc.

Oh, Doamne, clătină tânăra din cap.

— Erin, uneori oamenii trebuie să facă şi lucruri neplăcute. Unchiul tău Fitzgerald datora foarte mulţi bani, iar la moartea lui, tatăl tău a fost nevoit s-o vândă ca să plătească aceste datorii.

— Ştiu, mi-a spus acest lucru, dar ar fi putut vinde în schimb Ashdown.

— Nu e chiar atât de simplu. Tatăl tău are nevoie de Ashdown pentru afacerile lui.

— Caii aceia idioţi.

Urăsc animalele astea. Oricum, ar fi putut să se ocupe de ei şi aici. Chiar mai bine, pentru că e mai mult

spaţiu.

— Poate că el iubeşte Ashdown la fel de mult cum iubeşti tu această casă, observă Alex.

Aceasta era o idee la care Erin nu voia să se gândească, deoarece îşi termină sucul şi se ridică să plece.

— Mulţumesc pentru suc, mormăi ea.

— Cu plăcere.

Şi poţi să vii în grădină ori de câte ori vrei, adăugă tânăra, fără să se întrebe ce părere ar avea tatăl ei despre acest lucru.

Fata ridică din umeri cu tristeţe.

— Nu pot… Tata mi-a spus să nu vin. S-ar supăra dacă ar afla că am venit. Nu-i vei spune, nu?

Alex clătină din cap.

— Nu, nu-i voi spune.

Recompensa el fu un zâmbet care semăna cu al tatălui fetiţei, înainte ca aceasta să se întoarcă pe călcâie şi să dispară în pădure.

Alex o urmări gânditoare cu privirea. Se întreba ce alte lucruri surprinzătoare va mai descoperi despre Eden O’Rorke.

Miercuri dimineaţă se trezi devreme şi luă un mic dejun format din fulgi de cereale şi cafea, înainte să se îmbrace în echipamentul de călărie.

Doamna Innes o privi uimită.

— Te duci să călăreşti?

— Da, la grajdurile domnului O’Rorke. M-a invitat în dimineaţa asta să-l ajut la antrenamentul cailor.

— Nu ştiam că te pasionează, remarcă menajera, turnându-şi o ceaşcă de ceai. Domnul Langford n-a spus niciodată.

Înghiţindu-şi neplăcerea, tânăra zâmbi.

— Nu cred că ştie. Nu i-am spus.

— Ei bine, ai grijă de tine. Caii pot să se comporte ciudat, să ştii. Să te dea jos din să din senin.

— O să fiu în regulă, o asigură Alex. O să mă întorc pe la unsprezece. La revedere!

Scoase maşina din garaj şi se îndreptă spre Loxton,

simţindu-se delicios de liberă. Era surprinsă să vadă cât de mulţi oameni erau deja la lucru, atât de devreme. O urmăreau cu toţii cu privirea, iar ea zâmbi, dorind din senin să facă parte din această comunitate. Când ajunse la grajdurile lui O'Rorke, era opt fără douăzeci şi cinci. Câţiva cai aşteptau deja. În clipa în care coborî din maşină, toate privirile se întoarseră spre ea. Nu avu timp decât să dea politicos din cap, înainte ca proprietarul grajdului să se îndrepte spre ea.

Purta blugi, o haină de tweed şi un zâmbet posomorât.

— Bună dimineaţa. Sper că n-am întârziat prea mult…

— Bună dimineaţa, domnişoară Langford. Numai

A

cinci minute. Începem?

Era surprinsă de răceala din vocea lui. Chiar dacă erau înconjuraţi de ajutoarele lui, nu i-ar face niciun rău dacă ar fi ceva mai politicos, îşi spuse ea supărată. La urma urmei, fusese invitaţia lui. Privirea lui se plimbă de-a lungul corpului ei.

— Unde este pălăria? Sper că ai una, nu-i aşa? Tânăra se aplecă şi-şi luă pălăria de pe scaunul pasagerului, punând-o pe cap cu o încruntare.

El zâmbi şi se apropie de ea, legând cureaua pălăriei sub bărbie.

— Poftim! Nu vrem să-ţi cadă, nu-i aşa?

Pentru câteva secunde, degetele lui rămaseră pe pielea fină a gâtului ei, producându-i fiori. Se înfioră, simţind cum i se strânge stomacul.

Bărbatul aruncă o privire spre padoc, unde unul dintre ajutoarele lui ţinea o iapă tânără.

— Poţi s-o iei pe Melisande. E blândă din fire şi nu va fugi cu tine.

Alex nu era foarte încântată de presupunerea lui că nu era capabilă să controleze un cal mai focos decât Melisande, care părea de-a dreptul adormită. Dar nu putea protesta fără să pară încăpăţânată, aşa că-i aruncă

bărbatului un zâmbet dulce şi-i permise s-o ajute să urce în şa.

Imediat, întregul grup porni la galop, iar Alex fu nevoită să acorde întreaga atenţie calului ei, care nu era atât de docil precum părea. Poate că simţise că nu mai călărise de ceva vreme, dar în cele din urmă reuşi s-o controleze fără dificultate. Primul ajutor al lui O'Rorke, Geoff, care călărea lângă ea, dădu aprobator din cap.

Tânăra zâmbi.

— Până acum pare să fie bine.

— Da, domnişoară, dar nu vă lăsaţi păcălită. Melly poate fi o adevărat pacoste, când este în toane rele.

Alex râse.

— Nu mi se pare prea reconfortant.

Crezi că mă va arunca din să?

El zâmbi larg.

— Nu cred, domnişoară.

Îşi dădu seama că replica lui era de fapt un compliment şi se simţi copleşită de fericire, cum nu se mai simţise de foarte multă vreme. Aici măcar, lumea o vedea prin prisma capacităţii de a conduce un cal, şi nu prin cea a averii tatălui ei.

O'Rorke era în capul coloanei în maşina lui, dând tuturor instrucţiunile şi formând perechi pe care le trimise în direcţii diferite. Când rămăseseră doar ei doi şi Geoff, bărbatul se întoarse spre ea, cu o expresie indescifrabilă.

— Domnişoară Langford, urmăreşte-i pe ceilalţi. Încearcă să nu faci nimic prea ambiţios, preciză el, întorcându-se apoi spre ajutorul lui. Geoff, stai lângă ea! Geoff dădu din cap cu respect.

— Sigur, şefule.

— Acum, puteţi pleca şi Domnul să aibă grijă de noi de toţi!

Alex îl privi cu răceală, pornind în urma celorlalţi, împreună cu Geoff. Dar uită repede supărarea, bucurându-se de libertate şi de aerul curat. Fără să-şi dea seama, începu să râdă plină de încântare, grăbindu-şi calul. Melisande răspunse imediat la îndemnul ei şi-l depăşiră la

galop pe Geoff, zărind pentru o clipă figura lui speriată. Dar trecură de el, şi nu auzi strigătul de avertizare.

Era minunat, ca şi cum ar fi zburat. Ajunseră la ceilalţi cai, iar tânăra zâmbi triumfător, descoperind spre surprinderea ei că bărbaţii o priveau cu îngrijorare.

Geoff o ajunse din urmă şi clătină din cap.

— Nu cred că şeful va fi foarte încântat de asta, domnişoară. Tine foarte mult la respectarea ordinelor date.

Alex aduse iapa la pas, iar aceasta nu părea deloc deranjată de ruperea ritmului. Din spate auzi pe cineva exclamând:

— Uite-l că vine! Toată lumea, feriţi-vă!

Land Roverul se îndrepta în viteză spre ei. Bărbaţii din jurul ei se împrăştiară, lăsând-o singură cu Geoff, în aşteptarea lui O'Rorke.

Era mânios. Era vizibil după modul în care trânti portiera şi după paloarea feţei când se îndreptă spre ei. Se simţi cuprinsă de teamă, dar îşi îndreptă spatele sfidător, hotărâtă să nu se lase intimidată. La urma urmei, nu făcuse niciun rău, nu-i aşa?

— Geoff, tu poţi să te întorci, declară el iritat, cu ochii cenuşii sclipind. Am irosit deja prea mult timp în această dimineaţă!

Geofi se retrase repede, iar Alex se simţi abandonată şi teribil de singură în faţa lui. Bărbatul înaintă şi prinse frâiele calului.

— Jos! se răsti el. Acum!

Făcu aşa cum i se ceruse şi urmări umilită cum bărbatul examinează cu grijă picioarele subţiri ale calului.

— Nu i-am făcut niciun rău, protestă ea.

El o privi urât.

— De unde naiba ştii? mârâi bărbatul, continuându-şi inspecţia. Ai avut noroc, domnişoară Langford, declară el în cele din urmă. Dacă i-ai fi făcut vreun rău, ţi-aş fi rupt gâtul!

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu… murmură ea.

— Bine, replică el, cu mâinile în solduri, de ce crezi

că ţi-am spus să-i urmezi pe restul?

— Pentru că nu ştiai cât de bine pot călări.

— Aşadar, ca să-mi demonstrezi ceva, ai încălcat ordinele date şi ai pus un cal valoros în pericol. Mai ales, calul altcuiva. Nu e o mişcare prea inteligentă, deşi se presupune că e vina mea că mi-am imaginat că ai jumătate de creier în capul tău drăguţ!

— Te rog să nu-mi vorbeşti pe acest ton, protestă ea indignată. Nu lucrez pentru tine!

— Sper că nu. Nu-mi plac decât oamenii care ştiu să-mi asculte ordinele.

— Nu-ţi face griji, n-aş munci pentru tine nici dacă aş muri de foame!

El râse amar.

— Nu prea sunt şanse să se întâmple aşa ceva, n-am dreptate, domnişoară Langford? După ce vei termina să fraternizezi cu ţăranii, o să te întorci la oraş, împreună cu restul paraziţilor!

Nu e decât un joc pentru tine, nu-i aşa?

Enervată la culme, încercă să-l pălmuiască, dar reflexele lui erau mai rapide. O prinse de încheietură şi o ţinu nemişcată, cu faţa aproape de a ei, privind-o înfuriat.

Alex se simţea înspăimântată, dar expresia lui se schimbă brusc şi teama o părăsi. Strânsoarea se strânse, dar ea nu făcu nicio încercare să se mişte. Rămase nemişcată, privind cu ochi mari degetele lui care se ridicară să-i mângâie faţa. Apoi, bărbatul coborî capul şi o sărută cu blândeţe.

Un fior o străbătu, lăsând-o neajutorată în braţele lui, ca o pasăre mică şi speriată. Încetul cu încetul, spaima care îl cuprinsese la vederea galopului ei nebun se retrase.

— Copiliţă nebună, murmură el, ai fi putut să mori.

— Sunt o călăreaţă destul de pricepută, să ştii.

Simţea căldura respiraţiei lui pe faţă şi nu-şi dorea decât să simtă braţele lui puternice în jurul corpului ei. Cămaşa lui era deschisă, iar dorinţa de a-şi lipi buzele de pielea gâtului era aproape de neîndurat. Închise ochii o clipă, ameţită de dorinţă.

— Dacă aş fi ştiut cât de pricepută eşti de la început, nu m-aş fi speriat atât de tare, clătină el din cap, cu o expresie mohorâtă.

Ea începu să râdă.

— Ai fost îngrijorat?

— Numai pentru cal, zâmbi el larg, sărutând-o din nou.

— Oh, desigur, mi-am dat seama.

Se strădui să reziste tentaţiei de a se lipi de el, încercând să se retragă. El îi dădu drumul din braţe cu un zâmbet ironic, ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea.

O'Rorke se întoarse şi dezlegă frâul iepei. Simţea că inima începuse să-i bată mai tare, de aceea i se părea mai înţelept să se îndepărteze de ea, înainte să se facă de râs.

— Haide, spuse el, e mai bine să ne întoarcem. Chiar dacă tu n-ai nimic de făcut, pe mine mă aşteaptă destul de multă muncă.

O ajută să urce în să apoi se aşeză la volan.

— De data asta, îmi asculţi sfatul, da? Vreau să mergi la trap.

Ea făcu un semn de salut.

— Orice spui, şefule.

Alex rămase gânditoare, privind în urma lui. Îşi aminti cât de bine se simţea în braţele lui, O sărutase, dar ştia foarte bine că nu însemna mare lucru pentru el. Poate că era doar o scuză că-şi pierduse calmul. Avea o bănuială că un bărbat ca el nu îşi cerea prea uşor scuze, iar un sărut era mai bun decât nimic.

Dar în interiorul ei crescuse un sentiment vag de nelinişte care o cuprindea de fiecare dată când era în preajma lui. Avea senzaţia că, deşi o ţinea în braţe şi o săruta, o parte din el rămânea ascunsă.

Ridică din umeri şi lovi uşor gâtul iepei.

— Să mergem, Melly, sau o să se plângă de data asta că suntem prea leneşe.

Avu nevoie de aproape douăzeci de minute să ajungă înapoi la grajduri, unde O'Rorke şi ajutoarele lui lucrau deja. Când descălecă, bărbatul o strigă:

— Vrei să intri în casă pentru o cafea?

— Mulţumesc, răspunse ea. Sunt iertată?

O privi pe sub sprâncene.

— O să mă mai gândesc.

Zâmbea, în timp ce-i dădea frâiele Melisandei lui Geoff. Se îndreptară apoi împreună spre casă.

Intrară pe uşa din spate, străbătând un culoar întunecat pentru a ajunge la o bucătărie confortabilă. Părea într-adevăr o bucătărie de modă veche, cu o pisică portocalie încolăcită pe pervazul ferestrei şi un labrador întins pe un covor în faţa şemineului. Alex se gândi cât era de diferită de bucătăria antiseptică din noua lor casă.

— Ia loc, spuse bărbatul, pornind filtrul de cafea.

Alex îşi dădu jos pălăria şi părul îi căzu pe umeri. Se aşeză pe un fotoliu confortabil, aproape de câinele care ridică botul spre ea s-o miroasă, apoi se întoarse la somnul lui liniştit.

— Cum îl cheamă? întrebă ea, atingându-i blana lucioasă.

— Este Kelly, dar acum a cam îmbătrânit.

Nu mai vede dincolo de castronul cu mâncare. Poate că aveţi nevoie de un câine, pentru mai multă siguranţă.

Ea ridică din umeri.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar ţi-am spus că vom veni doar în weekenduri. Ce va face când nu va fi nimeni acasă? Nu putem ţine un câine în apartament, iar tata n-ar fi în niciun caz de acord. Nu prea iubeşte animalele, adăugă ea nemulţumită.

— Doar caii de curse foarte scumpi, nu? întrebă bărbatul cu sprâncenele ridicate.

— Caii de curse sunt pentru el mai mult o afacere, decât o pasiune, de aceea ţine atât de mult să câştige. Crezi că poţi să-l ajuţi? Este foarte important pentru el.

— O să fac tot ce pot mai bine, dar nu poţi promite nimic în această afacere. Ar trebui să ştie acest lucru. Nu e nimic mai imprevizibil decât un cal de rasă. Poţi crede că are potenţial strălucit, dar să fie o dezamăgire. E ca un joc de noroc.

Alex se gândi la Melisande.

Dacă iapa ar fi cedat în timpul galopului? Nu şi-ar fi iertat-o niciodată; mai rău, O'Rorke n-ar fi iertat-o niciodată. îl privi cu un zâmbet timid:

— Îmi pare rău, îmi dau seama că n-ar fi trebui s-o forţez pe iapă…

El îi întinse o ceaşcă de cafea.

— Ştiu, nu te obosi să explici. Oricum, nu s-a întâmplat niciun dezastru. Găseşti zahăr şi lapte pe masă.

— Mulţumesc, dădu ea din cap, întâlnindu-i privirea caldă şi simţind un răspuns interior. E foarte frumos aici… foarte confortabil.

Bărbatul râse.

— Soacra mea se plânge tot timpul că nu e mai multă ordine, răspunse el, încruntându-se brusc în clipa în care de undeva răsună o melodie agitată şi zgomotoasă. Presupun că trebuie să explic: toată această gălăgie e provocată de fiica mea, Erin. Era un copil atât de dulce…

Gazda părăsi camera şi Alex îl auzi strigând. Muzica încetă, urmată de zgomotul unor paşi grăbiţi pe scări.

O'Rorke se întoarse, urmat de fiica lui, care purta o pereche de blugi negri cu găuri în genunchi, acoperiţi de un tricou mult prea mare. Părul blond era împletit în codiţe vopsite în culori vii. Zâmbetul lui Alex păli în faţa ostilităţii din privirile fetei.

— Ea este Erin, o prezentă tatăl ei. Spune-i „bună ziua" domnişoarei Langford, Erin.

Erin ridică ochii spre tavan şi oftă adânc.

— Bună ziua, domnişoară Langford, murmură ea, ca şi cum ar fi fost complet străine.

— Bună, Erin, răspunse Alex cu un zâmbet. Mi s-a părut mie, sau ascultai Whitesnake? Parcă am recunoscut o melodie.

Privirea fetei părea să-şi fi pierdut din ostilitate.

— Da, era ultimul LP, răspunse ea, apoi îi aruncă o privire veninoasă tatălui ei: pot să plec acum, te

A

rog? încerc să repet pentru examene.

Tânăra putea vedea că răbdarea lui era greu încercată.

— Da, draga mea, dar dă muzica mai încet, o să sperii caii.

După un alt oftat profund, fata îi părăsi şi, chiar dacă muzica reîncepu imediat, părea să fie dată puţin mai încet.

O'Rorke ridică din umeri, aproape neajutorat.

— Avem cu toţii problemele noastre, oftă el. Sunt sigur că va creşte şi-şi va reveni.

— Probabil, zâmbi Alex. Chiar dacă nu este nimic rău în a asculta rock şi a experimenta coafuri mai ciudate. E o parte din procesul de creştere.

El râse.

— De partea cui eşti?

— Nu se pune problema a lua sau nu partea cuiva. Îmi aduc aminte de vremea când aveam aceeaşi vârstă, între copilărie şi adolescenţă. Poate fi foarte greu, uneori. Ai tendinţa să ajungi la purtări extreme, doar ca să observe cei din jurul tău că existi.

— O observ, n-am cum să n-o fac, mai ales când arată ca un semafor. Şi gălăgia aceea despre care spuneţi că e muzică! Doamne, ar trebui să fie un avertisment de la ministerul sănătăţii pe toate albumele.

Alex chicoti amuzată.

— Eşti de modă veche. Ce fel de muzică asculţi?

— Jazz, răspunse el.

— Am avut dreptate, ridică ea din umeri. Cred că prefer alegerea lui Erin.

— Cel puţin eu nu impun gusturile mele muzicale unei jumătăţi din populaţia satului.

Tânăra ştia foarte bine că problemele dintre cei doi mergeau mult mai departe decât doar o simplă nepotrivire de gusturi muzicale.

Nu avea cum să spună acest lucru, fără să trădeze încrederea fetei.

— Cum se descurcă la şcoală? preferă să întrebe. Are mulţi prieteni?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu se descurca prea bine la şcoala locală, iar soacra mea a venit cu propunerea s-o ducem la o şcoală din apropiere de Northampton. Abia după aceea am descoperit că inovaţiile acestei şcoli sunt organizarea de jocuri diverse şi foarte puţină disciplină. Plătesc o mulţime de bani să-mi văd copilul transformat într-un monstru, iar problema este că-i place foarte mult acolo şi se descurcă destul de bine. Aşadar, ce-mi rămâne de făcut?

— Să strângi din dinţi? sugeră tânăra cu un zâmbet, spunându-şi în gând că Erin e norocoasă pentru că tatăl ei era atât de răbdător.

Îi era imposibil să-şi imagineze cum ar fi reacţionat tatăl ei dacă ar fi văzut-o cu părul vopsit în verde. Oricum, n-ar fi îndrăznit niciodată s-o facă.

O'Rorke se sprijinea de marginea unui dulap, părând foarte puternic şi masculin, dar în acelaşi timp singuratic. I se părea ciudat să ştie că are un copil de doisprezece ani. Oare cum arătase soţia lui? O iubise mult?

Fără să vrea, începu să se gândească la momentele fierbinţi pe care le petrecuseră împreună. Simţi că i se face cald. Se ridică repede în picioare, recuperându-şi pălăria.

— Cred c-ar fi mai bine să plec… Mulţumesc pentru cafea.

— Cu plăcere. Vei mai putea veni?

— Nu ştiu… poate.

Bărbatul se îndreptă spre uşă, aşteptând-o să treacă prima. Când trecu pe lângă el, corpurile se atinseră, iar tânăra se înfioră. Ştia că, dacă s-ar fi întins s-o prindă în braţe, ar fi fost pierdută.

Fu salvată de sosirea unei femei blonde, scunde şi îndesate, care purta un coş de cumpărături. Purta o rochie albastră şi o privea cu curiozitate. Alex ajunsese în pragul uşii, dar O'Rorke nu se putea zări.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă femeia cu răceală.

El păşi repede afară.

— E în ordine, Meryl. Este domnişoara Langford.

Femeia zâmbi larg.

— Îmi pare bine, domnişoară Langford. Sunt Meryl Harper, soacra lui Eden. Îmi pare rău că nu era atât de ordine, dar nu ştiam că veniţi, declară ea, întorcându-se apoi spre ginerele ei. Aş vrea să ştiu când avem musafiri. Aş fi putut ieşi mai târziu la cumpărături.

Alex era jenată de tonul arţăgos al femeii.

— E în ordine, nu vă faceţi probleme.

Tocmai plecam, spuse ea repede.

— Da? Ce păcat! Ei bine, data viitoare când mai veniţi, daţi un telefon înainte şi o să vă primim cum se cuvine.

Zâmbetul ei era nesincer, privirea rece şi neprimitoare. O'Rorke o prinse pe invitata lui de braţ şi o conduse afară.

— Erin e sus, o anunţă el pe femeie. Ar trebui s-o duc la dentist după masă, şi ţi-aş fi recunoscător dacă vei reuşi s-o faci să-şi spele mâzga din păr înainte de plecare.

— Oh, nu te mai agita atâta, Eden, ridică femeia din umeri, întorcându-se spre Alex: ştiţi cum sunt fetele în zilele noastre. Continuu să-i spui că va trece peste acest moment. La urma urmei, n-ai doisprezece ani decât o dată în viaţă.

— Oh, Doamne! Ce rost are să explic? Ai grijă doar să se spele, se răsti bărbatul, aproape târând-o pe Alex spre curtea în care îşi lăsase maşina. Îmi pare rău, se scuză el.

— Nicio problemă. O să dau un telefon înainte de următoarea vizită.

— Nu e nevoie. E casa mea.

— Dar soacra ta…?

— Vine să stea cu Erin în timpul vacanţelor. Nu avem nevoie de ea, dar preferă să vină şi nu prea are sens să încerc s-o opresc. Problema e că Erin e de două ori mai ciudată în prezenţa ei. Dar n-ai venit aici să asculţi problemele mele, clătină el din cap.

O şuviţă de păr căzu pe obrazul ei, iar el o dădu la o parte, mângâind-o uşor.

— O să mai vii?

— Dacă vrei să mai vin… murmură ea fără suflare.

El oftă.

— Oh, vreau foarte mult, domnişoară Langford.

— Mă cheamă Alex, îi aminti ea, urcând în maşină.

— Bine, Alex, zâmbi el, făcând un pas înapoi. Vineri, la şapte şi jumătate. Să nu întârzii.

O'Rorke o urmări întorcând şi ieşind din curte. Era conştient de privirile admirative ale angajaţilor lui.

— Uite ce mizerie e în curtea asta! exclamă el, întorcându-se spre ei.

Cu paşi mari, se îndreptă apoi spre casă.

Meryl Harper spăla ceştile de cafea, vădit enervată.

— Ce idee s-o inviţi aici, când totul arată într-un asemenea hal!

— Încetează, Meryl, o întrerupse el. Măcar o dată în viaţă, foloseşte-ţi creierul înainte să spui ceva pe care apoi l-ai regreta.

Femeia îl privi lung, apoi dădu din cap.

— Aha, aşadar din direcţia asta bate vântul? Ei bine, am auzit câte ceva despre marele domn Langford.

El se întoarse brusc spre ea, cu pumnii încleştaţi.

— Taci din gură! Nu vreau să aud nimic, ai înţeles? Ea ridică din umeri.

— Bine, dar cei mai orbi sunt cei care nu vor să vadă.

O'Rorke o privi cu neplăcere, apoi se întoarse spre uşă.

— Am treabă!

Slavă Domnului că nu trebuie să vorbeşti cu caii, iar aceştia să poată să-ţi răspundă! îşi spuse el enervat.

Capitolul 6

Când Alex ajunse la „Reşedinţa Langford", descoperi că Polly Wentworth o aştepta.

— Bună, Polly, spuse ea, ascunzându-şi cu greu neplăcerea. E o surpriză foarte plăcută.

— Bună, draga mea.

Sunt în drum spre bunica mea, unde voi rămâne câteva zile. E una dintre acele vizite plictisitoare, ştii şi tu foarte bine. Draga de ea are nouăzeci de ani şi e destul de senilă, dar trebuie să fac un efort, mai ales pentru că

ameninţă că va lăsa toţi banii pisicii ei.

Râsul ascuţit al vizitatoarei o călca pe nervi, dar se strădui să zâmbească.

— Şi e foarte aproape de aici, continuă Polly, mi-am spus să trec pe aici să văd ce a făcut Hugh cu această casă drăguţă şi, dacă tot sunt aici, să mănânc şi ceva bun. Bucătăreasa bunicii e îngrozitoare. Cred că a lucrat mai întâi pentru nişte muncitori, după cum găteşte. Arăţi îmbujorată şi foarte frumoasă astăzi, continuă femeia, după ce se oprise câteva secunde să-şi tragă respiraţia. Doamna Innes mi-a spus că te duci să călăreşti. Alex dădu din cap.

— Da, am fost la grajdurile domnului O'Rorke, răspunse ea, păstrându-şi vocea egală.

— Ah, înţeleg, zâmbi Polly larg. Ce crezi despre fermecătorul Eden?

— E în regulă, ridică tânăra din umeri.

Femeia râse.

— Ai grijă, Alex. Trecutul lui e presărat cu inimi sfărâmate.

— Haide, Polly, nu fac decât să călăresc pe caii lui.

— N-ai decât să nu mă crezi, dar aminteşte-ţi că îl cunosc de multă vreme. Barbara, soţia lui, mi-a fost prietenă.

— Cum era?

— Cine, Barbara? ridică din umeri interlocutoarea ei. Drăguţă, blondă… Nu ne-am dat seama de ce s-a căsătorit cu Eden, deoarece nu suporta caii, iar el nu avea prea mulţi bani în acele zile. Nu avea decât ferma dărăpănată moştenită de la bunicul lui, precum şi câţiva cai de mâna a doua pe care îi antrena.

— Poate că erau îndrăgostiţi, sugeră Alex.

Cealaltă femeie râse.

— Dacă au fost, n-a durat prea mult. Barbara îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Londra, cu mama ei. S-a spus chiar că fetiţa nu este a lui Eden, iar toate acestea te fac să te întrebi ce s-a întâmplat de fapt. Ai cunoscut-o pe soacra lui? O femeie oarecare. Cred că

Eden este un înger, suportând-o în ciuda a tot.

— Am cunoscut-o în această dimineaţă.

A

— În acest caz, ştii ce vreau să spun.

Alex nu voia să comenteze. O cunoştea destul de bine pe Polly să ştie că e o bârfitoare renumită.

— Vrei să vezi casa?

— Credeam că nu mai propui. Mor de curiozitate să văd ce a făcut Hugh cu această casă. Era o văgăună oarecare în vremea lui Fitzgerald O'Rorke. Nu ştiu dacă ştii, dar şi-a pierdut toţi banii cu nişte investiţii dezastruoase şi nu prea mai avea ce face.

Continuă să vorbească fără şir, în timp ce făcură turul casei. Ca de obicei, Alex reuşi să ignore cea mai mare parte a cuvintelor ei, iar după aceea doamna Innes le servi masa pe terasă.

— E încântător de rural, spuse Polly. Cum a reacţionat doamna Innes la această schimbare? I-am spus că, dacă se satură de atât aer curat, n-are decât să-mi dea un telefon. As angaja-o pe loc, numai pentru sufleurile ei delicioase.

Alex râse.

— Nicio şansă. Adoră locul ăsta.

— Dar are atât de multe de făcut! Cum se descurcă?

— Am angajat două femei din sat care vor veni în fiecare zi să aibă grijă de casă. Cred că se vor descurca foarte bine, mai ales că nu vom veni decât în weekenduri. Doamna Innes spune că n-o deranjează să facă acest drum între Londra şi aici.

— E cam devreme să ştiţi sigur, o avertiză femeia, luându-şi mănuşile şi poşeta. Ei bine, oricât de mult mi-ar plăcea să mai stau, trebuie să plec. Spune-i lui Hugh să-mi dea un telefon când se întoarce şi te rog să fii drăguţă cu Harry data viitoare când îl vezi. Suferă destul de mult, prostuţul. Cred că aş fi geloasă, dacă n-aş şti că nu e decât în mintea lui.

O sărută repede pe obraz şi se grăbi spre maşină. În timp ce se îndrepta spre bucătărie, Alex era gânditoare.

Ştia foarte bine că Polly, în ciuda obiceiurilor ei, era obiectivă. Bârfea despre toată lumea şi, oricât de rele ar fi fost lucrurile pe care le spunea, conţineau de obicei un grăunte de adevăr.

Se întrebă cât de mare era acest grăunte de adevăr în ceea ce-l privea pe Eden O'Rorke şi anume insinuarea că soţia acestuia fusese necredincioasă. Nu-şi putea imagina că o femeie care îl avea pe Eden O'Rorke ar mai putea privi în altă parte.

Îşi aminti senzaţia mâinilor lui pe pielea fierbinte, buzele cercetătoare şi sărutul pasional, înfiorându-se. Cum ar putea o femeie să fie atât de proastă încât să caute altceva?

Tatăl ei îi dădu telefon de la New York chiar în acea seară.

— Totul e în regulă? întrebă el, fără nicio introducere.

— Da, sigur, nicio problemă.

— Cu ce te-ai mai ocupat?

— Polly a venit la masă, iar azi dimineaţă am fost la Ashdown şi am călărit.

Îşi ţinu respiraţia, în timp ce aştepta reacţia lui.

— Ai călărit la grajdurile lui O'Rorke? Nu ştiam că poţi să călăreşti.

— Nu m-ai întrebat, răspunse ea.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Dacă vrei un cal, îţi voi cumpăra.

Presupun că O'Rorke ar putea avea grijă de el în timpul săptămânii.

— Tată, nu vreau un cal.

— O să vedem, dar nu sunt sigur că-mi place ideea că te duci acolo să călăreşti. Ai angajat personal nou?

Străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea, ea spuse:

— Da, două femei din sat. Doamna Innes pare să creadă că sunt în regulă.

— Ar fi bine să fie aşa. Aş vrea să dau o petrecere de casă nouă într-o lună, aşadar spune-i doamnei Innes să se ocupe de organizare. Dacă poţi s-o ajuţi, vor fi cam două

sute de oaspeţi, dar o să-ţi dau lista când vin acasă.

— Bine, tată, răspunse ea, ascultând doar cu o ureche.

Detesta petrecerile tatălui ei, unde oamenii râdeau prea zgomotos şi beau prea mult, iar bărbaţi ca Harry Wenthworth încercau s-o atingă.

— Când te întorci acasă?

— Probabil pe la jumătatea săptămânii viitoare.

Simon îţi transmite toată dragostea lui, adăugă bărbatul, după o pauză.

Oare în vocea lui era şi altceva, în afară de un simplu comentariu? Alex nu era sigură, iar acest lucru era deranjant.

— Oh, da, murmură ea. Ne vedem când vă întoarceţi. La revedere, tată.

— La revedere, draga mea. Să fii cuminte!

Lăsă receptorul în furcă simţindu-se oarecum frustrată, ştiind că atunci când tatăl ei spunea că nu-i place ideea de a face un anumit lucru, însemna că nu mai trebuie să-l mai facă. Presupunea că e mai bine să-l anunţe pe O'Rorke cum stau lucrurile, că nu va mai ajunge vineri dimineaţă la grajdurile lui. Cu această idee în minte, căută numărul lui de telefon.

Formă numărul şi receptorul fu ridicat aproape imediat. O voce neplăcută de femeie spuse:

— Da, cine este?

Din fundal, răsuna sunetul televizorului sau al radioului.

— Sunt Alex Longford, răspunse ea.

Aş putea, vă rog, să-i vorbesc domnului O'Rorke?

— Nu, nu se poate, pentru că nu este acasă, răspunse vocea care presupunea că aparţinea soacrei lui. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Da, vă rog. Aţi putea să-i spuneţi că nu voi reuşi să ajung vineri dimineaţă?

— Presupun că da. La revedere.

Receptorul fu trântit aproape imediat în furcă.

Alex rămase o vreme privind telefonul. E

fermecătoare, îşi spuse ea cu ironie, şi nu cred că asta îl ajută prea mult la afaceri pe ginerele ei.

Bărbatul sună înapoi după-amiază.

— Am primit mesajul că nu poţi veni mâine, spuse el abrupt.

— Nu, îmi pare rău, voi fi ocupată.

— La şapte şi jumătate dimineaţa?

N-o credea, şi nu putea să-l învinovăţească. La urma urmei, era o scuză lamentabilă.

— Ştii cum este… murmură ea.

— Bine… Fără îndoială, ne vom vedea la un moment dat.

— Da, cred că da…

— Sau putem lua cina împreună în această seară… Asta dacă nu ai altceva de făcut.

— Nu, nu am… Mi-ar face plăcere, mulţumesc.

— Bine, spuse el. O să vin să te iau pe la opt.

Alex nu era sigură că fusese o decizie foarte înţeleaptă să accepte invitaţia. Dacă tatăl ei nu era de acord să călărească împreună cu acest bărbat, nu prea credea că va fi foarte fericit să afle că voia să se ducă la cină cu el.

Dar tatăl ei era la New York, şi nu spusese că este interzis să-l vadă pe domnul O’Rorke.

Îşi dădu seama că sentimentele ei pentru acest bărbat erau destul de neliniştitoare. Până acum, nu fusese greu să rămână detaşată de fiecare dată când un bărbat se arăta interesat de ea. De data asta era altfel, iar acest lucru o neliniştea.

Era atât de obişnuită să fie folosită de bărbaţi pentru a ajunge la tatăl ei, încât îi era foarte greu să creadă că nu este vorba despre aceeaşi intenţie. La urma urmei, se părea că prezenţa cailor familiei Langford în grajdurile lui se va dovedi foarte profitabilă pentru O’Rorke. Poate că acesta era motivul pentru care încerca să aibă o relaţie cu ea.

Clătină din cap, nemulţumită. N-are cum să fie asta. Nu era genul lui, nu-i aşa? Dar care era stilul lui? Omul

acesta nu este decât un străin, despre care nu ştia mare lucru şi, mai ales, n-avea nici cea mai mică idee cât este de ambiţios. N-ar fi trebuit să accepte invitaţia lui.

Cu toate acestea, îşi petrecu întreaga după-amiază întrebându-se cu ce să se îmbrace. Adusese trei rochii care se potriveau cu ocazia, iar în cele din urmă alese una din voal diafan, galben deschis, la care avea pantofi şi poşetă asortate. Părul îl ridică deasupra capului, într-un coc lejer. Machiajul fu redus la minimum, iar ca bijuterie nu purta decât un lănţişor simplu de aur. Mulţumită de imaginea din oglindă, coborî la parter în aşteptarea lui O'Rorke.

Acesta ajunse la opt fix. Alex îl privea de la fereastra înaltă de pe hol şi-l văzu când coborî din maşină şi rămase o vreme nemişcat, privind casa din faţa lui. Era înalt şi elegant, într-un costum negru impecabil, deşi părul îi era oarecum răvăşit. Tânăra zâmbi când îl văzu trăgând nerăbdător de cravată. Apoi bărbatul ridică din umeri şi urcă scările.

Ea deschise uşa şi fu mulţumită la vederea admiraţiei din privirea lui. Bărbatul o luă de mână, zâmbindu-i şi spunând:

— Arăţi minunat.

Spre surprinderea ei, îi ridică mâna spre buze.

— Mulţumesc, răspunse ea râzând. Nici tu nu arăţi prea rău.

— Mi-am spus că e cazul să fac un efort şi să-mi calc costumul, replică el în glumă, lăsându-i mâna. îl plus, nu te lasă să intri dacă nu ai o cravată.

— Acum înţeleg. E un loc drăguţ?

— Cât de drăguţ poate fi un local în aceste locuri. Sunt sigur însă că vei fi destul de plăcut surprinsă.

Privirea lui lungă o făcu să se înfioare. Incapabilă să privească în altă parte, tânăra răspunse:

— Sunt sigură că voi fi.

Ce conversaţie plictisitoare, îşi spuse ea în gând, conştientă de starea de tensiune care se instalase între ei.

El privea în jur, fără nicio reacţie la vederea pereţilor proaspăt pictaţi şi a covoarelor moi.

— Restul arată la fel? întrebă bărbatul în cele din urmă.

— Îmi e teamă că da. Ce părere ai?

— Nu vrei să ştii cu adevărat ce părere am, nu-i aşa? râse el. Cu toate acestea, îmi place cufărul de zestre. Nu ştiu prea multe despre antichităţi. E veritabil?

— Desigur, ridică ea din umeri. Totul din această casă este veritabil.

— Mi-e teamă că nu sunt de acord cu afirmaţia.

— Acum eşti snob, obiectă ea.

— Nu-i aşa? Poate e mai bine să plecăm înainte să ne enervăm şi să te răzgândeşti.

Se îndreptară spre maşina lui fără să se atingă. Aproape îi era teamă să se apropie de el, dar pielea i se înfiora fără să vrea, ca şi cum ar fi fost uniţi printr-un fir invizibil, care se întindea peste spaţiul dintre ei. Maşina lui, un Jaguar negru, era bine întreţinută şi părea potrivită cu personalitatea lui. Alex rămase cu privirea fixată pe mâinile de pe volan, admirând forţa pe care o degajau şi dorindu-şi să-i simtă degetele pe obraz.

— Polly Wentworth mi-a făcut ieri o vizită, declară ea, dornică să umple tăcerea.

O'Rorke făcu o grimasă.

— Ce noroc pe tine! Ce făcea atât de departe de civilizaţie?

— Îşi vizita bunica, răspunse Alex, privindu-l. Mi-a spus să am grijă cu tine, că trecutul tău e presărat de inimi rănite.

Bărbatul râse.

— Poate că ar trebui să mă simt flatat, chiar dacă e mai mult decât o simplă exagerare. Şi ai crezut-o?

— Prefer să judec singură.

— O fată cu capul pe umeri. Cred că ţi-a vorbit şi despre Barbara, nu?

— Soţia ta? Nu, nu mi-a vorbit despre ea.

El o privi neîncrezător.

— Nu-mi spune că a lăsat să treacă ocazia unei bârfe savuroase.

Tonul pe care vorbea era amar, iar tânăra se simţea jenată.

— Nu mi-a spus nimic, declară ea, dorindu-şi să nu fi adus vorba despre acea femeie.

— În regulă, nu te agita. Oricum, e o poveste foarte veche.

— Dar cum poţi vorbi cu atâta lejeritate despre acest lucru?

Alex murmurase întrebarea, ca un copil temător.

— S-a întâmplat în urmă cu zece ani. Ce sugerezi că ar trebui să fac? Să ţin doliu şi să-mi pun în fiecare zi cenuşă în cap? întrebă el, oprind maşina şi întorcându-se s-o privească. Nu asculta bârfele. Adevărul este că Barbara a murit într-un accident de maşină în timp ce era în Franţa împreună cu amantul ei.

Alex ascultă aceste cuvinte spuse cu voce măsurată şi rece şi se înfioră, privind în ochii albaştri şi îngheţaţi.

— Îmi pare rău, murmură ea, deşi părea o replică total nepotrivită cu situaţia.

Dar ce ai putea să-i spui unui bărbat care declara aşa ceva?

El oftă.

— Şi mie mi-a părut rău în acel moment. Dar viaţa merge înainte, cum se spune, şi o am pe Erin, zâmbi bărbatul, bătând-o uşor pe mână. Hei, nu mă privi atât de trist. După cum am spus, e o poveste veche.

Vocea lui era calmă, dar putea vedea umbra din spatele ochilor lui. Ştia că încă îl doare, poate nu la fel de tare, dar suficient de mult ca să nu fie liniştit.

Bărbatul o privi, uimit de bogăţia expresiilor care se citeau pe figura ei, de la neîncredere la mânie şi la compasiune. N-avea nici cea mai mică idee de ce îi spusese despre Barbara, poate doar pentru a pune lucrurile la punct, o dată pentru totdeauna.

Slavă Domnului, se speculase destul pe această temă, mai ales când era vorba de Polly Wentworth.

Poate că era o greşeală să vorbească despre fosta lui soţie după atâţia ani, dar voia ca Alex să ştie adevărul, sau

cel puţin partea de adevăr pe care era pregătit s-o spună. Era singura persoană căreia îi spusese, singura care ştia ce se întâmplase cu adevărat, în afară de soacra lui, care avea tot interesul să-şi ţină gura.

Alex privea afară cu o expresie atât de tristă, încât îi păru rău că-i pusese pe umeri povara acestui adevăr. Se aplecă spre ea şi-i prinse bărbia, întorcând-o spre ea şi şoptind:

— Hei, nu te întrista, îţi garantez că am trecut peste asta.

Se adânci în ochii verzi, apoi îi văzu buzele tremurând şi ochii închizându-se în clipa în care se apropie mai mult de el. Se aplecă şi o sărută cu blândeţe pe buze, bucurându-se de căldura şi de moliciunea lor, cu simţurile ameţite de parfumul ei învăluitor.

Bărbatul simţi cum braţele ei se întind spre el, cum degetele îi ating ceafa mângâietor. Nu se retrăgea, dimpotrivă, se apropia de el, dornică să-i simtă atingerea. O strânse mai tare în braţe, trăgând-o mai aproape.

A

Brusc, tânăra încremeni şi se retrase. îl privi cu ochi mari şi surprinşi. El zâmbi întrebător, cu sprâncenele ridicate. Putea simţi gustul ei pe buze, şi numai cu un efort considerabil se abţinea să n-o prindă din nou în braţe.

Alex privi în jos.

— Schimbătorul de viteză… spuse ea. M-am lovit de el…

O’Rorke izbucni în râs.

— Foarte romantic, nu crezi?

Tânăra râse şi ea, simţind că se relaxează.

— Mă duci la cină sau nu? Mor de foame.

— Heronsgate era o casă de ţară, până în urmă cu vreo doi ani, începu să povestească Eden. A fost cumpărată de un mare lanţ hotelier şi transformată…

Alex ridică privirea spre copacii care mărgineau aleea pietruită pe care intraseră. Clădirea din faţa lor semăna destul de mult cu „Reşedinţa Langford”, cu camere cu ferestre înalte şi grădini pline de flori pe lateral.

Grădina din faţă fusese îndepărtată în cea mai mare parte, pentru a oferi mai mult loc de parcare. Totul era luminat cu felinare mari.

— Nu arată teribil? întrebă bărbatul, amuzat. Dar mâncarea este bună, acesta fiind singurul motiv pentru care vin aici.

Masa lor era aşezată într-un colţ discret al sălii mari, cu covoare roşii şi cu mese acoperite cu feţe de masă imaculate.

Erau deja câţiva consumatori la mese, iar Alex le simţi privirile curioase în clipa în care traversa sala.

— Lumea se uită la noi, murmură ea.

— Eşti fiica lui Hugh Langford, ar trebui să fii obişnuită, replică bărbatul cu un zâmbet.

— E ceva cu care n-am reuşit să mă obişnuiesc. Prefer să fiu anonimă.

— Bogăţia şi anonimatul nu stau niciodată împreună. Oamenii ca mine sunt fascinaţi de cei ca tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

El zâmbi larg.

— Nu-ţi pierde calmul, iubito. Nu trebuie să-ţi ceri scuze că eşti bogată. Ia loc şi încearcă să te simţi bine, gândeşte-te că eşti norocoasă că nu eşti ca noi.

Alex zâmbi ironic.

— E şi asta o formă de snobism, replică ea.

— Ai dreptate. Din întâmplare, i-ai spus tatălui tău că am călărit împreună ieri?

— Da. Mi-a dat telefon aseară. Mi-a spus că, dacă vreau să călăresc, o să-mi cumpere un cal.

— Ce drăguţ! Poate îţi vei alege unul la vânzările de vară. N-ar trebui să dai prea mult pe el, mai ales dacă nu vei avea nevoie de el decât în weekend. Fără îndoială, tatăl tău se va aştepta să am grijă de el atâta vreme cât veţi fi la Londra, dar ce mai contează încă un cal?

Tânăra îl privi lung.

— Nu prea îţi place tatăl meu, nu-i aşa?

— Draga mea, nu e o persoană prea plăcută. Genul lui nu prea este.

— Îţi place foarte mult să categoriseşti oamenii, O’Rorke?

— Am descoperit că se încadrează în câteva categorii de bază şi foarte puţini sunt cu adevărat companii plăcute.

— Îmi pare rău pentru tine. Trebuie să fie îngrozitor să vezi viaţa astfel, murmură tânăra cu răceală, rănită de indiferenţa lui.

El zâmbi.

— Sunt realist, Alex. Oricum, rămân optimist. Într-o bună zi, voi găsi pe cineva care să-mi schimbe punctul de vedere. Acum, să încercăm mielul, sau preferi pui?

Mâncară aproape în tăcere. O’Rorke părea să se bucure de mâncarea lui, în timp ce Alex învârtea prin farfurie bucăţelele de pui, dorindu-şi să fie la un milion de mile distanţă. Fusese o greşeală să vină în această seară. Acest bărbat avea ceva neliniştitor. Ceva care trecea dincolo de bariera pe care o ridicase împotriva emoţiilor şi care o atingea profund.

Îşi aminti sărutul lui din maşină şi se înfioră. Avea puterea s-o facă să simtă, iar asta era periculos mai ales pentru că bănuia că, după ce s-a hotărât într-o privinţă, nu acceptă un răspuns negativ.

Chelnerul luă farfuriile din faţa lor şi le prezentă oferta pentru desert. Ea clătină din cap, dar însoţitorul ei alese o prăjitură delicioasă cu friscă şi fructe.

— Ar trebui să încerci şi tu, e delicioasă.

Alex clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu mănânc niciodată astfel de lucruri.

— Treaba ta, dar nu ştii ce pierzi. Sper că nu te preocupă silueta, nu? întrebă el, privind-o de sus în jos, de parcă ar fi mângâiat-o cu privirea. Nu trebuie să-ţi faci probleme, arăţi perfect.

Vorbea cu naturaleţe, de parcă s-ar fi referit la prăjitura din faţa lui. Poate că asta era pentru el, un fel de obiect senzual, care trebuie savurat. Nu era nimic neobişnuit pentru ea, deoarece mai fusese tratată astfel.

Zâmbi cu răceală.

— Mulţumesc, domnule O’Rorke.

— Cu plăcere, deşi sunt sigur că ştii că e o remarcă evidentă. Îmi imaginez că eşti obişnuită cu complimentele.

— Sunt obişnuită cu oamenii care mă flatează, ca să ajungă la ceva ce doresc. Mă întreb doar ce ai putea dori de la mine, domnule O’Rorke?

Eden zâmbi.

— Toate la timpul lor, draga mea. Şi nu putem renunţa măcar pentru o vreme la adresarea asta pompoasă? Te-am sărutat deja de câteva ori şi cred că ar cam fi timpul să-mi spui pe numele mic.

Privirea lui părea amuzată şi oarecum ironică, dar dincolo de ea putea ghici că e ceva mai mult.

— Presupun că ai dreptate.

Bărbatul se aplecă în faţă.

— Vreau să te aud spunându-mi numele. Hai, spune-l!

— Eden, murmură ea.

El izbucni în râs.

— Vezi că nu e chiar atât de greu?

Goli sticla de vin în pahare, apoi îl ridică pe al lui:

— Pentru o mai bună înţelegere între prieteni.

— As putea fi de acord, dacă aş şti la ce te referi, ridică Alex din umeri.

Ochii lui străluceau de amuzament.

— Sunt sigur că nu mă bănuieşti că am şi alte motive ascunse, nu?

— Am învăţat din experienţă că e mai bine să fii suspicios în ceea ce priveşte motivele oamenilor, deoarece pot varia foarte mult. Nu cred că eşti altfel.

Bărbatul ridică din umeri.

— Numai timpul ne poate spune, Alex. Într-o zi, o să-ţi aduci aminte de această conversaţie şi o să te întrebi cum ai putut avea astfel de gânduri neplăcute despre mine.

— Chiar crezi asta?

Privirea lui era directă.

— Ştiu sigur.

— Uneori e greşit să fii atât de încrezător, îl avertiză

ea zâmbind.

Însoţitorul ei îşi termină vinul din pahar şi-l aşeză cu grijă pe masă.

— O să vedem.

Chelnerul îndepărtă farfuria goală şi aduse cafeaua. Chiar dacă tocmai mâncase o prăjitură, Eden bău cafeaua fără zahăr şi chiar ridică din sprâncene când o văzu că pune frişca.

— Spune-mi, întrebă el după plecarea chelnerului, unde ai învăţat să călăreşti atât de bine? Ar trebui să-ţi spun că i-ai impresionat pe băieţi. Tocmai mă întrebau când vei călări în prima ta cursă.

Conversaţia alunecase pe un teritoriu sigur, fără capcane, iar Alex se relaxă din nou.

— Credeam că ţi-am spus. Când eram mai tânără, eram ajutor la o şcoală de călărie din vecinătate ca plată pentru lecţii. Femeia care conducea această şcoală era de părere că sunt destul de bună.

— Trebuia să ajuţi ca să-ţi plăteşti lecţiile? întrebă el uimit. Tatăl tău nu ţi-a…?

— Mama nu voia să ia bani de la el. Cred că era o formă de mândrie, voia să-i demonstreze că poate să se descurce şi fără ajutorul lui financiar.

— Aşadar, ai fost singură cu mama ta toţi acei ani?

— Da, doar noi două. Dar eram fericite, în cea mai mare parte din timp. Cel puţin eu eram, nu ştiu sigur ce simţea mama. Îmi aduc aminte că, la început, plângea destul de mult. O auzeam noaptea, când credea că dorm, dar când o întrebam ce s-a întâmplat răspundea că e de vină imaginaţia mea. Nu ştiam prea multe atunci şi o credeam.

— Ce anume nu ştiai?

Alex clătină din cap.

— Nimic… nu contează.

Eden nu insistă.

— Apoi, după moartea ei, ai venit să locuieşti împreună cu tatăl tău?

— Da, a fost foarte diferit. Brusc, puteam avea tot ce-

mi doream. Problema era că eram nefericită fără ea. Aveam resentimente la gândul că fusese nevoită să se chinuie atâţia ani, când tata i-ar fi putut face viaţa mult mai uşoară.

— Cu toate acestea, ai rămas cu el. Mai mult decât atât, şi acum eşti cu el.

— Trebuie s-o fac, nu am altă soluţie.

— Haide, cu toţii avem soluţii. Câţi ani ai, nouăsprezece? Douăzeci?

— Douăzeci… dar nu înţelegi…

Cum ar putea înţelege cineva cât de posesiv poate fi Hugh Langford, ca şi cum ar fi pus-o să plătească pentru respingerea mamei ei? Reuşise s-o convingă că nu va putea scăpa niciodată, dacă nu-i dă el drumul. Apoi se gândi la Simon şi îşi dădu seama că tatăl ei şi fratele ei vitreg adăugau chiar în această clipă noi verigi la lanţul care o ţinea prizonieră.

— Ar fi greu să trăieşti fără confortul cu care te-ai obişnuit, după toţi aceşti ani, nu-i aşa?

Îl privi lung, detestând ironia din vocea lui.

— N-are legătură cu asta!

— Bine, bine, calmează-te, ridică el din umeri.

A

Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc. Nu vrei să facem o plimbare prin grădină şi să ne uităm la lac? Trebuie să faci neapărat această plimbare când iei cina la Heronsgate.

Alex nu-l crezu, dar se gândi că o plimbare la aer curat va fi plăcută. Era o seară caldă, iar luminile din grădină dădeau impresia de linişte şi pace.

Coborâră pe o alee largă spre lac. Pe marginea lui fuseseră aşezate bănci, la intervale egale. Eden părea să cunoască foarte bine locurile, iar Alex se întrebă câte femei adusese aici. Era un loc romantic, mai ales în lumina roşietică a apusului. Bărbatul mergea cu mâinile în buzunare, părând cufundat în gânduri, dar tânăra nu voia să se lase păcălită. N-avea încredere în el.

— Nu e niciun pod, declară ea dezamăgită. Toate

lacurile ar trebui să aibă un pod.

— Sunt de acord, dădu el din cap.

Alex respiră adânc, bucurându-se de mirosul de pământ şi de frunze şi încercând să se calmeze, deşi părea imposibil. Era foarte conştientă de apropierea lui şi se înfioră când umărul lui o atinse.

Ajunseră la marginea apei, iar tânăra vru să se întoarcă. Strânsoarea blândă o opri.

Eden se întoarse cu faţa spre ea, dar trăsăturile îi erau ascunse de întuneric.

— Ce e în neregulă? Eşti nervoasă ca o pisică speriată. Nu o să te atac, să ştii. Nu voi face nimic din ceea ce nu vrei să fac.

Vocea lui era mângâietoare, iar palmele îi mângâiau pielea fină a umerilor. Ea rămase nemişcată, privind spre el cu ochi mari, simţind cum i se strânge stomacul. De ce o afecta în acest mod? Era suficient s-o atingă şi se topea. Închise ochii, simţind până în adâncul inimii atingerea caldă a palmelor lui pe obraz.

Buzele lui o atinseră uşor, cu delicateţe. Alex se apropie mai mult de el, atingându-i umerii cu palmele şi mângâindu-i cu degetele tremurătoare. Eden începu să-i sărute obrajii, apoi bărbia, urcând din nou la buze şi la ochi. Părea să nu se sature să savureze fiecare porţiune de piele.

Tânăra îşi alunecă braţele în jurul gâtului lui, strecurându-şi degetele în părul des.

Bărbatul o împinse spre un copac, al cărui sprijin era binevenit, deoarece picioarele ei tremurânde erau pe punctul să cedeze. Se prinse de el, gemând încet, căutându-i flămândă sărutările şi apropierea.

— Frumoasa Alex, murmură el, în timp ce mâinile lui îi explorau corpul, încercând să-şi întipărească în minte fiecare trăsătură.

Ea era caldă şi ascultătoare, reacţionând la fiecare atingere şi cerere senzuală. Eden se concentră pe explorarea acestei neaşteptate disponibilităţi, trecând peste faptul că nu intenţionase să ajungă aici.

Nu-şi putea permite să ajungă prea aproape de Alex Langford.

Era fiica unuia dintre clienţii lui, iar bărbatul îşi făcuse de multă vreme o regulă: să nu se apropie prea mult de clienţii lui.

Dar era ceva în felul de-a fi al lui Alex care îl atrăgea; o inocenţă în ochii mari şi verzi care îl fascina, chiar dacă ştia că trebuie să fie fals. Fiica lui Langford nu poate fi atât de inocentă sau de vulnerabilă, deoarece tot ce atingea acel om trebuia să fie contaminat de corupţia lui.

Dar, dacă aşa stau lucrurile, de ce n-o lua pe Alex într-un loc mai retras, unde să poată face dragoste cu ea? îl dorea. Putea simţi dorinţa ei, la fel de mare ca a lui, şi poate că ar fi foarte plăcut…

Totuşi, nu voia să descopere că inocenţa nu era decât o iluzie, iar Alex nu era decât la fel ca femeile din cercul tatălui ei, ca Polly Wentworth, care folosea bărbaţii ca pe batiste.

Auzi oameni râzând în apropiere şi-şi dădu seama că intimitatea lor urma să fie invadată. îi dădu drumul cu greu, în acelaşi timp regretând, dar şi uşurat. Se întoarseră spre restaurant ţinându-se de mână.

Ajunseră apoi la maşină şi urcară. Farurile puternice luminau copacii care păreau că trec pe lângă ei. Eden conducea prea repede, iar Alex îşi strânse pumnii cu nervozitate. Nu-i plăcea viteza, mai ales când era vorba de condus pe întuneric.

— Te rog să încetineşti, poate vei da peste ceva, spuse ea în cele din urmă, cu voce încordată.

El nu râse, cum ar fi făcut tatăl ei, ci încetini imediat, privind-o încruntat.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, zâmbi el. Şi, ca să te liniştesti, animalele din zonă sunt în siguranţă. Nu mergeam chiar atât de repede.

— Ştiu, numai că e atât de întuneric, murmură ea, simţindu-se ca un copil.

Pielea îi era în continuare foarte sensibilă, iar apropierea lui nu-i era deloc de folos să-şi revină.

Ştia că ar fi trebuit să-l împiedice s-o sărute în grădină, că nu exista niciun viitor pentru această relaţie, dar părea că toată puterea ei, toată voinţa şi determinarea îi fuseseră anihilate, lăsând-o slabă şi în puterea lui. Trebuia să se gândească bine, iar acest lucru era imposibil în apropierea lui. Avea nevoie de singurătate, pentru a analiza aceste noi sentimente şi a reuşi să le înţeleagă.

Aruncă o privire spre el, spunându-şi că probabil i s-ar părea foarte amuzant dacă ar şti la ce se gândeşte. La urma urmei, în cercurile mai înalte, oamenii se sărutau şi făceau dragoste cu naturaleţe şi fără să-şi facă probleme legate de viitor. Probabil că Eden O'Rorke nu era nici el deosebit. Dacă ar şti că luase totul în serios, ar fi amuzat sau poate jenat, dar în orice caz hotărât să n-o mai vadă.

Spre surprinderea ei, gândul că s-ar putea să nu-l mai vadă era foarte neplăcut. Devenise important pentru ea, iar acest lucru o făcea fragilă.

Treceau printr-un sătuc destul de aproape de „Reşedinţa Langford", iar când farurile luminară clădirea înaltă a unei biserici, Eden spuse:

— Familia O'Rorke deţinea tot pământul din această zonă.

— Vrei să spui că familia ta a fost formată din aristocraţi proprietari de teren? replică ea, mulţumită că avea despre ce să vorbească.

El râse.

— Mai degrabă din piraţi irlandezi. Din câte am aflat, era vorba despre fiica bogată a unui englez care s-a căsătorit cu un irlandez fără un ban, dar de familie nobilă. Oricum, sângele aristocratic s-a cam subţiat cu vremea. „Cedrii" era locuinţa clanului, iar vărul meu Fitzgerald ar fi fost ultimul dintre aristocraţi.

— Nu te consideri urmaşul lor?

— Eu? în niciun caz. Sunt al doilea fiu al unui al doilea fiu, aşa că sunt aproape invizibil. Bunicul mi-a lăsat moştenire Ashdown pentru că iubeam amândoi caii şi nu pentru că mă credea urmaşul aristocraţilor. Dacă n-ar fi fost el, aş fi rămas în County Cork, împreună cu restul

familiei.

— Nu ştiam că ai crescut în Irlanda. N-ai nici urmă de accent.

— Asta din cauză că am fost educat în Anglia. Bunicul m-a adus aici când aveam vârsta lui Erin şi nu m-am mai întors decât în vacanţe.

— Dar familia ta? Părinţi, fraţi, surori?

— Părinţii mei sunt morţi amândoi, iar fratele meu locuieşte în Canada. În schimb, am o mulţime de mătuşi şi unchi, care se ceartă ca nişte pisici sălbatice şi care vin la toate cursele de cai din Irlanda la care sunt încris.

— Cred că sunt foarte mândri de tine.

El zâmbi larg.

— Cred că sunt, în felul lor. Mă gândeam s-o trimit pe Erin acolo, pentru câteva zile. Poate că-i va face bine să stea puţin cu verişorii ei irlandezi.

Alex se gândi la părul verde şi la muzica zbuciumată şi se îndoi că aşa vor sta lucrurile, dar se abţinu să facă vreun comentariu. Oricum, i se părea că despărţirea de îngrozitoarea Meryl Harper nu putea fi decât benefică.

— Am observat că n-ai fost foarte uimită când ai întâlnit-o ieri pe Erin, comentă el.

— Ar fi trebuit să fiu?

— Da, m-aş fi aşteptat la o reacţie în faţa părului verde, ceea ce mă face să mă întreb dacă n-ai mai văzut-o mai devreme, poate acasă?

— Am văzut-o în prima zi în care am vizitat Ashdown, spuse ea.

— Ah, îmi dau seama, ţi-a cerut să nu spui, râse el, amuzat. Cu ce te ocupai la vârsta ei?

— Călăream, îngrijeam cai, citeam despre cai, replică ea zâmbind. De ce mă întrebi?

— Erin urăşte caii. Când este acasă, petrece cea mai mare parte din timp întinsă în pat şi ascultând zgomotele acelea pe care le numeşte muzică sau îşi vopseşte părul în toate culorile curcubeului. Nu ştiu ce să mai fac, ridică el din umeri. Trebuie să recunosc, mă depăşeşte situaţia.

— Mamei ei i-au plăcut caii?

— Nu.

A

— Deci, asta este. În plus, nu te poţi aştepta să-i placă aceleaşi lucruri ca ţie, doar pentru că este fiica ta. Copiii au propriile lor minţi, sper că ştii.

— Nu trebuie să-mi spui asta. Eu sunt cel care trăieşte cu părul verde, îţi aduci aminte? Poţi să-ţi imaginezi cum e să vezi asta la fiecare mic dejun?

— Poate ar trebui s-o trimiţi în Irlanda, dacă îţi imaginezi că se pot descurca.

El râse.

— Pot să se descurce foarte bine. Mătuşa Morag poate să încremenească o mulţime doar cu o privire. Dar nu vreau ca Erin să creadă că o dau la o parte din viaţa mea. Cu toate că în ultimul timp am impresia că asta vrea, că mă urăşte. Sincer să fiu, mă doare.

După o pauză, Eden adăugă:

— Nu mă va ierta niciodată pentru că am vândut casa. A crezut că e a ei, pentru că Fitzgerald, prostul, i-a spus că o poate avea. Ceea ce era imposibil, chiar dacă n-ar fi fost plin de datorii. Avea şi el o soţie şi o fiică. O parte din banii de pe casă au ajuns la ele. Fitz mi-a lăsat moştenirea mie deoarece ştia că pot avea grijă de ele, dar Erin nu vrea să înţeleagă acest lucru.

— Când o să mai crească, o să înţeleagă.

— Sper că ai dreptate. Nu e foarte plăcut să ştii că propriul copil te urăşte.

Opri maşina în faţa „Reşedinţei Lanfgord”, iar Alex ridică privirea spre faţada întunecată. La fereastra holului se zărea o lumină slabă, ceea ce însemna că doamna Innes o aşteptase. Alex se simţea oarecum enervată. De parcă n-ar fi putut face o mişcare fără să fie urmărită şi toate mişcările ei înregistrate. Era sigură că tatăl ei era înştiinţat de toate drumurile ei. Se simţea de parcă ar fi fost într-o închisoare.

Se întinse şi deschise portiera.

— E târziu, cred că e cazul să intru. Mulţumesc pentru seara foarte plăcută.

Bărbatul nu încercă s-o oprească. Îşi sprijini ambele braţe pe volan şi o privi.

— Ai vreun plan pentru sâmbătă?

— Nu… nu cred.

— Melisande va participa la o cursă şi mă întrebam dacă nu vrei să vii s-o vezi alergând?

Alex ezită, dar el adăugă repede:

— Oh, ştiu că nu eşti de acord cu cursele, dar te asigur că se simte foarte bine; ar trebui să vezi cât e de nerăbdătoare înainte de cursă. Aş vrea să vii cu mine.

— Nu ştiu…

— Te rog, Alex.

Tânăra se hotărî brusc şi dădu din cap.

— Bine, mi-ar plăcea.

— Grozav. Vin să te iau la zece, sâmbătă dimineaţă.

Alex rămase o vreme urmărind maşina cu privirea, apoi se întoarse şi intră în casă cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 1

Prima persoană pe care Alex o recunoscu printre cei care veniseră să urmărească întrecerea fu Harry Wentworth.

Sperase să rămână anonimă în mulţime, dar acum era imposibil, cu Harry care se îndrepta spre ea cu hotărârea unui hipopotam care tocmai a descoperit o groapă de nămol.

— Ce naiba caută aici? murmură ea, disperată.

Eden ridică din umeri.

— Melisande e calul lui, draga mea. Ar fi cazul să fie interesat.

— Vrei să spui că nemernicul ăsta e proprietarul Melisandei? întrebă ea printre dinţii încleştaţi. De ce nu mi-ai spus? N-aş fi venit dacă aş fi ştiut că există riscul să dau peste el. Nu-l suport.

Se strădui să zâmbească, în timp ce bărbatul îşi făcu loc printre două femei în vârstă şi ajunse la ei cu un zâmbet radios pe faţa roşie şi transpirată.

— Alex, ce minunat să te văd aici! exclamă Harry de departe, astfel încât toată lumea se întoarse s-o privească.

De undeva din apropiere se zări bliţul unui aparat de fotografiat şi-şi dădu seama că e posibil ca a doua zi să găsească în ziare poza ei, însoţită de un titlu de genul: „Fiica industriaşului Hugh Langford bucurându-se de o zi la curse”. Să-l ia naiba pe Harry Wentworth!

— Bună, Harry. Tot domn ai rămas, comentă ea cu ironie, făcând un semn cu capul spre cele două femei pe care le împinsese.

— Ce? Oh, ele… n-ar trebui să-mi stea în cale, baborniţele. Dacă tot vorbeam despre asta, ai văzut-o pe Polly?

Mi-a spus că va trece să te vadă în drum spre Yorkshire.

— Da, a venit la prânz, replică Alex, dorindu-şi din toată inima să-l vadă plecat.

Dar Harry avea obiceiul să se agaţe ca o lipitoare, iar gândul că va avea o după-amiază plăcută cu Eden începuse să pară un vis.

Bărbatul o privea pofticios.

— Alex, trebuie să-ţi spun că arăţi numai bună de mâncat.

O mână transpirată se întinse şi o mângâie pe braţ, sub mâneca rochiei de mătase verde. Tânăra se crispă şi se îndepărtă. Cu coada ochiului, văzu pumnii încleştaţi ai lui Eden.

— Cu cine eşti? întrebă Harry, care nu observase reacţiile lor.

— E cu mine, replică Eden cu răceală, făcând un pas mai aproape.

Ochii bărbatului se măriră, surprinşi.

— Sper că-ţi dai seama cât eşti de norocos, O’Rorke, răspunse el, strângând braţul lui Alex. Nu e superbă? Dar, dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă. Tatăl ei supraveghează cu mare grijă întâlnirile ei şi nu prea cred că i-ai fi pe plac.

Harry cuprinse cu braţul umerii tinerei şi o strânse aproape.

— Chiar trebuie să vorbeşti despre mine de parcă n-aş fi de faţă? întrebă ea, furioasă.

El mirosea a fum şi a transpiraţie, iar mirosul respingător o făcu să-i întoarcă spatele. Încercă să se desprindă, dar bărbatul rezistă şi continuă să privească fără jenă în decolteul ei. Alex aruncă o privire spre Eden, care se înroşise de furie.

— Ia-ţi mâna de pe ea, mormăi O'Rorke.

Expresia lui criminală păru să-i spună tot ce era de spus lui Harry, care se retrase imediat.

— Bine, nu te enerva bătrâne, zâmbi el.

Nu mi-ar plăcea să fiu acuzat că braconez pe terenul altui bărbat, dar o cunosc mai de mult decât tine.

În spatele lor, caii se apropiau de linia de start. Eden aruncă o privire la ceas.

— E timpul să punem şaua pe Melisande, spuse el. Vii cu noi, Alex?

Recunoscătoare, tânăra se îndepărtă de Harry, care declară:

— Nu mă voi deranja să vin cu voi. Mă voi mulţumi să privesc de la bar şi voi coborî doar în clipa în care va câştiga şi va trebui să iau trofeul. Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine, Alex? E mai amuzant decât să stai cu toţi acei coate-goale din mulţime.

— Prefer mulţimea, mulţumesc, răspunse ea scurt.

Bărbatul continuă să zâmbească, netulburat.

A

— În acest caz, ne vedem mai târziu.

— Nu dacă te văd la timp! murmură ea.

Îl urmăriră cu privirea pe Geoff care o ducea pe Melisande la linia de start. Iapa părea nerăbdătoare şi dădea din cap ca o vedetă care pozează.

— Vezi despre ce vorbeam? spuse Eden. Adoră cursele, spre deosebire de iapa tatălui tău.

— Vei fi în stare s-o vindeci pe Moonflower de problemele cu nervii?

— N-am nicio idee. Nu sunt magician.

Tânăra zâmbi.

— Dar eşti unul dintre cei mai buni antrenori pentru caii de curse din ţară.

Eden râse, privind-o cu căldură.

— Flatările te pot duce oriunde, dar n-ar fi mai bine să lăsăm complimentele până după cursă?

— Crezi că va câştiga?

— Ar trebui, dar fac asta de destul de mult timp ca să ştiu că nimic nu e sigur. Să sperăm că se va purta bine, mai ales că oribilul Harry e aici s-o vadă.

Alex chicoti.

— Harry va fi prea beat ca să vadă ceva. E într-adevăr o fiinţă revoltătoare.

— Dacă te-ar mai fi atins o dată, i-aş fi smuls toţi dinţii din gură.

— Cred că ar fi fost o poveste foarte interesantă pentru ziarele de mâine, ridică ea din umeri, încercând să ignore tonul lui posesiv.

— Nu-i aşa? „Antrenor gelos atacă proprietar de cai”.

— Gelos?

Cu ochii îngustaţi, Eden observa caii de la linia de start.

— Ciudat, nu-i aşa? Gelozia nu e un sentiment cu care să fiu foarte familiar, dar când l-am văzut pe Harry Wentworth atingându-te, aş fi vrut să-i scot dinţii. Mă întreb de ce, murmură el, privind-o de sus.

Alex simţi că respiraţia i se opreşte în gât. Deşi erau înconjuraţi de mulţime, se simţea ca şi cum ar fi fost cuprinşi într-un balon invizibil.

Privirea lui o studie, oprindu-se pe buzele senzuale.

— Cu toate astea, Wentworth are dreptate într-o privinţă. Eşti superbă, numai bună de mâncat. Mi-ar plăcea să te sărut acum, în faţa acestei mulţimi, şi să le spun că îmi aparţii.

Străduindu-se să nu-şi piardă raţiunea, Alex reuşi să zâmbească slab.

— Ar fi o dovadă de exhibiţionism. În plus, nu-ţi aparţin, nu-i aşa?

Fu salvată de apariţia jocheului Melisandei, purtând culorile roşu şi auriu. Ascultând cum îi dădea indicaţii cu voce egală şi hotărâtă, îi venea greu să creadă că e

aceeaşsi persoană care îi spusese acele lucruri.

Se simţea nesigură pe ea. Totul era ireal. Cu toate acestea, când întâlni privirea lui, se simţi copleşită de prezenţa lui caldă şi sigură. I se părea atât de evidentă apropierea lor, încât se întrebă dacă puteau vedea şi oamenii din jurul lor acelaşi lucru.

Riscă să arunce o privire în jur, dar cu toţii păreau absorbiţi de cursa care era pe punctul să înceapă. Melisande câştigă detaşat. Lui Eden i se luă un interviu pentru televiziune şi nimeni nu păru să observe că Harry Wentworth era beat în clipa în care ridică trofeul.

Cursa luase sfârşit. Reporterii se împrăştiară în căutarea unor noi subiecte, Geoff o duse pe Melisande la grajduri, iar Harry împreună cu câţiva cunoscuţi plecară să sărbătorească.

— Haide, spuse Eden. Să mergem să ne amestecăm în mulţime, să fim anonimi pentru o vreme.

O luă de mână şi o conduse spre mulţimea adunată în jurul celor care ţineau pariurile.

— Vrei să pariezi?

Ea îl privi surprinsă.

— N-am făcut niciodată aşa ceva; nu ştiu cum se face.

— E simplu, râse bărbatul. Alegi un cal şi-i dai celui care strânge banii suma dorită. Uite, îi întinse el o bancnotă de zece lire. Pune-i pe Romantic Saturday.

— Ce nume ciudat pentru un cal. Crezi că va câştiga?

Eden zâmbi.

— Cred că are mai mult decât câteva şanse, ţinând cont de condiţii. În timp ce vorbea, privirea lui era fixată pe buzele lui. Era suficient s-o facă să simtă că i se face cald.

Alex luă banii din mâna lui, înfiorându-se la atingerea degetelor lui puternice, apoi îi dădu agentului de pariuri. Strecură apoi biletul primit în buzunarul lui Eden şi rămaseră să privească împreună cursa.

Bărbatul o cuprinse cu braţul şi o trase aproape de el. Putea să-i simtă căldura prin haine. Degetele lui i se strecurară sub păr, atingându-i pielea sensibilă a gâtului.

Se înfioră, lăsându-şi capul să se odihnească pe umărul lui, apoi ridică privirea spre el, cu ochi mari şi vulnerabili.

Oamenii din jurul lor priveau spre cai, aşa că nimeni nu-i observa. Eden o strânse mai aproape, auzindu-i oftatul uşor.

— Te vreau, sopţi el, fără să se poată abţine, întrebându-se cum ajunsese această femeie să-i intre sub piele.

Respiră adânc, simţindu-se ameţit de parfumul ei senzual.

Zgomotele din jurul lor crescură, în timp ce caii se apropiau de linia de sosire. La final, mulţimea se retrase din jurul lor, lăsându-i singuri aproape de gard.

— Am câştigat? întrebă Alex, simţindu-se ameţită.

Simţea corpul lui Eden aproape de al ei şi nu voia să se mişte, fiind sigură că picioarele n-o vor asculta.

Eden dădu din cap, zâmbind.

— Să mergem să ne ridicăm câştigul?

— Sunt banii tăi, observă ea în timp ce agentul de pariuri număra bancnotele. Nu-i vreau.

El ridică din umeri.

— O să dăm cu banul pentru ei. Dacă e cap, câştig eu, dacă e pajură, tu. De acord?

Aruncă o monedă, pe care o prinse cu dosul mâinii.

— Pajură!

Alex râse şi împinse banii spre el.

— Ţi-am spus că nu-i vreau.

Râsul ei uşor era delicios. Bărbatul adora modul în care îşi flutura părul, uitându-se la el. Dorea s-o prindă în braţe, dar era nevoit să se abţină, fiind într-un loc public.

— Bine, fu el de acord. O să-i donăm pentru o cauză nobilă, cum ar fi de exemplu Asociaţia Jocheilor Răniţi. De acord?

Ea dădu din cap aprobator.

— Mi se pare foarte potrivit.

Era ca şi cum nu-şi putea lua ochii de la el.

Cuvintele care îi ieşeau din gură n-aveau nicio legătură cu ceea ce gândea şi întinse mâna spre el,

bucurându-se să simtă că-i prinde degetele.

— Să plecăm de aici, spuse el, aruncând o privire peste umărul ei şi descoperind un reporter care se îndrepta spre ei. Nu am niciun chef de un interviu.

Se îndreptă cu paşi mari spre grajduri, unde Melisande era deja pregătită pentru călătoria spre casă.

— Poţi să pleci, Geoff, spuse Eden la vederea asistentului lui. Cu puţin noroc, te vei întoarce la timp pentru o halbă de bere la Feathers înainte de culcare.

Geoff zâmbi larg.

— Aşa să fie, şefule. Ne vedem mai târziu.

Maşina lui Eden era parcată în spatele grajdului şi ajunseră la Ashdown în mai puţin de o oră. Porţile erau închise. Bărbatul apăsă un buton de pe bordul maşinii şi se deschiseră automat să le dea voie să intre, apoi se închiseră la loc.

— Foarte impresionant, comentă Alex.

— Aşa şi trebuie să fie, replică Eden zâmbind. Proprietarii de cai vor să ştie că avem mare grijă de odoarele lor. După furtul de anul trecut de la Shergar, chiar şi grajdurile cele mai mici au instalat sisteme de securitate. E un semn al timpurilor, din nefericire.

Alex aruncă o privire în curtea imaculată. Personalul se ocupa de masa de seară a cailor, pregătind animalele pentru somn. Băieţii îi priviră

A 1» A tăwA w 1.

curioşi în clipa în care coborâră împreună din maşină, iar câţiva dădură din cap atotştiutori. Dar Eden ignoră toate reacţiile şi o conduse spre casă.

Înăuntru, închise uşa de la bucătărie şi se sprijini de ea cu un oftat. Casa era foarte tăcută, cu excepţia ticăitului uşor al unui ceas. Alex se simţi brusc jenată.

— Unde este toată lumea? întrebă ea repede.

Eden o privi pe sub sprâncene.

— Meryl a luat-o pe Erin la Londra pentru weekend, ca să facă nişte cumpărături pentru călătoria în Irlanda. Nu se vor întoarce până luni dimineaţa.

— Te-ai hotărât s-o trimiţi în Irlanda?

— Da, cred că este cel mai bine pentru ea.

Alex îi întâlni privirea, conştientă că băieţii de afară ştiau că sunt singuri.

— Nu crezi că ar trebui să mă conduci acasă?

— Asta vrei?

Aerul dintre ei vibra, încărcat de tensiune.

— Nu este vorba de ce vreau. Băieţii…

Bărbatul se îndepărtă de uşă şi se apropie de ea.

— Băieţii îşi vor vedea de treburile lor şi mă vor lăsa să mă ocup de afacerile mele.

— Vorbeşti de parcă ar fi ceva impersonal, comentă ea cu răceală.

Braţele lui se odihniră pe umerii ei.

— Asta crezi? Crezi că te-am adus aici ca să fac dragoste cu tine, deoarece casa este goală?

— Nu ştiu ce să cred, ridică ea din umeri, jenată de sinceritatea lui. Mi-a plăcut foarte mult ziua de azi…

— Nu s-a terminat încă…

Bărbatul se aplecă spre ea, luându-i buzele în stăpânire. Ca de obicei, orice rezistenţă din partea ei se topi instantaneu. îl cuprinse cu braţele, uitând orice altceva în afară de prezenţa şi atingerea lui.

Eden o privi, zâmbind blând şi mângâindu-i obrazul cu un deget.

— M-ai cucerit, Alex Langford, ştii asta? O singură privire a ochilor tăi mari şi verzi, şi uit în ce zi suntem. Stau noaptea în pat, fără să pot dormi, şi-mi doresc să fii cu mine. Mă înnebunesc singur, imaginându-mi că te ţin în braţe şi facem dragoste în întuneric… Te vreau atât de mult!

Tânăra închise ochii, pierzându-se în cuvintele lui. Avea reputaţia unei femei reci în grupul de bărbaţi care îi făceau curte, iar acest lucru se datora palmelor pe care le dăduse puţinilor care depăşiseră teama de tatăl ei şi se apropiaseră prea mult. În consecinţă, o lăsau singură, căutând partenere mai puţin dificile, astfel că experienţa ei era practic nulă. Acum se lăsa în voia instinctului, care îi şoptea să se relaxeze.

Eden simţi momentul în care dorinţa depăşi reţinerea ei firească, şi îşi relaxă şi el controlul, mângâindu-i corpul cu mişcări lungi, lipind-o de corpul lui puternic.

Simţind dorinţa lui, Alex deschise ochii, curiozitatea amestecându-se cu teama.

— Vrei să mă opresc? întrebă el, sărutând-o uşor pe gât, îmbătat de parfumul ei.

Ea tremură, apropiindu-se mai mult de el, iar bărbatul îşi dădu seama cu încântare că se hotărâse să aibă încredere în el.

— Nu, nu te opri, murmură ea.

Îşi strecură braţele în jurul gâtului lui şi îşi lipi buzele de pielea gâtului, ridicându-se pe vârfuri ca să se apropie mai mult de el.

El o ridică în braţe şi o duse prin casa tăcută spre dormitorul lui, lăsând-o pe patul acoperit cu o cuvertură albastră.

Fereastra era deschisă şi camera era plină de mirosul florilor şi de murmurul uşor al vântului prin frunzele copacilor. Alex, cu părul întins pe pernă şi braţele ridicate deasupra capului. Rochia ei verde o făcea să pară o floare exotică. Eden îngenunche lângă ea, zâmbindu-i.

Tânăra închise ochii, conştientă doar de senzaţia mâinilor lui care o dezbrăcau încet, de parfumul lui bărbătesc care îi umplea nările, de gustul pielii lui pe buzele ei. Simţi puterea abia ţinută în frâu a corpului gol care se întinse lângă ea. Întâi cu timiditate, apoi din ce în ce mai curajoasă, îi exploră corpul, bucurându-se de senzaţia muşchilor puternici.

Bărbatul stătea întins pe o parte, permiţându-i să se familiarizeze cu corpul lui. Se aplecă apoi spre ea, sărutând-o cu o foame care îi lăsă pe amândoi fără suflare, apoi buzele lui coborâră mai jos, arzându-i pielea. Când atinseră pielea sensibilă a sânilor, Alex se încordă, gemând uşor. îl strânse mai tare, cu braţe tremurătoare.

El râse uşor.

— Nu fi nerăbdătoare, iubita mea, avem destul timp. Vreau să fie plăcut pentru tine.

Buzele lui presărau sărutări la întâmplare pe pielea fierbinte, iar Alex îşi strecură degetele în părul lui.

Nu mai era capabilă să se gândească la ceva.

Nu era conştientă decât de senzaţiile produse de atingerea lui, iar el era singura persoană din lume. Se oferi lui, ca şi cum toată viaţa de până acum n-ar fi fost decât aşteptarea acestui moment.

Eden făcu dragoste cu ea cu răbdare şi delicateţe, conducând-o în necunoscut cu atâta blândeţe, încât nu-i mai era teamă.

Avea încredere în el, ştia că nu-i putea face rău, iar momentul trecător de durere deveni curând doar o amintire.

Senzaţiile necunoscute care o copleşeau, ducând-o pe culmi pe care nu le cunoscuse niciodată, erau dureros de plăcute. Bărbatul o ţinu strâns, iar ea ascultă bătăile puternice ale inimii.

În cele din urmă, braţele lui se mişcară, mângâindu-i gâtul şi ridicându-i apoi bărbia s-o poată privi în ochi.

— Te simţi bine? întrebă el. Te-a durut foarte rău?

Tandreţea şi îngrijorarea lui o copleşiră. Cu lacrimi de bucurie în ochi, Alex clătină din cap:

— Nu, nu m-a durut foarte rău. A fost…

Vocea i se stinse şi îşi ascunse cu timiditate faţa la pieptul lui.

C\. A A.A. 1 A

— Spune-mi, îi ceru el, mângâind-o în continuare, de parcă n-ar fi vrut să se desprindă de ea.

Se întoarse din nou pe o parte, privind-o în faţă şi depunând sărutări pe gâtul ei expus.

— Spune-mi.

— A fost de necrezut, sopţi ea. Nu m-am gândit niciodată… N-am ştiut… E tot timpul aşa?

Eden râse şi o trase mai aproape.

— Poate fi. Depinde…

Tânăra se lipi de el, uitând de timiditate.

— De ce depinde?

— De sentimente, de emoţii… Sunt două tipuri de

dragoste. Primul apare datorită atracţiei fizice, iar a face dragoste nu este decât un act de plăcere reciprocă, fără niciun fel de angajament din vreo parte.

— Şi al doilea tip? întrebă Alex încet, dându-şi seama că probabil acest moment nu fusese la fel de memorabil pentru el cum fusese pentru ea.

La urma urmei, nu era prima oară. Ea se dăruise total. Ceea ce fusese pentru ea un angajament, pentru el putea fi doar o plăcere de moment.

El oftă, iar palma lui îi cuprinse obrazul, căutându-i privirea.

— Al doilea tip apare când două persoane sunt îndrăgostite, iar actul de a face dragoste este expresia sentimentului profund care îi leagă.

Se opri aici, lăsând-o nedumerită, simţind că aceste cuvinte sunt nişte săgeţi care pătrund în inima ei, lăsând-o ca de gheaţă.

Alex şi-ar fi dorit din toată inima să-i spună că-l iubeşte, dar îşi dădea seama că nu este corect să-l împovăreze cu dragostea ei. La urma urmei, se străduise să-i explice: atracţia sexuală este un lucru, pe când dragostea este cu totul altceva.

— Hei, ce s-a întâmplat? întrebă el, ştergându-i lacrimile de pe obraz.

Nu-şi dăduse seama că plânge şi încercă să-i întoarcă spatele, să n-o vadă. Dar el o trase înapoi şi-i şterse lacrimile mai întâi cu degetele, apoi cu buzele.

— Alex, dragostea mea, murmură el, strângând-o din nou cu pasiune.

Cuprinsă de dorinţă, tânăra se oferi din nou, cuprinzându-l cu braţele, pătrunzând din nou în spirala pasiunii care o ducea din ce în ce mai sus, pe înălţimi ameţitoare, dar de unde era sigură că nu va cădea, ţinută strâns în braţele lui.

Căzură împreună, îmbrăţişaţi, transpiraţi şi satisfăcuţi. Ca o binecuvântare, somnul îi cuprinse aproape imediat.

Eden se mişcă încet, încercând să-şi domolească

durerea dintr-un umăr. Capul ei se sprijinea pe umărul lui, iar părul îi era împrăştiat pe piept. Parfumul ei îi umplea nările şi o strânse mai aproape, bucurându-se de corpul ei cald.

Cu toate acestea, simţea un oarecare regret. Făcuse o mişcare importantă şi nu mai putea da înapoi. Dar ce va urma acum?

Îşi dădea seama că, deşi se cunoşteau de puţin timp, Alex devenise foarte importantă pentru el. Nu-şi putea imagina viaţa fără ea, iar dorinţa de a fi a lui fusese atât de copleşitoare, încât nu se mai gândise la Hugh Langford, care nu va fi foarte încântat să afle că fiica lui are o relaţie cu un antrenor de cai de curse.

Alex oftă în somn şi se mişcă. Eden o simţi că se încordează şi o mângâie pe spate, liniştitor. Era caldă şi încrezătoare ca o pisicuţă, iar dorinţa de a o proteja îl copleşi.

Auzi telefonul sunând la parter, dar hotărî să-l ignore. Oricine ar fi, o să mai încerce o dată, îşi spuse el, sărutând-o pe femeia din braţele lui. Ea deschise ochii şi zâmbi, ghemuindu-se mai aproape.

— Haide, pisicuţo, râse el. Să mergem să mâncăm ceva, mor de foame.

Alex se ridică, căscând. El o urmări întinzându-se, cu o expresie mulţumită şi senină. O mângâie uşor, simţindu-i moliciunea sânilor, simţind că e cuprins din nou de dorinţă. Ochii ei sclipiră şi râse:

— Nu te credeam un maniac al sexului, comentă ea, mângâindu-l provocator.

El gemu şi se întoarse cu spatele.

— Dă-te jos din pat, vulpe fără ruşine, sunt terminat.

Ea se lipi de el, savurând senzaţia corpurilor lor şi-l sărută pe gât, urcând spre ureche.

— Bietul bătrânel, murmură ea.

Eden se întoarse imediat, imobilizând-o sub corpul lui puternic şi sărutând-o cu pasiune.

— Tu ai vrut-o… Bietul bătrânel, da?

Când putu din nou să vorbească, Alex spuse:

— N-am visat niciodată că poate fi aşa. Mi se pare că am primit un cadou surpriză.

Bărbatul zâmbi.

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

Alex se aplecă spre el, mângâindu-i pieptul cu părul.

— Tu ai făcut totul plăcut, murmură ea, sărutându-l.

Acum, ce vom face?

El îşi strecură degetele în părul ei, trăgând încet până când tânăra ridică privirea spre el. îi cuprinse faţa în palme şi o privi lung, evitând adevăratul sens al întrebării.

— Acum, draga mea, o să facem un dus, apoi vom merge să căutăm ceva de mâncat.

Făcură dus împreună şi, pentru prima oară, Alex descoperi plăcerea erotică de a avea pe cineva care s-o spele.

Era nerăbdătoare să-i întoarcă serviciul şi făcură dragoste din nou, cu apa caldă curgând pe corpurile lor încinse. După câtva timp, Eden se sprijini de perete, prefăcându-se epuizat.

— Mă ucizi, femeie, mormăi el.

Alex se înfăşură în halatul lui şi începu să râdă.

— Tu ai început, nu eu.

El o prinse în braţe şi legă cordonul halatului.

— Nu mă poţi învinovăţi. Eşti aici şi arăţi incredibil de minunat. Cum aş putea să nu te iubesc?

În acea clipă, ea se simţea copleşită de fericire. Corpul îi era cuprins de o moleseală plăcută, avea cearcăne sub ochi şi o dureau buzele, umflate de sărutări, dar se simţea uşoară ca o pană.

Îi prinse palma şi depuse un sărut uşor în centrul ei.

— Te iubesc, murmură ea, convinsă de adevărul cuvintelor acestora. Te iubesc.

El o prinse în braţe şi o strânse cu putere.

— Acum te cred, dar să vedem ce simţi mâine, da?

O sărută încă o dată, apoi se întoarse să se îmbrace. Ea îl urmări cu privirea, simţind că îl iubeşte atât de mult, încât aproape doare. Ştia că îi dăduse timp să se gândească, dar nu avea nevoie.

Se duseră împreună în bucătărie, unde bătrânul câine se trezise şi privea plin de speranţă spre bolul de mâncare, acum gol. Dădu încet din coadă simţind apropierea stăpânului lui. Pisica portocalie sări şi ea în mijlocul camerei, miorlăind indignată.

— Cred că e mai bine să-i hrănesc pe ei mai întâi, dacă vrem să avem linişte, clătină din cap Eden, apoi se întoarse spre Alex. Am uitat să te întreb: găteşti?

Ea ridică din umeri.

— Depinde de ce vrei să mănânci.

Pot să fac lucruri artistice, cu salată verde şi diverse ornamente, dar nu mă pricep la lucrurile de bază.

Se simţea ruşinată şi ignorantă, dorindu-şi să fi fost mai atentă când mama ei încercase s-o înveţe să gătească. După aceea, nu mai avusese niciun motiv să-şi facă probleme, deoarece doamna Innes se ocupa de gătit.

— Ce păcat! Prefer lucrurile de bază, sunt mai hrănitoare. Oricum, e foarte uşor să găteşti, cum de nu poţi s-o faci?

Ea îl privi neajutorată.

— N-am învăţat niciodată.

Eden puse mâncare pentru câine în bolul de pe podea.

— Aceasta, dacă nu te superi, este o scuză foarte proastă. Dar nu e prea târziu să începi să înveţi, spuse el, privind-o pe sub sprâncene. Se pare că învăţăm multe azi, nu? Vezi că în dulapul de acolo se află tigaia. E chestia aceea rotundă de metal, cu o coadă lungă, în cazul în care nu ştii.

— Ştiu cum arată o tigaie, se încruntă ea.

Nu trebuie să fii atât de superior.

— Nu te enerva, clătină el din cap. Acum, pune tigaia pe reşou. Apoi, deschizi frigiderul şi scoţi şuncă şi ouă. Presupun că ştii cum arată, nu?

— O să dau imediat cu ele după tine, murmură ea, trântind şunca pe masă.

Pisica o privi cu interes şi se îndreptă imediat spre ea, dar Eden o opri cu o mână.

— Nu, Tiger, nu e pentru tine. Uite mâncarea ta.

Se spălă apoi pe mâini şi se îndreptă spre reşoul electric unde Alex se străduia din răsputeri să descopere butonul şi se simţea ruşinată de propria ignoranţă.

— Aici e, spuse el, întinzându-se peste ea şi răsucind butonul.

A

— Îmi pare rău, murmură ea. Mă simt atât de inutilă…

— Nu-ţi face probleme, declară el cu veselie. Nimeni nu poate fi bun la toate. În plus, am descoperit amândoi că înveţi repede.

O sărută pe obraz, apoi o dădu la o parte.

— Acum, fii atentă şi data viitoare vei şti.

Alex se aşeză mulţumită pe un scaun şi-l urmări în timp ce gătea, bucurându-se la vederea luminii care desena umbre pe pielea lui.

— Dacă te uiţi în continuare aşa la mine, o să ard mâncarea, o avertiză el.

Tânăra se îmbujoră, dându-şi seama că observase modul în care îl fixa cu privirea.

— Îmi place să mă uit la tine, murmură ea cu timiditate. Iar tu mi-ai spus că trebuie să fiu atentă.

El chicoti.

— Să fii atentă la gătit, nu la mine. Cum aş putea să mă concentrez la ce am de făcut, dacă mă priveşti cu atâta plăcere.

— N-ar fi trebuit să ai un corp atât de frumos.

Bărbatul puse mâncarea pe farfurie cu un zâmbet larg.

— Poftim, cred că avem nevoie de mâncare ca să ne refacem rezerva de energie.

Alex descoperi că-i era foame. Se simţea foarte bine în faţa lui Eden la masa din bucătărie, mâncând omletă cu suncă, ca şi cum era cel mai firesc lucru din lume. Îşi imagină cum ar fi să facă acest lucru în fiecare zi, să poată ridica ochii din farfurie şi să-l vadă în faţa ei.

Dar era o prostie să se gândească la acest lucru. Era

doar o zi specială, care se va termina la un moment dat, împreună cu lumea de vis din mintea ei. O lume în care tatăl ei şi Simon nu aveau loc, iar ea şi Eden erau fericiţi împreună.

Ridică privirea şi-i întâlni ochii pătrunzători. Se simţi jenată, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

— E foarte bun, spuse ea.

— Am învăţat singur să gătesc, replică bărbatul, turnând cafea în ceşti. O să-mi fie dor de tine, Alex, adăugă el, după o scurtă pauză.

— Nu înţeleg. Cum adică o să-ţi fie dor de mine? Oare pleca undeva? îşi dădu brusc seama că acest gând o îngheţa.

— Când o să te întorci la Londra, răspunse el.

Alt A

prinzându-i mâna.

Cum o să mă descurc fără tine?

Tânăra zâmbi slab.

— O să-ţi trimit o vedere.

— Da, minunat. „Mi-aş dori să fii aici” sau ceva de genul ăsta.

Vocea lui era rece. Poate chiar voia să plece. Poate că îşi spunea că despărţirea va răci relaţia dintre ei şi-i va permite să stea departe.

Alex ştia că o dorea, dar era sigură că nu era pregătit pentru un angajament.

Capitolul 8

Se întoarse cu spatele, încercând să ascundă lacrimile care-i apăruseră în ochi.

Eden se ridică brusc în picioare şi puse farfuriile în chiuvetă.

— Le spăl eu, se oferi Alex. E corect aşa…

— Nu, lasă-le, clătină el din cap. E destul timp. Trebuie să verific dacă totul este în regulă şi pregătit pentru noapte. Vii cu mine?

Ea aruncă o privire la halatul cu care era îmbrăcată.

— Nu pot ieşi astfel.

— Oh, haide, e întuneric, nu te va vedea nimeni. Şi

dacă te văd, nu e treaba lor.

Seara era caldă şi încărcată de miros proaspăt de flori. Se plimbară de mână printre grajduri, iar Eden îi arătă unde instalase alarme pentru a-i detecta pe intruşi.

— Dacă intră cineva, la secţia de poliţie răsună imediat alarma. În câteva minute, maşinile poliţiei pot ajunge aici.

— E foarte liniştitor. Ai avut vreo încercare de pătrundere ilegală?

— Nu încă, mulţumesc lui Dumnezeu, dar sunt pregătit pentru orice eventualitate.

Aceste animale frumoase valorează o mulţime de bani.

— Le iubeşti, nu-i aşa? murmură Alex.

Era foarte obişnuită cu oamenii care priveau caii doar ca pe nişte surse de venit, oameni ca tatăl ei.

— Desigur, îmi iubesc caii. Îmi place să scot ce e mai bun din ei, şi cred că este posibil s-o faci fără să-i lovesti. Dacă un jocheu are o reputaţie proastă, nu va călări niciodată un cal antrenat de mine, oricât ar fi de bun.

— Mă bucur.

Ajunseră la capătul curţii, unde un felinar arunca o lumină slabă în jur. Un bărbat apăru din umbră în clipa în care se apropiară. Era Geoff, asistentul principal al lui Eden.

— Bună seara, şefule… domnişoară, spuse el cu respect, fără să dea dovadă de curiozitate.

Alex era bucuroasă că întunericul îi ascundea trăsăturile. Cu Eden doar în pantaloni şi ea în halatul lui de baie, ce ar putea crede oricine?

— Totul e în regulă, Geoff? întrebă Eden.

— Da, şefule. Nicio mişcare. Sper că totul va fi liniştit, dar prognoza meteo anunţă furtună cu fulgere în această noapte.

Priviră toţi trei spre cerul senin, presărat cu stele. Nu se vedea nici urmă de nor.

— Poate că au greşit din nou, murmură Eden. Noapte bună, Geoff, adăugă el, îndreptându-se spre casă împreună

cu Alex.

— Noapte bună, şefule… domnişoară.

— Credeam că ai spus că nu ne va vedea nimeni, comentă Alex când erau destul de departe să nu fie auziţi.

El râse şi o cuprinse cu braţul.

— Nu-ţi face probleme pentru Geoff, este sufletul tactului şi discreţiei.

— Şi un bărbat al lumii, replică ea cu răceală.

— Dacă te referi la lumea adulţilor, da. Desigur, a ghicit că tocmai am făcut dragoste, răspunse el, privind-o. Şi de dacă? Se întâmplă tot timpul, şi să încerci să te prefaci e ca şi cum ai insista şi la vârsta adultă să susţii că barza aduce copiii.

Alex era nevoită să admită că avea dreptate. Era prea târziu să se mai prefacă, oricum. În ciuda jenei care o cuprinsese, era ceva în ea, un soi de mândrie feminină care o făcea să dorească să spună tuturor ce lucru minunat se întâmplase între ea şi Eden…

Înapoi în casă, spălară farfuriile, discutând despre diverse lucruri, deşi era suficientă o singură atingere ca dorinţa să apară din nou la suprafaţă.

— Rămâi în noaptea asta? întrebă Eden în cele din urmă, deşi era mai mult o declaraţie decât o întrebare.

Ea îl privi lung, încântată la gândul că va dormi toată noaptea cu el şi se va trezi dimineaţă în acelaşi pat.

— Da, răspunse ea.

Apoi îşi aminti de doamna Innes, care o aştepta trează, şi care o aştepta mereu când era plecată, neliniştită ca o mamă, chiar dacă nu făcea decât să asculte ordinele tatălui ei.

— Trebuie să dau un telefon acasă… doamna Innes…

— Desigur. Telefonul e în birou, după ce traversezi holul. Te rog să-l foloseşti.

În acea clipă, auziră o maşină oprind în faţa casei. O uşă se trânti şi din apropiere răsună zgomotul unor tocuri. Eden murmură o înjurătură, iar Alex rămase nemişcată, urmărind cu ochi mari deschiderea uşii de la bucătărie.

Meryl Harper intră cu paşi mari, indignată şi pusă pe

ceartă.

— E bine că unul dintre băieţi era afară şi ne-a dat drumul să intrăm, altfel am fi stat afară toată noaptea! declară ea cu răceală. Trebuie să plăteşti taxiul, n-am avut schimbat.

— Mă mai miră? comentă Eden enervat. Bună, Meryl, credeam că rămâneţi la Londra până luni.

Un rânjet răutăcios apăru pe figura femeii.

— Văd şi eu. N-ai prea irosit timpul, nu-i aşa? Bună seara, domnişoară Langford. Pot să sugerez să vă duceţi la etaj şi să vă faceţi decentă înainte să vă vadă copila? spuse ea, făcând o grimasă dispreţuitoare spre halatul tinerei. Acest gen de lucruri are un impact negativ asupra minţii unui copil, cred că ştiţi. Erin a adormit în maşină, continuă ea, întorcându-se spre Eden. Încearcă s-o aduci sus, fără s-o trezeşti. E moartă de oboseală, biata de ea.

Am încercat să-ţi dau un telefon înainte de a pleca din Londra, dar se vede că erai prea ocupat ca să răspunzi!

Replicile ei alungară toată bucuria din sufletul lui Alex, făcând-o să se simtă ieftină şi murdară.

Cu o privire disperată în direcţia lui Eden, alergă pe scări spre dormitor, oprindu-se în faţa patului.

Lenjeria sifonată părea să o ironizeze, în timp ce se îmbrăcă repede. Aranjă apoi cuvertura şi ieşi din cameră. Pe scări îl întâlni pe Eden, care urca împreună cu fiica lui. Aceasta se trezise şi o privi cu ură. Alex se înfioră. Atâta ură din partea unui copil era nefirească.

— Bună, Erin, spuse ea. Te-ai simţit bine la Londra? Ştia că vocea ei era prea ascuţită şi veselia părea artificială, dar nu putea trece pe lângă ea fără să spună niciun cuvânt, mai ales că Eden îi aruncase o privire rugătoare, de parcă ar fi implorat-o să înţeleagă.

Dar încercarea ei de a fi prietenoasă se izbi de un zid de piatră, în timp ce fata îi întoarse spatele şi intră în camera ei, trântind uşa.

Bărbatul ridică din umeri, neajutorat.

A

— Îmi pare rău. Aşteaptă-mă să-mi iau o cămaşă şi te

voi conduce acasă.

Meryl Harper stătea la masa din bucătărie, bând o ceaşcă de ceai.

Abia ridică privirea când Alex intră în cameră.

— Se pare că am ajuns într-un moment nepotrivit, nu-i aşa? Erai pregătită să stai peste noapte?

— Nu cred că este treaba dumneavoastră, doamnă Harper, răspunse Alex cu răceală.

Privirile femeii erau veninoase.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, fetiţo. Doar nu-ţi imaginezi că eşti prima? Am avut fete care-i dădeau telefon la orice oră, după ce le părăsise şi crede-mă, nu va fi altfel în cazul tău, chiar dacă ai un tată bogat.

Uită-l, draga mea, ascultă-mă pe mine. Nu e bun pentru tine, nu e bun deloc.

— Mulţumesc foarte mult, Meryl, răsună vocea lui Eden din cadrul uşii.

Femeia ridică privirea.

— Cineva trebuie s-o avertizeze pe biata fată în ce vrea să se amestece.

El privi scurt în direcţia lui Alex, în timp ce-şi încheia haina.

— Cred că ştie foarte bine ce face.

Şi, dacă tot am vorbit că Erin pleacă în Irlanda, ai putea foarte bine să te întorci la Londra mâine dimineaţă.

— Nu poţi să scapi atât de uşor de mine! murmură femeia cu răutate. Ştiu totul despre tine, să nu uiţi!

— Ba pot să scap, replică el cu dulceaţă. Ceea ce ştii nu ne mai poate răni, şi m-am săturat de otrava ta. Nu eşti binevenită în casa mea, iar mâine va trebui să pleci. Ai înţeles?

Meryl începu să ridice vocea, enervată:

— Cum ţi-ar plăcea să-i spun lui Erin adevărul, că nu eşti tatăl ei? Pot s-o fac, ştii foarte bine că mă va crede, iar tu o vei pierde cu adevărat!

Cu toţii auziră ţipătul ascuţit din pragul uşii şi se întoarseră s-o vadă pe Erin care părea foarte mică şi vulnerabilă în cămaşa de noapte albastră, cu picioarele

goale pe podeaua de lemn. Faţa ei era albă ca varul, buzele îi tremurau şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Nu e adevărat, draga mea, îi spuse Eden, apropiindu-se de ea.

E doar o bătrână rea care încearcă să ne facă rău.

— Cum îndrăzneşti? urlă Meryl, scoasă din minţi. Mincinosule! De ce nu-i spui adevărul, cum ţi-ai înşelat propriul frate, lipsindu-l de copilul lui!

Eden făcu un pas spre ea, cu o expresie criminală. Ochii ei se măriră de teamă şi făcu un pas înapoi.

— Nu mă atinge! îl avertiză ea.

Bărbatul se opri, cu pumnii încleştaţi, privind-o încruntat.

— Nu-ţi face griji, murmură el, n-o să mă murdăresc. Mi-am schimbat părerea: nu pleci mâine dimineaţă, pleci chiar acum. Cheamă-ţi un taxi, apoi fă-ţi bagajul şi dispari. Ai înţeles?

— N-aş mai rămâne o secundă nici dacă m-ai implora, replică ea, trecând pe lângă Erin şi ieşind din cameră.

Copilul rămase pe loc, părând o statuie mică, privindu-l pe Eden cu ochii plini de lacrimi.

— Nu e adevărat, nu-i aşa? murmură ea. Te rog, spune-mi că nu e adevărat.

El îngenunche lângă ea şi-i luă mâinile reci în ale lui. Alex ştiu că uitase că se afla în aceeaşi cameră cu ei, şi că încerca doar să găsească o explicaţie răutăţii lui Meryl.

— Ascultă, Erin, spuse el cu blândeţe, te-am iubit din ziua în care te-am văzut născându-te. Asistenta te-a pus în braţele mele şi te-am privit spunându-mi: „Ea e fiica mea”. Eşti fiica mea şi te iubesc.

— Dar bunica a spus…

— Ştiu ce a spus, o întrerupse el. Şi într-un fel, era adevărat. Mama ta era deja însărcinată când ne-am căsătorit, dar am iubit-o şi am ştiut că te voi iubi şi pe tine, când te vei naşte. Nu contează cine este tatăl tău biologic; niciodată n-a contat. Ai fost întotdeauna fiica mea.

Înţelegi?

Fata îl privi lung, iar Alex îşi ţinu respiraţia. Ar fi

dorit să dispară şi să-i lase singuri, dar nu se putea mişca fără să le atragă atenţia. Aşa că rămase pe loc, spectator fără voie al rugăminţii lui Eden spre fiica lui, de a-l accepta aşa cum este.

În cele din urmă, Erin se mişcă, aruncându-se în braţele lui plângând şi strigând:

— Oh, tati, te iubesc!

Eden o cuprinse cu putere, cu obrajii uzi de lacrimi.

Ochii lui întâlniră privirea lui Alex peste umărul fiicei lui şi zâmbi uşurat.

Alex zâmbi şi ea, simţindu-se un intrus în acest moment emoţionant, dorindu-şi să participe măcar puţin la dragostea pe care o avea pentru Erin, fiica fostei lui soţii.

Se întoarse şi ieşi, respirând adânc aerul răcoros al nopţii. Trebuia să se ducă acasă, iar asta însemna probabil să cheme un taxi. Poate că ar putea merge cu cel al lui Meryl Harper, se ironiză ea, spunându-şi că mai degrabă ar merge desculţă până acasă, decât să împartă un taxi cu vrăjitoarea aceea.

În cele din urmă, Eden ieşi s-o caute. O luă de mână, fără să spună nimic, şi o strânse cu putere.

— Erin se simte bine? întrebă ea.

— Da, am pus-o în pat.

A adormit, biata de ea, răspunse el, trecându-şi degetele prin păr. Doamne, aş putea s-o omor pe femeia aceea! Ce nemernică!

— Într-un fel ciudat, ţi-a făcut un serviciu, observă Alex.

— Ce vrei să spui?

— Lucrurile între tine şi Erin s-au clarificat, nu?

— Cred că da, dar aş fi dorit să se petreacă într-un mod mai puţin traumatic, oftă el. Ar fi trebuit să-i arăt uşa lui Meryl de ani buni, dar cred că mi-a fost milă de ea. Barbara era singurul ei copil, pe care aproape îl idolatriza. A avut o cădere nervoasă când a murit, iar eu mi-am spus că pot măcar s-o las să se bucure de nepoata ei. Nu mi-am dat seama că se va ajunge aici.

— O s-o trimiţi pe Erin în Irlanda, în aceste condiţii?

El dădu din cap.

— Vrea să se ducă. Vrea să întâlnească restul familiei, să ştie că are rădăcini. E o O'Rorke, o vor face să se simtă binevenită; o vor face să înţeleagă mai bine decât aş putea s-o fac eu.

— Ce voia să spună doamna Harper când a spus că l-ai înşelat pe fratele tău? întrebă Alex încet.

Ar fi putut să-i spună să-şi vadă de treburile ei, dar n-o făcu. Voia să afle. Secretul fusese îngropat în mintea lui atâta vreme, încât va fi o uşurare să scape de el. Într-un fel, era sigur că Alex va înţelege.

— Cred că, într-un fel, ceea ce a spus este adevărat, începu el. Fratele meu, Robbie, o iubea pe Barbara în acelaşi timp cu mine. L-a ales pe el, dar îşi făcuse deja planuri pentru viitorul lui, planuri care nu includeau o soţie şi responsabilitatea unei familii. Avea o slujbă în Canada, şi a plecat fără să ştie că Barbara este însărcinată. Nu i-a răspuns la scrisori, deşi mai târziu am descoperit că nu le primise, iar când a venit acasă în cele din urmă, Barbara era căsătorită cu mine şi n-am dat voie nimănui să-i spună adevărul. După cum se vede, l-am înşelat. Nu voi şti niciodată dacă s-a întors pentru că voia s-o ia de soţie.

Bărbatul ridică privirea spre cer.

— Şi a fost degeaba. Am crezut că o iubesc, am crezut că mă iubeşte destul de mult încât căsătoria noastră să meargă, dar în cele din urmă n-a fost decât o dezamăgire, un fum în vânt, dădu el din cap, întinzându-se să-i ia mâna. Nu cred că pot suporta o lovitură asemănătoare, Alex.

— Înţeleg, murmură ea cu blândeţe.

De fapt, îi spunea că nu poate risca să iubească a doua oară. Aşadar, în ce poziţie se află acum? Ar fi vrut să-l întrebe, dar ştia că nu poate. Se mulţumi să zâmbească.

— Cred că e mai bine să mă duc acasă, sau doamna Innes va da telefon la poliţie. Dacă întârzii, intră în panică.

— Te conduc acasă, declară el cu o voce obosită.

— E în regulă, pot să iau un taxi, spuse ea repede.

— Am spus că te conduc eu, repetă el. Ia-ţi lucrurile.

Se duse în bucătărie să-şi ia poşeta şi eşarfa, întâlnindu-se cu Meryl Harper care se îndrepta spre taxi. Femeia plecă fără să spună un cuvânt şi fu obligată să-şi ducă singură valizele până la poartă.

Eden o urmări cu privirea, fără să spună niciun cuvânt, apoi o luă pe Alex de braţ şi o conduse spre maşină.

Nu părea să mai aibă ceva de spus, aşa că rămaseră tăcuţi în timp ce se apropiau de „Reşedinţa Langford”.

Eden se opri la intrarea pe alee.

— Când te voi revedea?

Ea fixa cu privirea umbrele de dincolo de alee.

— Nu ştiu. Mă întorc la Londra împreună cu doamna Innes luni, iar tata şi Simon se întorc din America pe la jumătatea săptămânii…

— Bine, dădu el din cap. Lăsăm data deschisă. Ne vedem… când ne vedem.

— Da, murmură ea, simţind că-i dau lacrimile.

La urma urmei, la ce se aştepta? Nu-i făcuse nicio promisiune, şi ştiuse foarte bine la ce să se aştepte.

Pornind din nou maşina, bărbatul se îndreptă spre intrarea casei.

Alex întinse mâna spre portieră.

— Noapte bună.

— Alex, aşteaptă…

Figura lui era greu de distins în întuneric. Se aplecă spre ea, o mângâie cu tandreţe pe obraz şi o sărută uşor pe buze.

— Nu e chiar cum speram să se termine această seară. Tânăra se strădui din răsputeri să se controleze şi să nu izbucnească în plâns, agăţându-se de el. Încercă să zâmbească.

— Poate că e mai bine. Ne vedem… murmură ea, deschizând portiera şi coborând. La revedere.

El ridică mâna în semn de salut, apoi demară în trombă, lăsând-o pe trepte, încercând cu greu să nu plângă.

De dimineaţă ploua puternic, o ploaie torenţială, cu tunete şi fulgere. Vremea asta se potriveşte foarte bine cu starea ei de spirit, îşi spuse Alex, privind pe fereastră.

Se trezise cu o durere de cap îngrozitoare, după o noapte în care nu dormise aproape deloc şi era conştientă că trebuie să respire aer curat, chiar dacă plouă. Învelită într-o haină de ploaie voluminoasă, împrumutată de la doamna Innes, se aventură în peisajul umed.

Făcu o plimbare în parc, cu mâinile înfundate în buzunare. Peisajul avea o tristeţe care se potrivea foarte bine cu gândurile ei sumbre. împinse încet portiţa de la grădină.

Fiind duminică, nimeni nu lucra, dar o siluetă fragilă într-un hanorac roşu se plimba printre straturile de căpşuni, oprindu-se din când în când să culeagă câte un fruct copt.

— Erin, strigă Alex.

Copila ridică privirea, părând pe punctul s-o ia la fugă.

— Nu fugi, o rugă tânăra. Nu sunt decât eu.

Erin o aşteptă, privind plină de curiozitate haina largă şi bocancii imenşi.

— Dacă ai fi avut şi o pălărie, ai fi arătat ca un urs din desenele animate, comentă ea, întinzându-i o căpşună. Mănâncă, sunt foarte dulci.

Alex îşi ascunse amuzamentul la invitaţia fetiţei de a mânca din propriile fructe şi luă căpşuna.

— Mulţumesc. Te-ai trezit devreme. Tatăl tău ştie unde eşti?

— Ştie că am venit să-mi iau rămas-bun. N-aş putea pleca fără să-mi iau rămas bun de la grădina mea.

— Cât vei sta în Irlanda? întrebă Alex cu grijă, uimită că fetiţa nu părea să fi fost afectată de scena din seara trecută. Copila râse.

— Până la sfârşitul vacanţei sau până se vor sătura de mine, cum spune tata.

Îşi dădu la o parte gluga şi tânăra descoperi cu surprindere că avea părul pieptănat cu grijă şi prins într-o

coadă. Nu se vedea nici urmă de culori fanteziste.

— O să fie minunat să-ţi întâlneşti verişorii irlandezi. Erin dădu din cap aprobator.

— Tati spune că sunt sute, dar mă aştept să exagereze, ca de obicei. Ştiu despre Dermot şi Ferguson, şi despre mătuşa Morag. Alex, crezi că mă vor plăcea? întrebă ea, neliniştită.

— Sunt sigur c-o vor face, atâta vreme cât îţi vei aminti că prietenia trebuie să fie reciprocă.

Fata o privi gânditoare.

— Cred că ştiu ce vrei să spui. Trebuie mai întâi să-i placi pe oameni, dacă vrei să fii plăcut de ei.

Alex zâmbi.

— Ai dreptate. E uimitor cât de diferit se poartă oamenii dacă le arăţi că eşti gata să fii prietenul lor. Desigur, se vor aştepta să călăreşti…

— Nu mă deranjează atât de mult. De fapt, caii chiar îmi plac. Doar că ei sunt atât de mari, iar eu atât de mică. Bunica spune…

Se întrerupse repede şi începu să meargă grăbită pe alee.

— Sunt foarte multe mure şi fragi mai încolo, spuse ea. Ador fragii.

— O să aduc un coşuleţ şi poţi culege câţi vrei.

Petrecură dimineaţa împreună, iar Erin îi arătă locurile ei secrete din grădină. Alex o lăsă să vorbească atât cât voia de mult, dar cea mai mare parte din timp rămase tăcută.

— Ţi-ar plăcea să stai să iei masa de prânz cu noi? întrebă ea, când era aproape de prânz.

— Nu, mulţumesc, răspunse Erin cu politeţe. Trebuie să mă duc acasă, deoarece tati găteşte pui. E mâncarea mea favorită.

Tânăra se gândi la bucătăria confortabilă de la Ashdown, îşi imagină că Eden e împreună cu fiica lui, fără să aibă nevoie de ea sau de oricine altcineva, iar sentimentul de singurătate era dureros.

— Înţeleg. Foarte bine, îţi urez o vacanţă foarte

plăcută în Irlanda, şi probabil ne vom vedea când te întorci.

Erin o privi, zâmbind.

— Cred că da… îmi placi, Alex, adăugă ea după o scurtă pauză.

Surprinsă şi emoţionată, tânăra replică:

— Şi eu te plac, foarte mult.

Ochii albaştri străluciră cu ironie.

— Cred că şi tati te place. L-am întrebat despre tine în dimineaţa asta şi s-a înroşit şi a început să vorbească despre altceva. Cred că ar trebui să te căsătoreşti cu el, astfel n-ar mai fi atât de singur când plec la scoală.

— Nu cred că tatăl tău vrea să se căsătorească în acest moment, Erin, murmură Alex, jenată de sinceritatea fetei.

Ea chicoti.

— O să-i spun că ar trebui să te ia de soţie!

— Să nu îndrăzneşti! strigă Alex, dar era prea târziu.

Copila plecase deja în fugă.

Apartamentul părea aglomerat şi fără aer, în comparaţie cu spaţiul din „Reşedinţa Langford”. Doamna Innes, după prima grimasă de dezgust, începu să deschidă ferestrele.

Alex se ocupă de prepararea ceaiului, iar cele două femei se aşezară la masă.

— Ar fi de folos o ploaie, comentă doamna Innes. Trebuie să spun că prefer de departe atmosfera de la ţară.

Tânăra murmură o platitudine şi se îndreptă spre camera ei, să despacheteze. Făcu apoi un duş şi începu să citească scrisorile sosite între timp.

Cele mai multe dintre ele erau pentru tatăl ei şi pentru Simon, dar avea şi ea câteva invitaţii la petreceri şi o scrisoare de la Polly, care îi amintea că va da o petrecere în trei săptămâni.

Încerca din răsputeri să nu se gândească la Eden O’Rorke. Chiar dacă se concentra să nu se gândească la el, erau momente în care îşi amintea atingerile şi sărutările lui. îi venea să ţipe de durere şi de dor.

Un moment la fel de neplăcut fu în clipa când se îndreptă spre aeroport să-i primească pe Simon şi pe tatăl ei, şi întâlni figura zâmbitoare a lui Eden pe prima pagină a ziarelor sportive. Cumpără un ziar şi-l studie cu lăcomie, până când îşi dădu seama ce face şi-l aruncă mototolit în primul cos de gunoi.

Aşadar, acest bărbat făcuse dragoste cu ea. Mare lucru. După cum spusese şi el, oamenii o fac mereu, fără să-i dea prea mare importanţă. E foarte nesofisticat să te îndrăgosteşti de primul bărbat din viaţa ta. Îşi imagina că prietenii ei ar râde dacă ar afla…

Ce prieteni? Oameni ca Melissa sau Polly?

Oh, Doamne, îşi spuse ea, mi-aş dori să nu mă doară atât de mult.

Tatăl ei şi Simon apărură în faţa ei, părând foarte mulţumiţi de ei înşişi.

— Bună, dulceaţă, spuse Simon. Arăţi minunat, ca întotdeauna. Ţi-a fost dor de mine?

Vocea lui era ironică, dar tonul era cel obişnuit, iar Alex răspunse ea de obicei:

— Cred că glumeşti. A fost un adevărat rai să nu-ţi mai aud prietenele dând telefon la orice oră din zi şi din noapte.

— Aşa cum îmi închipuiam, te-ai plictisit fără mine, oftă el.

Nicio problemă, ţi-am adus un cadou de la New York.

— Ce este? întrebă ea, intrând în joc.

El o ameninţă cu un deget, în joacă.

— Trebuie să aştepţi până ajungem acasă, dar îţi promit că-ţi va plăcea foarte mult.

— Haide, voi doi, interveni Hugh, iritat. Lăsaţi flecăreala pentru mai târziu.

Când ajunseră acasă, bărbatul se mai calmă şi chiar râse la vederea cadoului adus de Simon: un model de plastic al lui King Kong, căţărându-se pe Empire State Building.

Alex privi jucăria, izbucnind în râs:

— Simon, e cea mai mare porcărie pe care am văzut-

o vreodată.

El zâmbi larg.

— E grozavă, nu? Ştiam că o vei aprecia. Dar nu e singurul cadou pe care ţi l-am adus.

Vârî mâna în buzunar, scoţând o cutie mică de bijuterii pe care i-o întinse.

— Poftim, Alex, spuse el, privind-o cu seriozitate.

Era o cutie mică, din catifea albastră. Alex o privi de parcă ar fi avut o bombă în interior, cu gura uscată şi inima bătându-i cu putere. Aruncă o privire la tatăl ei, care dădu din cap încurajator.

— Haide, Alex, ia-o! o grăbi el.

Încet, cu degete tremurătoare, luă cutia din mâna lui Simon. Bărbatul o privea în acelaşi timp rugător şi triumfător.

Ea clătină din cap.

— Dacă este ce bănuiesc…

— Deschide-o să vezi.

Când deschise cutia, descoperi un inel cu un diamant imens. Rămase nemişcată, privindu-l cu ochi mari, ca un iepure hipnotizat de un şarpe veninos.

Când ridică privirea, descoperi că bărbaţii o priveau ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— E mărimea ta, declară Simon. Am luat unul dintre ale tale ca să mă asigur.

Alex privi neajutorată de la unul la altul şi clătină din cap.

— Nu-l pot primi, Simon, ştii foarte bine.

— Haide, Alex, interveni tatăl ei încercând să pară jovial. Ai putea măcar să-l încerci, după ce Simon s-a străduit atât de mult.

— N-are niciun rost, tată. I-am spus deja lui Simon că nu vreau să fiu soţia lui.

Hugh se încruntă.

— Uite ce e, fetiţo… începu el, dar fiul lui vitreg ridică mâna să-l oprească.

— Lasă-mă să stau de vorbă cu ea, Hugh. Sunt sigur că ne vom înţelege.

— Ar fi bine s-o faceţi. Temperamentul feminin nu e prea uşor de acceptat la acest nivel al jocului, mormăi bărbatul, ridicându-se din scaun. O să-ţi schimbi părerea, dacă ştii ce e bine pentru tine, se întoarse el spre Alex, apoi ieşi din cameră trântind uşa.

Alex închise cutia şi o întinse spre Simon.

— Uite, e mai bine să-l iei, pentru că nu-l voi purta niciodată.

— Calmează-te, Alex, spuse el încet, privind-o pe sub sprâncene. Hugh nu este prea delicat, dar de această dată are dreptate.

— Cum adică? întrebă ea, neîncrezătoare în tonul lui împăciuitor.

N-avea de gând să-l lase s-o convingă.

— E speriat.

— Nu te cred, declară ea direct. E cel mai bizar lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Oricum, e adevărat. Simon se aşeză pe canapea, întinzându-şi picioarele în faţă. Era imaculat, de la cămaşa albă până la vârful pantofilor.

— Explică, îl grăbi ea.

— Mai întâi, să te întreb ceva, zâmbi el. Ce este cel mai important lucru pentru tatăl tău? Lucrul fără de care n-ar putea trăi?

— Ştiu foarte bine că e vorba despre bani, replică ea cu răceală.

— Ai dreptate. Cred că-ţi poţi imagina cât de panicat ar fi să piardă o parte din averea lui, nu?

— Pot să-mi imaginez, dar nu este cazul.

Simon râse.

— Poate fi foarte uşor cazul, draga mea, dacă mă hotărăsc să mă despart de el.

Dacă nu eşti de acord cu căsătoria, voi cere partea mea din avere.

— Haide, doar nu te aştepţi să cred aşa ceva? se răsti ea. N-ar lăsa pe nimeni să aibă atâta putere asupra lui.

— N-are altă soluţie, Alex, draga mea. Cea mai mare parte a afacerilor lui s-au bazat pe banii mamei mele, iar

ea, cunoscându-l foarte bine şi dorind să mă protejeze, s-a asigurat că voi primi o sumă importantă la moartea ei. În plus, Hugh a făcut găuri destul de mari în bugetul lui cu cumpărarea casei şi antichităţilor, fără să mai vorbesc despre cheltuielile cu caii.

— Şi ce dacă, din moment ce-şi poarte permite?

— Nu prea mai poate, Alex, dragostea mea, iar peste câteva luni, când voi împlini douăzeci şi unu de ani, voi intra în posesia controlului asupra companiei lui.

Acum înţelegi? zâmbi el cu răceală.

— Nemernic fără scrupule şi nerecunoscător! exclamă ea.

Bărbatul râse.

— Trebuie să admit că am avut un profesor pe măsură.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră. În penumbră, trăsăturile lui erau neclare.

— Desigur, continuă el, nu va mai fi nicio problemă, dacă eşti de acord să fii soţia mea. Hugh şi cu mine vom fi în continuare parteneri şi stilul lui de viaţă va fi în siguranţă.

— Este vorba despre şantaj! exclamă ea, uluită. Doar nu crezi că voi fi de acord? Cred că nu eşti în toate minţile!

— Te iubesc, Alex, răspunse el cu simplitate, de parcă ar fi fost suficient.

— Nu ştii ce înseamnă dragoste, replică ea cu răceală. Oh, Doamne, nu-mi vine să cred că mi se întâmplă aşa ceva!

Simon râse.

— Să facem o înţelegere. Îţi acord o lună să te gândeşti, şi ţine minte că sunt generos.

— O lună? Nu-mi trebuie decât zece secunde. Nu mă mărit cu tine, Simon, poţi să fii sigur!

— Oricum ar fi, ai o lună la dispoziţie. Sunt sigur că, dacă vei avea destul timp, vei găsi soluţia cea mai bună.

— Oh, la naiba! murmură ea. Nebunia asta a mers prea departe.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă cu paşi mari spre

biroul tatălui ei. Acesta citea un ziar şi ridică o privire obosită spre ea.

— Tată, e adevărată povestea asta cu Simon, care controlează compania ta? întrebă ea. Încearcă să mă şantajeze să mă căsătoresc cu el!

El oftă.

— E adevărat, Alex. Dacă Simon îşi retrage ajutorul financiar, sunt terminat. Mama lui e de vină, a pus totul la punct şi nu mai am ce face. Totul ar fi mers bine, dacă nu s-ar fi îndrăgostit de tine. Privirea lui era acuzatoare. Ea clătină din cap.

— Nu mă pot mărita cu el. Acum, nici măcar nu-mi mai place…

— Dar v-aţi înţeles mereu foarte bine, iar asta contează într-o căsătorie.

— Nu se poate, pentru că îl văd ca pe un frate.

Nu mă pot căsători cu fratele meu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, nu mai fi atât de egoistă! Nu te mai gândi la tine şi încearcă să-ţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă nu accepţi. Te rog, Alex, fă-o pentru mine!

Tânăra îl privi neajutorată. Părea îmbătrânit, în timp ce o acuza de egoism, şi pentru prima oară îl văzu aşa cum era: un bărbat care se teme că va pierde totul din cauza dorinţei altcuiva.

Îl crezuse invincibil. îi distrusese pe alţii fără milă, fără să se gândească o clipă, timp de cinci ani, în care o făcuse să-l creadă invincibil. Iar acum o implora să-l ajute.

Pentru un scurt moment, savură sentimentul de putere, până când îşi dădu seama că nu avea nicio soluţie. Ridică din umeri.

— Simon mi-a spus că-mi va acorda o lună de gândire.

Ochii lui Hugh străluciră, plini de speranţă.

— Dar vei fi de acord?

— Nu-ţi face probleme, tată, murmură ea epuizată, nu te voi lăsa să-ţi pierzi nepreţuita ta casă.

Capitolul 9

— Polly nu face niciodată lucrurile pe jumătate, nu-i aşa? comentă Alex. Aproape că a reuşit să invite toată strada la petrecerea ei.

— Problema e că are tendinţa să amestece şi pe alţii în proiectele ei caritabile, făcu o grimasă Simon. Ei fac treaba, ea primeşte laudele.

— Nu te mai plânge, te-ai oferit voluntar.

Era ora trei după-amiaza şi soarele era fierbinte. Alex avea impresia că se topeşte, încercând din răsputeri să-şi păstreze zâmbetul. Cel mai greu era să explice celor care se apropiau de standul de care erau responsabili ce vor să întruchipeze picturile protejatului lui Polly. Simon îi spusese la un moment dat:

— Nu contează ce reprezintă, trebuie să le vinzi.

Oricare ar fi fost părerea ei despre picturi, păreau să se vândă destul de repede.

T<AW w A. A IA «A

Tânăra nu era atentă la ce se întâmpla în jur, în încercarea de a descoperi în mulţimea de invitaţi o siluetă familiară.

Neliniştită, se întoarse spre Simon.

— Vrei să ai tu grijă de stand o vreme? Aş vrea să mă uit şi la celelalte.

El zâmbi larg.

— Desigur, draga mea. Să nu te pierzi în mulţime, te rog.

Era încântată să scape de prezenţa lui sufocantă, măcar pentru câteva minute. Era permanent lângă ea, mereu atent şi grijuliu. Nu-i voia decât binele, dar o enerva îngrozitor şi începuse să se poarte urât. Nu voia să fie aşa, dar nu părea să se poată abţine.

Luna de graţie era aproape de sfârşit.

Nu prea-l văzuse de multe ori pe tatăl ei în această perioadă. Simon îi spusese că are tratative de afaceri cu câţiva parteneri americani.

— Nu va fi minunat? exclamă Polly, făcându-şi loc prin mulţime spre ea. Cum sunt picturile?

— Uimitoare, replică ea cu răceală.

— Mă bucur. Ştii cât de temperamentali pot fi artiştii, şi m-am străduit din răsputeri să-l conving să expună aici. I se părea înjositor.

Tânăra zâmbi politicos.

— Sunt sigură că-şi va schimba punctul de vedere când va primi o parte din profituri.

În spatele ei, Melissa şi mama ei se apropiaseră de Simon, care privea în jurul lui disperat.

— Crezi că Simon o să se însoare cu fata aceea? întrebă Polly, curioasă.

— N-am nici cea mai mică idee, de ce nu-l întrebi? zâmbi Alex.

Brusc, îl descoperi pe Eden pe terasă, ochii lui albaştri cercetând cu atenţie mulţimea. Totul în jurul ei păru să dispară, iar paşii o purtară aproape fără voie în direcţia lui.

Bărbatul o zări şi zâmbi.

— Alex, murmură el, privind-o intens. Arăţi minunat, ca întotdeauna…

— Credeam că nu vei veni, spuse ea, râzând uşor de uşurare.

— N-am putut scăpa mai devreme.

Ea zâmbi larg.

— Nu mai contează, acum eşti aici.

Îşi strecură mâna sub braţul lui şi continuă:

— Cum te simţi? Au trecut trei săptămâni, nu? Am observat că Melisande a câştigat din nou. Felicitări.

— Mulţumesc, deşi mi-ar fi plăcut mai mult să am cu cine să sărbătoresc. O privea drept în ochi, iar ea simţi că i se strânge stomacul.

— Ar fi trebuit să-mi dai un telefon. De ce n-ai făcut-o?

— Chiar crezi că n-am vrut? murmură el, conducând-o pe o alee mărginasă. Vino, să ne îndepărtăm de această mulţime.

— Dar nu pot pleca. Trebuie să muncesc… să-l ajut pe Simon cu standul.

Eden aruncă o privire spre Simon, încă asediat de

Melissa şi de mama ei.

— Pare să se descurce şi singur.

— Cred că ai dreptate, fu ea de acord.

La urma urmei, ce mai contează câteva ore?

— Bine, să mergem.

Eden parcase maşina în faţa casei.

— Unde vrei să mergem? întrebă el zâmbind.

— Oriunde este apă, răspunse ea, simţindu-se ca un elev care a chiulit de la şcoală.

— Desigur, Alteţă…

Alex se lăsă pe spate, urmărindu-l cu privirea printre gene. îi fusese atât de dor de el!

— Mi-ai lipsit, spuse el.

— De ce nu mi-ai dat telefon?

— Dacă ţi-aş fi dat telefon, ai fi venit alergând?

— Poate că aş fi făcut-o, zâmbi ea.

— Nu prea cred, draga mea. Ai un calendar social atât de ocupat, încât ar fi trebuit să aştept la coadă.

— Aşadar, nici măcar n-ai încercat.

— De fapt, am încercat într-o zi.

Fratele tău vitreg mi-a spus că nu eşti acasă.

— Nici măcar nu mi-a spus că ai telefonat, se încruntă ea, iritată.

— Se pare că nu. De altfel, din tonul lui a reieşit că nu e cazul să mă mai obosesc.

— N-ai mai încercat? El ridică din umeri.

— Mi-am dat seama că n-avea rost. În plus, ştiam că te vei întoarce în curând la Loxton, deoarece tatăl tău va dori să vadă cum s-au adaptat caii lui.

— Şi s-au adaptat?

— Da, foarte bine, dar n-am venit să stau de vorbă despre cai.

— Dar de ce ai venit?

— Pentru că ţi-am promis că o voi face, replică el, şi îmi ţin întotdeauna promisiunile.

Zâmbetul lui era cald, iar inima ei se topi.

— Cum se simte Erin în vacanţă?

— E încântată. Morag ne-a invitat pe amândoi să

petrecem Crăciunul acolo. I-am spus că mă voi gândi.

— Mai e mult până la Crăciun, comentă Alex gânditoare. Se pot întâmpla foarte multe până atunci.

Da, ar putea fi deja soţia lui Simon, îşi spuse ea cu un fior.

În cele din urmă, maşina se opri lângă un lac înconjurat de sălcii.

— Te-am adus la apă, zâmbi el. Mulţumită?

— Da, râse Alex. Crezi că găsim un magazin să cumpărăm pâine pentru raţe?

Nu era niciun magazin prin preajmă, aşa că se mulţumiră să se aşeze pe o bancă de lemn din apropiere şi să urmărească raţele.

Eden o înconjură cu braţul şi se aplecă s-o sărute cu tandreţe pe buze.

— Dacă ai şti cât de mult mi-am dorit să fac asta… murmură el.

Tot timpul petrecut în încercarea de a-l uita, toate argumentele pe care şi le dăduse dispărură ca şi cum nici n-ar fi existat.

Se cuibări în braţele lui, simţindu-se în siguranţă.

— Mi-a fost atât de dor de tine! Am crezut că m-ai uitat…

El râse încet.

— Copilă nebună, cum aş putea să te uit? Eşti aici, murmură el, punându-i o palmă pe piept, deasupra inimii. Faci deja parte din mine. Te iubesc, Alex, şi vreau să fii soţia mea.

Îl privi cu ochi mari, incapabilă să spună vreun cuvânt. Ce-ar putea spune? Cum să-i explice în ce situaţie imposibilă se afla? Eden zâmbi.

— Pari surprinsă.

— Sunt surprinsă, dădu ea din cap. Ceri în căsătorie pe toate femeile cu care faci dragoste?

— Nu, doar pe cele de care sunt îndrăgostit.

După o clipă de tăcere, el îi dădu mâna şi o ridică. Începură să se plimbe prin iarba înaltă, depăşind casele micuţe.

— Mă iubeşti? întrebă el.

Aceasta era o întrebare la care putea răspunde foarte uşor.

— Da, te iubesc foarte mult.

Îşi ascunse faţa la pieptul lui, încercând să nu plângă, urându-l pe Simon şi pe tatăl ei pentru ceea ce voiau să-i facă. I se părea imposibil să explice situaţia în care se afla, dar trebuia s-o facă.

— Eden, începu ea, cu voce răguşită. Trebuie să-ţi spun…

El o strânse în braţe.

— Mai târziu, draga mea. Acum sărută-mă, să lăsăm vorbele pentru mai târziu.

Se sărutară cu pasiune, îngenunchind pe iarba moale de la umbra unui copac. Mângâierile lui aprinseră un foc imposibil de stins în venele ei, iar Alex îl strânse mai aproape, dorindu-şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Alex, te iubesc atât de mult! murmură el, ridicând-o pe culmile pasiunii.

Rămaseră nemişcaţi în iarbă, acoperiţi de cortina înaltă a cerului, mângâiaţi de razele soarelui. Într-un târziu, Alex îşi dădu seama unde se aflau şi îşi acoperi corpul gol cu rochia.

— E cam târziu pentru inhibiţii, nu crezi? zâmbi el.

— Dar dacă ne vede cineva? întrebă ea neliniştită, îmbujorându-se.

El aruncă o privire în jur.

— Nu e nimeni în preajmă, draga mea.

Relaxează-te şi sărută-mă.

Alex aruncă o privire la ceas şi păli. Era plecată de peste trei ore.

— Oh, Doamne! Petrecerea cred că s-a terminat deja şi Simon a înnebunit!

Eden se lăsă pe spate, mestecând un fir de iarbă.

— Şi ce dacă? E timpul să încetezi să-ţi mai faci probleme pentru acest frate vitreg al tău.

— Nu înţelegi… murmură ea, ridicându-se. O să stăm la Polly weekendul acesta. În această seară va fi o cină

foarte importantă, pentru nişte oameni de afaceri americani. Trebuie să fiu acolo.

El râse încet.

— Bine, Cenuşăreaso, nu intra în panică. Vei ajunge la timp la bal.

— Nu e amuzant. Tata va fi furios dacă voi întârzia.

Bărbatul o trase în braţe şi o sărută cu pasiune.

— Tatăl tău va trebui să se înveţe să se descurce şi fără tine, dragostea mea, pentru că nu vreau să te împart cu nimeni!

Alergară împreună spre maşină, iar Eden porni motorul.

Chiar dacă mergea cu viteză, Alex rămase tăcută. Ce putea face sau spune? Ştia că n-ar fi trebuit să vină cu el, dar nu se putuse abţine.

Când opriră în faţa casei lui Polly, Eden o prinse în braţe, ignorând privirile curioase ale celor care erau prin apropiere.

— Fugi, Cenuşăreaso, să nu întârzii la bal!

După un sărut scurt, îi dădu drumul. Ea îi întinse mâna.

— Aş vrea să nu fiu nevoită să plec.

— Nici eu nu vreau să pleci, dar asta este. Tatăl tău ar face bine să profite, este ultima oară. Acum fugi, înainte să mă răzgândesc.

O» A. A A A A w

Simon o întâlni în clipa în care încerca să se strecoare în cameră fără să fie văzută. Buzele lui erau strânse de furie şi o prinse de braţ, întorcând-o cu violenţă spre el.

— Unde naiba ai fost? mârâi el. Nu, nu te obosi să-mi spui minciuni, te-am văzut plecând cu O'Rorke!

— Dacă ştii deja, de ce mă mai întrebi? replică ea cu răceală.

Nu-i era teamă. N-ar îndrăzni să-i facă niciun rău cu atâţia oameni de faţă.

El o privi din cap până-n picioare, cu evident dezgust.

— Arăţi îngrozitor, iar rochia ta are pete de iarbă.

Arăţi ca o femeie uşoară. Unde ai fost?

— Vezi-ţi de treburile tale! se răsti ea.

— Treburile mele te privesc. Cred că te-au văzut cu toţii plecând cu el. Crezi că vreau ca oamenii să râdă în spatele meu, după ce mă voi căsători?

— Nu-mi pasă ce vrei, iar dacă oamenii vor râde de tine, va fi exact ceea ce meriţi. Mă şantajezi să mă căsătoresc, Simon, dar să nu crezi că-mi va face plăcere! Se smulse din mâna lui şi intră în cameră. După ce încuie uşa, începu să se dezbrace cu degete tremurânde.

Rochia pentru această seară era una neagră, fără bretele, elegantă şi sofisticată. Purta ca bijuterii cercei cu diamante şi o brăţară asortată, pe care le primise cadou de la tatăl ei.

Se privi în oglindă. Tatăl ei spusese că vrea să arate minunat în această seară şi spera că nu-l va dezamăgi. Apoi ridică din umeri, râzând ironic. Ce importanţă mai avea?

Cineva bătu la uşă şi, fără să se gândească, deschise. Era Simon şi, încercând să trântească uşa la loc, îi prinse piciorul.

— Au, m-a durut! exclamă el, sărind într-un picior şi aruncându-se pe pat.

— Ce vrei? întrebă ea, ignorându-i expresia suferindă. Încercam să mă pregătesc.

— Am venit să-mi cer scuze, mormăi el. Dar nu mă aşteptam să fiu schilodit.

— N-ar fi trebuit să-ţi vâri piciorul înainte, nu-i aşa?

— N-ai pic de inimă, Alex, ştiai?

— Acum ai aflat? Te rog să ieşi, trebuie să-mi termin toaleta. El rămase pe loc, privind-o lung, cu un zâmbet ciudat pe figură.

— N-o să meargă, să ştii, comentă Simon.

— Ce n-o să meargă? întrebă ea neatentă, examinându-şi machiajul în oglindă.

— Încerci să mă faci să nu te mai plac, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

— De ce n-ar fi reciproc?

— Nu mă urăşti cu adevărat, spuse el încrezător. Doar crezi că mă urăşti.

Alex se întoarse încet cu faţa spre el.

— Aşa crezi? Ei bine, dacă aş fi în locul tău, n-aş paria pe asta.

— Alex, eşti gata? răsună vocea tatălui ei de dincolo de uşă. E timpul să cobori.

— Bine, tată. Trecu pe lângă Simon, conştientă de privirea lui fixă. Se întoarse să-l privească, în timp ce-şi freca piciorul rănit.

— Vii, Simon, sau trimitem pe cineva să-ţi aducă o cârjă?

— Despre ce era vorba? se interesă Hugh.

— Idiotul şi-a prins piciorul în uşa mea.

Bărbatul râse încet.

— Foarte bine, draga mea, ţine-l la locul lui. Trebuie să-ţi spun că arăţi minunat.

Intrară în sala în care avea loc cina, iar Alex îşi însoţi tatăl în turul pe la invitaţii de vază, ştiind că tatăl ei aşteaptă de la ea să zâmbească şi să fie plăcută de toţi.

Fu prezentată asociaţilor tatălui ei din America, iar aceştia fură încântaţi de prezenţa ei. Fiul unuia dintre ei era de-a dreptul fermecat, iar Alex îi permise să-i aducă o băutură.

— Chiar trebuie să se agaţe aşa de tine? comentă Simon, enervat. Alex îi aruncă o privire rece.

— Eşti tot bosumflat?

— Cred că-ţi aduci aminte că suntem logodiţi?

— Nu, replică ea scurt. Aceştia sunt prietenii tatii şi vrea să mă port frumos cu ei. Şi nu te mai purta ca şi cum ai fi proprietarul meu!

El se încruntă, dar tânărul american sosi în acea clipă cu băutura. Alex se întoarse spre el, ignorându-şi fratele vitreg.

Polly apăru la un moment dat să se intereseze dacă se simte bine, apoi insistă să-i prezinte nişte prieteni. Alex zâmbi şi dansă, deşi îi venea să plângă din toată inima.

— Te simţi bine, draga mea? o întrebă tatăl ei la un

moment dat. Sper că nu eşti obosită?

Ea observă că băuse deja prea mult, iar la braţul lui era o tânără pe gustul lui, blondă şi fără minte.

— Da, la prima întrebare şi nu la a doua. Ne vedem mai târziu.

Jason, fiul asociatului tatălui ei, încercă să-i facă avansuri, dar înţelese repede că n-are nicio şansă. Imediat, între ei se instală un climat prietenesc şi lejer.

— Ce fel de afaceri face tatăl tău cu tata? întrebă ea.

— Printre alte lucruri, e vorba despre o fermă de armăsari, deşi sunt prieteni şi s-au implicat în mai multe proiecte împreună.

Tânăra urmări cu privirea traseul tatălui ei, dar încremeni în clipa în care îl zări oprindu-se să stea de vorbă cu Eden. Acesta o zări şi, după ce schimbă două vorbe cu Hugh, se îndreptă spre ea, zâmbindu-i cu tandreţe.

— Bună, iubito, spuse el. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Arăta minunat în costumul de seară, iar Alex simţi că se topeşte.

— Nu credeam că vei veni în această seară, murmură ea, conştientă de prezenţa lui Jason. L-ai cunoscut pe Jason Madison? El şi tatăl lui au sosit de la New York.

După un schimb de cuvinte politicoase, se îndepărtară, căutând un colţ mai retras.

Eden o prinse în braţe, sărutând-o cu pasiune.

— Vezi ce mi-ai făcut? murmură el. Am ajuns să vin şi la petrecerile plictisitoare ale lui Polly, doar ca să te văd.

Tânăra nu se gândea decât că trebuie să-i spună adevărul, înainte să ajungă prea departe.

El o strânse cu putere, sărutând-o din nou.

— Alex, te iubesc, vreau să fiu cu tine. Trebuie să stăm la petrecerea asta? Vino cu mine…

Ar fi vrut să poată fugi cu el, departe de tatăl ei şi de ameninţările lui Simon.

Dar nu putea, desigur. Era imposibil. Braţele lui Eden îi dădură drumul.

— Desigur, nu poţi s-o faci. A fost o prostie din partea mea să-ţi cer. Mă întreb dacă vei reuşi vreodată să scapi de autoritatea tatălui tău.

Înainte ca Alex să poată rosti un cuvânt, el se întoarse şi se îndreptă spre partea populată a încăperii.

— Eden, aşteaptă, trebuie să-ţi spun…

Dar era prea departe să audă rugămintea din vocea ei.

Când ajunseră în interior, Simon apăru imediat, prinzând-o posesiv de braţ.

— Simon, dă-mi drumul, se răsti ea.

Bărbatul se înroşi de furie şi se întoarse spre

Eden.

— Mă bucur să te văd, O'Rorke. Poţi să mă feliciţi pentru logodna încheiată cu Alex. Încă n-am anunţat oficial, tu eşti primul care află.

Eden o privi cu ochi mari, palid din cauza şocului.

— Oh, nu, murmură el. Nu pot să cred.

Tânăra îl privea, încremenită, incapabilă să spună vreun cuvânt. Nu mai vedea decât ochii lui acuzatori.

A

— Îmi pare rău, şopti ea.

a w w

— Îţi pare rău? repeta el cu sarcasm.

Oh, Doamne, asta e chiar frumos!

Alex întinse braţul spre el, dar bărbatul se retrase, ca şi cum nu i-ar fi putut suporta atingerea.

— Adio, Alex. Îţi doresc toată fericirea din lume. Se răsuci apoi pe călcâie şi părăsi încăperea.

Capitolul 10

Imediat cum ajunse în camera ei din apartamentul londonez, Alex se închise în cameră şi-i dădu telefon lui Eden.

La naiba cu mândria, nu dorea decât să stea de vorbă cu el. Bărbatul răspunse aproape imediat.

— Eden… începu ea, auzindu-l înjurând şi adăugând repede: nu, nu închide, te rog.

El nu spuse nimic o vreme.

— Ei bine, ce vrei? mormăi bărbatul în cele din urmă. Spune-mi repede, am treabă.

— Voiam doar să-ţi explic… El râse amar.

— E cam târziu pentru explicaţii, nu-i aşa? Nu-ţi face probleme, am înţeles mesajul, împreună cu toţi invitaţii de la petrecerea de aseară. Numai noroc, dar aş prefera să nu primesc o invitaţie la nuntă!

— Te rog, Eden, încearcă să înţelegi…

Dar el nu-i dădu voie să încheie propoziţia. Simţea durerea din vocea lui când întrebă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, de ce nu mi-ai spus?

— Am încercat… dar era atât de greu…

— Ce poate fi greu, când e vorba despre adevăr? Te-am cerut ieri în căsătorie. Nu trebuia decât să spui: „Nu, mulţumesc, am acceptat o altă propunere”, în loc să mă laşi să continui ca un nebun… m-ai lăsat să cred că mă iubeşti…

— Dar te iubesc, spuse ea. Nu te-am minţit în această privinţă.

— Haide, iubito, crezi că m-am născut ieri? Mă întreb câţi alţi nebuni stau la uşa ta!

A w w *1* w

— Încetează să mai ţipi la mine! se răsti ea. Şi nu mai face raţionamente greşite despre lucruri pe care nu le înţelegi!

— Oh, înţeleg foarte bine! murmură el. Te încântă să cucereşti idioţi ca mine, bătând din genele tale lungi! Ei bine, recunosc: m-ai păcălit de minune!

— Te înşeli, şopti ea, îndurerată.

Dar el trântise deja receptorul în furcă.

— La naiba cu tine, O’Rorke, de ce nu mă asculţi? strigă ea la receptor, trântindu-l frustrată în furcă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

Eden se îndreptă spre birou şi-şi turnă o porţie generoasă de whisky, pe care o păstra de obicei pentru vizitatori.

Bău încet, clătinând din cap şi înjurând printre dinţi.

Imaginea lui Alex, gustul şi mirosul ei îl bântuiau. Singurătatea îl apăsa, iar gândul că va trebui să trăiască fără ea i se părea insuportabil. De undeva de afară, vocea lui Geoff îl chema la întâlnirea cu un potenţial client. Se ridică încet de pe scaun, simţindu-se bătrân.

— Alex, draga mea, de ce nu ne întâlnim la prânz să luăm masa şi să stăm puţin de vorbă? spuse Polly cu încântare.

Alex făcu o grimasă spre receptor. Nu avea niciun chef să stea de vorbă cu Polly, mai ales acum, când i se părea un efort şi să se ridice din pat.

— Nu prea cred, Polly, replică ea. Nu mă simt prea bine.

— Haide, Alex, fă un efort, o întrerupse femeia. Nu e stilul tău să cedezi fără luptă. În plus, am ceva să-ţi spun.

— Nu poţi să-mi spui la telefon?

— Nu, desigur. Acum, spală-te pe faţă, perie-ţi părul şi îmbracă-te repede. Vin să te iau într-o oră.

Alex lăsă receptorul în furcă, oftând adânc. După ce petrecuse două zile în pat, se simţea deja sătulă de rolul de eroină tragică. La început se bucurase să audă vocea neliniştită a lui Simon dincolo de uşă, dar se săturase de această satisfacţie ironică.

O dureau ochii din cauza plânsului. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, să-l poată scuti pe Eden de umilinţa aflării vestit de la Simon.

În cele din urmă, se ridică din pat şi se îndreptă spre dus. Apartamentul era tăcut; Simon şi tatăl ei erau la serviciu, iar doamna Innes plecase la cumpărături. Polly o aştepta afară, într-un taxi.

— Haide, draga mea, o grăbi în clipa în care urcă lângă ea. Am rezervat o masă pentru unu şi jumătate, aşa că vom avea destul timp să stăm de vorbă. Fără să vrea, Alex fu prinsă de entuziasmul însoţitoarei ei, astfel încât începură să vorbească despre cunoscuţi şi evenimente mondene.

Comandă salată cu pui, dar constată că nu era în stare să mănânce.

— Înveseleşte-te, draga mea, nu e sfârşitul lumii, o încurajă Polly.

— Nu ştii în ce poziţie mă aflu, dădu tânăra din cap. Polly râse.

— Oh, draga mea, eşti cuprinsă de disperare, nu? Poate că-ţi vei schimba punctul de vedere după ce vei afla ce am să-ţi spun.

Alex ridică privirea spre însoţitoarea ei.

— Bine, ascult, pentru că văd că eşti nerăbdătoare. Este vorba despre un cunoscut?

— Mai bine! îţi aminteşti de un tânăr american, Jason Madison?

— Da, l-am cunoscut la petrecere. E drăguţ.

— Ei bine, murmură Polly conspirativ, tatăl tău şi tatăl lui au semnat un contract care îl lasă pe dinafară pe Simon. Mai mult decât atât, se zvoneşte că Hugh vrea să se retragă de pe piaţa engleză în totalitate, ceea ce-l va pune în mare dificultate pe Simon.

— Nu-mi vine să cred, clătină Alex din cap. De unde ştii?

— Ei bine, Jason e un băiat drăguţ, dar vorbeşte cam mult, răspunse Polly, făcându-i un semn cu ochiul. Dar Alex nu se gândea decât la un singur lucru:

— Şi Simon?

— El pierde în afacerea asta. Tatăl tău mi-a vorbit despre încercarea de şantaj, dar trebuia să-şi dea seama că nu se poate pune cu Hugh. Doar nu credeai că tatăl tău va asculta de el?

A 1 w

— În acest caz, de ce nu-mi spune tata că s-a rezolvat problema?

Polly ridică din umeri.

— Cred că trebuie să-l întrebi. Doar îl cunoşti pe tatăl tău…

Alex dădu din cap. îl cunoştea pe tatăl ei şi ştia foarte bine că vrea să fie mai întâi sigur că este acoperit, înainte să facă o mişcare.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Polly. E drăguţ din

partea ta.

— Cu plăcere, draga mea. Nu prea cred că Hugh ţi-ar fi spus, şi e bine să ştii în ce eşti împinsă. Spune-mi, ai mai vorbit cu Eden O'Rorke după scena aceea?

— Am vorbit puţin la telefon, se îmbujoră Alex.

— Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

— Da, dădu tânăra din cap, ridicând privirea spre femeia din faţa ei. M-a cerut în căsătorie, Polly. În acest caz, ce mai faci aici? Eu aş fi zburat spre el.

— Am fost de acord să fiu soţia lui Simon, pentru a salva averea tatălui meu, murmură tânăra. N-am găsit o cale să-i spun adevărul lui Eden… Acum mă urăşte, ce pot să mai fac?

Polly zâmbi cu tristeţe.

— Draga mea, când vei mai îmbătrâni, vei afla că sacrificiul de sine este rareori răsplătit. Bărbaţii ca

Hugh şi Simon nu sunt buni decât să ceară din ce în ce mai mult. Alex o privi cu atenţie, dându-şi brusc seama de adevăr:

— Eşti îndrăgostită de tata?

— Am fost, cu mulţi ani în urmă. îl cunoşteam dinainte de a o întâlni pe mama ta. M-a părăsit pentru ea, aşa cum a părăsit-o pentru mama lui Simon. Am continuat să-l iubesc, iar el a continuat să mă folosească…

Până am îmbătrânit prea mult şi nu mai sunt atrăgătoare. Aşa e viaţa, Alex…

Doamna Innes încă nu se întorsese de la cumpărături când Alex ajunse acasă, gândindu-se cum să folosească informaţiile primite de la Polly. Simţea că fusese folosită, nu doar de Simon, ci şi de tatăl ei. Ridică receptorul şi formă numărul lui Eden. Voia să stea de vorbă cu el, dar nimeni nu răspundea. Trânti receptorul şi se îndreptă nerăbdătoare spre biroul tatălui ei. Luă o foaie de hârtie şi scrise:

„Dragă tată, felicitări pentru asocierea cu Warner Madison. Spune-i lui Simon că logodna s-a anulat. Sunt sigură că înţelegeţi amândoi de ce. Îmi pare rău că s-a terminat aşa, dar trebuie să-mi trăiesc viaţa. Ţinem

legătura. Cu dragoste, Alex”. Avea o mică sumă de bani în poşetă, care trebuia să-i ajungă o vreme. Nu lua cu ea mai mult decât putea duce într-o geantă de voiaj. Luă primul tren spre Leicester, iar dimineaţa, la prima oră, autobuzul spre Loxton.

Porţile de la Ashdown erau larg deschise.

A

Speriată, se opri, privind în jur. În timp ce stătea nedumerită, un bărbat necunoscut ieşi dintr-o clădire şi se apropie de ea.

— Ai întârziat! se răsti el, înainte să apuce să spună vreun cuvânt. Dar, pentru că eşti aici, să vedem cum te descurci pe spinarea unui cal. Ultimii trei au fost patetici, şi nu cred că eşti mai bună, dar vom vedea.

În câteva secunde se îndrepta spre ea, cu un cal înşeuat. Alex recunoscu armăsarul tatălui ei, Shoshone.

Cine putea fi acest bărbat? Şi cu cine credea că stă de vorbă?

— Haide, vino, o grăbi el. Calul ăsta aşteaptă deja de o jumătate de oră, aşa că ai grijă. Nu e renumit pentru răbdarea lui.

Alex ridică din umeri. Era clar că bărbatul nu-i dădea voie să spună niciun cuvânt. Se îndreptă spre cal, care o privea atent.

Îl linişti cum ştia mai bine, iar armăsarul răspunse automat la comenzile ei. Sări în sa cu usurinţă, tocmai în clipa în care Geoff apăru din spatele unui grajd. Era pe punctul să spună ceva, dar un semn din cap îl opri. Explicaţiile puteau să mai aştepte.

— Geoff, urmăreşte-o tu, spuse bărbatul necunoscut. Să vedem dacă e mai bună decât restul.

Bărbatul se apropie de ea, iar Alex întoarse capul:

— Îmi dau seama că-şi imaginează că am venit pentru o slujbă. Cine este?

— Este noul nostru asistent, domnul Walters. Şeful l-a luat în urmă cu două săptămâni.

— Înţeleg. Cum ţi se pare?

— Până acum, e în regulă. Dar mai avem destul timp

să ne obişnuim.

Tinerei i se părea amuzant să încerce să treacă testul pentru jochei.

Se bucură de momentul de libertate, dar când se întoarse spre bărbatul care o aştepta, putu zări lângă el silueta uşor de recunoscut a lui Eden O'Rorke.

Eden ridică privirea spre ea, iar ochii albaştri sclipeau rece.

— Domnişoara Langford, ar fi trebuit să-mi dau seama. Acum, după ce v-aţi distrat, sper că-mi veţi face plăcerea să vă daţi jos de pe cal. Bărbatul care aranjase problema părea de-a dreptul uluit.

A

— O cunoaşteţi? îmi pare rău, am crezut că a venit pentru probe…

— Nicio problemă, domnule Walters, îl întrerupse Eden. Domnişoara Langford se pricepe foarte bine să înşele oamenii. De fapt, cred că e o pasiune de-a ei… din câte văd, i-a cucerit deja pe unii! Privirea lui acuzatoare era îndreptată spre Geoff. Alex se săturase:

— Lasă-l pe Geoff în pace, el n-are nicio vină. Iar dumneavoastră, domnule Walters, nici nu mi-aţi dat voie să spun ceva! Aproape m-aţi împins spre cal! Bărbatul părea jenat.

— Ei bine, am crezut…

— Desigur, interveni Eden. Acum, propun ca animalele să fie duse în grajduri. Tu, se întoarse el spre Alex, vii cu mine!

— Da, şefule, îl ironiză ea.

O conduse spre casă, dar abia în clipa în care erau înăuntru se întoarse s-o privească.

— Ce naiba cauţi aici, Alex? întrebă el, iritat.

— Voiam să stau de vorbă cu tine, replică ea, rănită de expresia din ochii lui. Nu mi-ai răspuns la telefon, aşa că am venit.

— Nu avem despre ce să vorbim. Totul s-a spus la petrecerea lui Polly. Ai înţeles?

— Te rog doar să mă asculţi, nu e chiar atât de greu!

îl rugă ea.

Eden o privi lung, dorind s-o prindă în braţe şi să nu-i mai dea drumul. Dar aparţinea unui alt bărbat, iar acest lucru durea.

— Ce rost mai are? clătină el din cap.

— Poate că n-are niciun rost, dar o să mă simt mai puţin vinovată dacă vei afla adevărul…

— Nu văd de ce te-aş scăpa de sentimentul de vinovăţie, dar acum e prea târziu. Vrei o cafea?

— Da, te rog.

Se aşezară la masă, jenaţi, ca doi străini.

— Logodnicul tău ştie unde eşti? întrebă el în cele din urmă.

— Simon nu e logodnicul meu, răspunse ea. Logodna s-a anulat. El ridică brusc privirea.

— Nu te cred. Am fost de faţă şi l-am auzit făcând anunţul.

— S-a pripit… Vezi, nu am nici cea mai mică dorinţă să fiu soţia lui…

— Haide, draga mea, nu-mi spune că ai fost forţată de tatăl tău cel rău! o ironiză el.

— Nu e tocmai aşa. Adevărul e că Simon l-a şantajat pe tata şi l-a ameninţat cu ruina dacă nu sunt de acord să fiu soţia lui…

— Alex, mă crezi prost? Mai bine îmi spui că îl iubeşti, decât să-mi torni un car de minciuni.

— Vrei să taci din gură şi să mă asculţi? se enervă ea. E destul de greu şi fără întreruperile tale, aşa că bea-ţi cafeaua şi taci din gură!

Eden rămase o clipă nemişcat, apoi oftă.

— Bine, îmi pare rău. Te ascult.

— Mulţumesc, zâmbi ea, începând cu greutate şi cu poticneli să-i vorbească despre planurile lui Simon.

În cele din urmă, el dădu din cap.

— Şi ştii toate astea de la Polly?

a w w

— Îi sunt recunoscătoare, murmură Alex. Fără ea, aş fi putut afla mult prea târziu. Acum, mi se pare de

necrezut, continuă ea, după o scurtă pauză. Ieri, am făcut cel mai important lucru din viaţa mea. L-am părăsit pe tata!

— Ce vrei să spui?

— Pur şi simplu am plecat. Am luat doar hainele de pe mine, dar nu mă mai întorc. Poate că ar fi bine să accept slujba de jocheu. Chiar am nevoie de una… El râse brusc, privind-o cu căldură.

— Crezi că vei fi în stare să te trezeşti în fiecare dimineaţă la şase?

Ea ridică bărbia cu mândrie.

— N-ar fi prima oară. Şi, după cum au spus cu toţii, călăresc foarte bine.

— De acord, dar poţi respecta ordinele date?

— Depinde de cine le dă, zâmbi ea slab. Aşadar, primesc sau nu slujba?

Eden o privi lung, iar inima începu să-i bată mai tare.

— Nu, clătină el din cap. În niciun caz. N-ar da bine…

— Ce anume?

Zâmbetul lui era cald şi luminos.

— Ce-ar spune clienţii dacă mi-ar vedea soţia muncind împreună cu băieţii de la grajduri?

Ea răspunse cu un zâmbet la fel de larg.

— Dacă pui problema aşa…

Bărbatul ocoli masa şi o prinse în braţe. O sărută cu pasiune, ridicând-o de la podea, nedorind să-i mai dea drumul.

— Am avut cele mai grele zile din viaţă, comentă el, în cele din urmă. Îmi venea să te omor. De ce nu mi-ai spus, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea îl cuprinse cu braţele.

— Am încercat să găsesc un mod să-ţi explic, dar era foarte greu. În plus, nu era nimic de făcut.

— Să nu crezi asta, dragostea mea. Doar nu crezi c-aş fi stat cu mâinile în sân? Aş fi vândut şi ferma, doar să nu te pierd.

— Oh, Eden, murmură ea, te iubesc atât de mult! Bărbatul închise ochii, respirând parfumul ei ademenitor.

— Alex, dragostea mea!
Sfârşit